1

Mai, 1874

Următoarea staţie: Moooreland, Kansas. Următoarea staţie: Moreland!

Lui Emmaline Bradford îi zvâcneau tâmplele. „Moreland, staţia mea..." Aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe conductor cum se mişca încet de-a lungul culoarului, legănându-se în mers o dată cu trenul. Când ajunse în dreptul scaunului ei, Emmaline îşi ridică mâna înmănuşată şi şopti:

— Scuzaţi-mă, domnule.

Conductorul se opri cu picioarele îndepărtate şi privi cu atenţie în jos spre ea. Firele cărunte ale sprâncenelor sale stufoase erau îndreptate în toate direcţiile, aproape acoperindu-i jumătatea de sus a ochelarilor rotunzi, ceea ce îi dădea un aer fioros.

Emmaline îşi umezi buzele uscate:

— Puteţi să-mi spuneţi cât mai este până la Moreland?

Trase de un lanţ care îi atârna de vesta groasă de brocart şi scoase la lumină din lăcaşul său ascuns un ceas de buzunar din aur. Deschise capacul ceasului din aur dându-i un bobârnac cu degetul său mare, butucănos. Se uită chiorâş la cadranul ceasului preţ de câteva clipe, ceea ce făcu sprâncenele sale stufoase să intre cu totul în spatele ramelor rotunde ale ochelarilor, apoi dădu scurt din cap, vizibil satisfăcut, iar trăsăturile feţei i se relaxară.

— Mai puţin de cincisprezece minute, domniţă. Apoi întări cu o altă mişcare a capului:

— Da, domniţă, tre' să intrăm în Moreland exact conform programului: la trei şi un sfert fix.

Lui Emmaline i se strânse stomacul, iar mâinile începură să-i transpire în mănuşile de bumbac. - Mul... mulţumesc, domnule.

Conductorul înclină pălăria înainte de a merge mai departe. In mai puţin de cincisprezece minute avea să păşească din tren spre o nouă viaţă. Călătorise timp de aproape opt săptămâni temându-se de acest moment, iar acum se întâmpla. Gulerul înalt şi alb de muselină al rochiei o sufoca şi îşi vârî un deget înmănuşat dincolo de margine, trăgând de el, încercând să-şi facă loc să respire, dar fără folos. îşi împreună mâinile şi le apăsă în poală. Simţi că îi dădeau lacrimile, dar strânse din dinţi ca să le alunge. Nu obţinea nimic dacă plângea.

De ce se afla aici, în acest tren urât mirositor, plină de praf de cărbune, îndreptându-se în mod cert spre o cocioabă amărâtă din mijlocul unui câmp pustiu? Privi din nou pe fereastră, cu inima cuprinsă de disperare la vederea câmpiilor întinse acoperite cu iarbă uscată maronie şi aproape fără nici un pom. Aici nu mai erau păşunile verzi, nici câmpiile pline de margarete, nici străzile pietruite de acasă. In ciuda eforturilor sale de a se abţine să nu plângă, o lacrimă îi scapă de sub pleoapă şi începu să-i alunece pe obraz. Dar briza puternică ce venea dinspre fereastră o usca înainte ca Emmaline să apuce să o şteargă. Cât de dor îi era de casă!

Nu fusese ideea ei să părăsească comitatul Yorkshire din Anglia, ci a tatălui ei. Nici mama ei nu vrusese ca ea să plece, dar tata insistase că aşa era cel mai bine şi când tata insista asupra unui lucru toată lumea trebuia să fie de acord, altfel îi făcea să se simtă mizerabil.

Ei bine, se gândea Emmaline în timp ce clipea des pentru a alunga lacrimile care i se strânseseră în ochi, nu s-ar fi putut simţi mai mizerabil în Anglia înfruntând dezaprobarea tatălui ei decât se simţea acum stând într-o cuşetă incomodă,

confruntându-se cu un viitor sumbru într-o ţară sumbră alături de un om pe care nu îl mai văzuse de pe când era o copilă de şaptesprezece ani. La ce s-o fi gândit tata de a trimis-o aici?
Scrisoarea de la care începuse totul se afla într-un buzunar ascuns între faldurile mari ale rochiei.
— Ia-o cu tine, Emmaline şi arată-i-o lui Geoffrey al tău în cazul în care nu te mai recunoaşte, i-a spus tatăl.
Felul în care a spus „Geoffrey al tău" a făcut-o să se simtă ca şi când i-ar fi înfipt un cuţit în piept. Probabil că tata a văzut frica din ochii ei pentru că a adăugat pe un ton surprinzător de drăgăstos:
— Nu cred că se pune problema, Emmaline. Este doar o măsură de precauţie.
Ea a dat din cap în semn de acceptare silită, neîndrăznind să-i spună tatei de ce se temea ea de fapt. Cum s-ar fi putut gândi la acest străin ca la „Geoffrey al ei"? De-abia şi-l mai amintea!
Dacă, din întâmplare, nu ar fi recunoscut-o, i s-ar fi permis oare să se întoarcă în Anglia ei iubită? După ce tatăl ei anunţase că unchiul ei de-al doilea, Hedrick, o va însoţi în America pentru a deveni într-un final soţia lui Geoffrey Garrett, Emmaline se rugase cu ardoare în fiecare noapte pentru a fi eliberată de angajamentele făcute când era prea tânără pentru a înţelege pe deplin consecinţele acestora. Se rugase ca tatăl său să fie înţelegător, dar acesta rămăsese neclintit în decizia de a o trimite departe.
— Membrii familiei Bradford îşi onorează cuvântul dat, a insistat el, ignorând rugăminţile înlăcrimate ale lui Emmaline.
Că Geoffrey nu îşi onorase cuvântul dat, asta nu părea să conteze. Nu promisese el în ziua când a plecat pe mare că se va întoarce peste un an pentru a-şi spune unul altuia legămintele de căsătorie în micuţa capelă la care mergeau familiile lor? Dar au trecut cinci ani şi, în loc să se întoarcă, a chemat-o în Kansas pentru a se căsători acolo. Vor locui în Kansas, departe de familie şi prieteni.
Cu fiecare kilometru îl implorase pe Dumnezeu să îi permită să se întoarcă şi să se ducă acasă şi totuşi vaporul şi trenurile îşi continuaseră drumul ducând-o spre Kansas şi spre mirele care o aştepta. Mire—ce cuvânt înspăimântător! Mai bine ar fi spus „străinul care o aştepta", pentru că asta era Geoffrey Garrett pentru ea—un om absolut străin.
— Rugăciunile sunt la fel de ineficiente ca şi lacrimile, mormăi ea încet, strângând scrisoarea din buzunar cu degete tremurânde. Nici rugăciunile şi nici lacrimile nu ajută la nimic.
îşi ridică repede degetele pentru a-şi şterge obrajii uzi. Apoi privi la mănuşi şi îi veni din nou să plângă. Praful transformase albul care fusese odată pur într-un gri murdar. Consternată, înţelese că trebuie să fi fost acoperită din cap până în picioare cu acel praf îngrozitor emis de motorul pe cărbuni. Se consolă la gândul că măcar pe rochia ei neagră se observă mai puţin decât pe mănuşile albe.
„ Cum trebuie să arăt! Poate tata a avut dreptate să trimită scrisoarea cu mine: Geoffrey s-ar putea să aibă probleme în a mă recunoaşte sub stratul acesta de funingine.
Conductorul se legănă de-a lungul culoarului din nou, anunţând cu voce pătrunzătoare:
— Următoarea staţie este Moreland, oameni buni. Moreland, acolo unde o aştepta GeofFrey.
Strângând în mână scrisoarea prin buzunar, închise ochii şi se rugă pentru izbăvire.
GeofFrey Garrett stătea în briza aspră a Kansasului, uitându-se fix la şinele paralele de tren care dispăreau la orizont. Inima îi bătea rapid. Ea era din ce în ce mai aproape, cu fiecare minut care trecea. Emmaline era fiica prietenului cel mai bun al tatălui său, fata dulce la care visase de când părăsise districtul Yorkshire în urmă cu cinci ani, femeia care urma să-i fie soţie.
I se *pătez* ciudat să simtă pe piele stofa de lână moale a celui mai bun costum al

său, după ce purtase atâta timp numai pantaloni de lucru uzaţi şi cămăşi de bumbac. Rezistă tentaţiei de a-şi scoate cravata şi de a desface nasturele de sus al cămăşii de batist. Cum l-ar mai fi recunoscut Emmaline dacă ar fi fost îmbrăcat ca un fermier de rând? Ea trebuia să-l vadă pe GeofFrey Garrett gentlemanul şi atunci va fi ştiind că şi-a întâlnit mirele.

Mireasă ... Mire ... Aşteptase ziua aceasta de atât de mult timp şi se rugase să vină odată, încât părea aproape de necrezut că era aici. în curând el şi Emmaline aveau să stea în faţa reverendului Stanford, rostindu-şi legămintele, iar apoi se va îndeplini cel mai drag vis al lui— să o ducă pe Emmaline la casa pe care o ridicase pentru ea. — Deci, Geoff, azi vine, nu?

Salutul acesta îl făcu să-şi ia privirea de la şinele argintii de tren. Aruncă o privire peste umăr, apoi făcu cu mâna când a văzu faţa slabă şi prietenoasă a lui Harvey Rawson ivindu-se la fereastra depoului. GeofFrey merse cu paşi apăsaţi până la fereastră şi dădu mâna cu şeful depoului.

— Da, Harvey, astăzi soseşte Emmaline a mea.

— Arăţi de parcă eşti gata de nuntă sau de înmormântare! Astea sunt nişte ţoale prea fistichii pentru un fermier, zise Harvey strâmbând din nas.

GeofFrey se uită pieziş la hainele sale, spunând:

— Poate nu sunt potrivite pentru a merge la oi, dar cred că sunt gătit tocmai bine pentru a-mi întâlni mireasa.

— Eşti emoţionat? îl întrebă Harvey chicotind.

GeofFrey începu să se gândească la întrebare. O ştia pe Emmaline de când era bebeluş şi chiar îi împinsese căruciorul în plimbările lungi cu mamele lor prin oraş, când era doar un băieţel. Scrisorile tatălui ei au făcut-o să rămână o parte importantă din viaţa lui în anii când a stat în Kansas ca să-şi clădească ferma. El se simţea încântat şi nerăbdător, nicidecum emoţionat.

— Nu, Harvey, nu sunt emoţionat.

Harvey a râs din nou, sprijinindu-şi coatele osoase de ghişeu, rânjind cu gura până la urechi.

— Ei bine, eşti un om neobişnuit de nu eşti emoţionat în ziua nunţii tale.

— Nu am de ce să fiu emoţionat, insistă Geoffrey. Familiile noastre au fost prietene cu mult înainte de a mă naşte eu. Am crescut împreună, iar Edward, fratele ei mai mare, a fost prietenul meu cel mai bun.

Un fluierat îndepărtat şi ascuţit străbătu câmpia. Iată că venea!

Locomotiva de la Union Pacific duduia constant îndreptându-se spre depou, scoţând fuioare de fum gri pe cerul senin şi albastru de pe coşul său negru şi strălucitor. Pământul îi vibra lui GeofFrey sub picioare pe măsură ce trenul se apropia. Când uriaşa locomotivă neagră ajunse la câteva câteva sute de metri depărtare de gară, frânele scrâşniră îndeajuns de tare încât să-i facă părul să se ridice pe ceafă. Simţea o presiune pe piept pe măsură ce locomotiva puternică era din ce în ce mai aproape. Apoi, într-un final, trenul se opri scârţâind în faţa gării, locomotiva trosnind şi gâfâind epuizată înainte de a se linişti, dând drumul la aburi albi.

Mecanicul şi fochistul săriră din locomotiva înaltă şi-l salutară strigând pe Harvey. GeofFrey trecu cu privirea de-a lungul ferestrelor pătrate ale celor trei vagoane de călători. într-un final, un conductor în costum albastru apăru în uşa deschisă a vagonului din mijloc şi GeofFrey se întreptă în acea direcţie, picioarele tremurându-i în mod neaşteptat.

îşi puse mâna pe stomacul care începuse brusc să-i forfotească. *„Poate că am ceva emoţii, totuşi."* Conductorul sări din tren şi puse o scară de lemn pe pământ la ieşire, înainte de a-şi întinde mâna spre vagon. GeofFrey nu mai reuşea să respire şi încetinise pasul când o mână subţire şi înmănuşată apăru, întinzându-se graţios spre mâna conductorului.

GeofFrey îşi scoase repede pălăria de pe cap şi o luă la fugă. El ar fi trebuit să fie

cel care îi ia mâna şi o ajută să coboare. Dar a întârziat câteva clipe. Când s-a oprit în spatele conductorului, Emmaline păşea pe pământ, cu capul plecat. Mâinile ei se pierdură pe dată în pliurile rochiei negre şi voluminoase de muselină pe care o apucă şi începu să o scuture cu putere, eliberând un nor de praf gri în jurul ei. Involuntar, GeofFrey făcu un pas în spate.
Probabil că-i văzuse picioarele, pentru că ea se opri brusc din scuturat. îşi ridică faţa încetişor, iar ochii ei, acei ochi blânzi şi castanii pe care şi-i amintea atât de bine, păreau că urcă de la cizme, spre costum şi până la zâmbetul lui primitor.
El îşi căută cuvintele care să transmită tot dorul şi toate visele pe care şi le făcuse în ultimii cinci ani în timp ce aşteptase ca ea să crească şi să vină la el, dar simţi că i se pune ceva în gât şi înghiţi greu înainte de a vorbi. Când deschise gura, reuşi să spună doar un singur cuvânt plin de speranţă, dar care exprima tot ce era în inima lui: Emmaline ...

2

Ea îi susţinu privirea cu ochii ei căprui la fel de mari şi de plini de frică ca ai unei căprioare în bătaia puştii. Dându-şi seama că sufla greu, GeofFrey se apăsă cu palma pe stomac, încercând să se calmeze. Păşi în faţă, neştiind ce să facă mai departe. Ea stătea atât de nemişcată şi de tăcută!
— Eşti Emmaline, nu-i aşa?
Lui GeofFrey nu-i plăcu nesiguranţa care i se resimţea din voce, dar reacţia ei plină de teamă nu îi inspira încredere. Ea îşi ridică bărbia şi dădu aşa de uşor din cap, încât el avu impresia că doar i se pare. îşi umezi buzele cu vârful limbii şi într-un final întrebă cu o voce ca o şoaptă:
— Domnul Garrett?
— Da, dar... Emmaline, nu trebuie să mă saluţi ca şi când aş fî un străin!
El zâmbi într-un mod care spera să fie încurajator. Dincolo de stratul de praf gri, faţa ei avea o paloare de moarte, ceea ce făcea ca ochii ei căprui să pară chiar mai mari decât erau de fapt. Mâinile îi tremurau, iar el observă că îi dau lacrimile. De fapt, cele două urme curate de-a lungul obrajilor ei probabil că fuseseră făcute de lacrimi. Poate că s-a îmbolnăvit în călătorie.
— Haide, nu se poate să fi uitat prenumele meu, încercă el să o înduplece.
Ea îşi umezi din nou buzele şi răspunse ascultătoare:
— Geoffrey.
El îi arătă cel mai strălucitor zâmbet, punându-şi melonul negru înapoi pe cap.
— Asta-i Emmaline a mea!
La cuvintele lui, ea trase repede aer în piept şi făcu un pas în spate. Geoffrey îşi coborî sprâncenele de mirare. Care era de fapt problema cu ea? Se uită înspre uşa vagonului de călători şi o întrebă:
— Unde este unchiul tău? Tatăl tău a spus că el te va însoţi. Fruntea ei se încreţi.
— Unchiul Hedrick s-a îmbolnăvit la scurt timp de la sosirea noastră în America. A... a murit. Mecanicul a zis să nu mai tărăgănăm lucrurile. Un pastor m-a asigurat că i se va face o înmormântare creştinească. Nu mi s-a permis nici măcar să particip la slujba de înmormântare.
— Ah, Emmaline, cât trebuie să-ţi fi fost de greu! zise el cu inima plină de înţelegere.
— L-am lăsat cu străini într-un oraş străin şi într-o ţară străină, spuse ea cu o voce tremurândă şi clipind des.
Povestea aceasta tristă explica de ce era ea atât de reticentă.
— îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, zise el.

Ea dădu din cap, apoi rămase tăcută. Hotărât să îi distragă atenţia spre lucruri mai vesele, se apropie şi-i oferi braţul.
— Să mergem, Emmaline. Trebuie să-ţi recuperăm cufărul din vagonul de bagaje, iar apoi am o surpriză pentru tine.
Sperase că acea promisiune avea să-i lumineze ochii de nerăbdare, dar nu văzu nici un fel de schimbare în expresia ei. Totuşi, îşi puse mâna ei mică pe braţul lui.
Au mers pe lângă tren, iar ea privea drept în faţă mereu, aşa că avu posibilitatea să o analizeze în detaliu. Moartea unchiului ei era o explicaţie pentru modul în care era îmbrăcată. Era în negru, în afară de gulerul de la rochie şi de mănuşi care, presupunea el, la un moment dat fuseseră albe. Arăta de parcă tocmai s-a întors de la o înmormântare. Rochia era de cea mai bună calitate, dar Emmaline era de-a dreptul foarte murdară. Când o fi fost ultima dată când avusese posibilitatea de a se spăla pe faţă?
Părul căprui spre roşcat care se ivea de sub pălăria cu pene prăfuită arăta de parcă avea nevoie să fie pieptănat şi rearanjat. Dinspre ea emana un miros stătut care răzbătea chiar şi dincolo de mirosurile de cărbune şi de animale. La ce s-o fi gândit oare când a plănuit să îşi spună unul altuia jurămintele de căsătorie la sosirea ei? înainte ca o astfel de ceremonie să aibă loc, ea ar fi trebuit să facă o baie şi să-şi schimbe hainele. Nu arăta deloc ca mireasa pe care şi-o imaginase.
Geoffrey încercă să-şi lase dezamăgirea deoparte. Era nedrept. Călătorind cu trenul de-a lungul ţării, ea nu a avut nici o şansă să se spele înainte de a-l întâlni. Nu era de mirare că nu se simte deloc în largul ei cu înfăţişarea aceasta neîngrijită şi boţită. Probabil că la timiditatea ei se mai adăugase şi acest disconfort. Pe lângă faptul că nu arăta deloc ca mireasa la care se aşteptase, comportamentul ei era departe de a fi acela pe care îl sperase.
— Ai călătorit bine? întrebă el, nerăbdător să o facă să se simtă în largul său.
— Da ... mulţumesc, a răspuns ea afectată, încă refuzând să se uite la el.
Bâlbâitul ei îl nelinişte. Nu îşi amintea ca ea să fi fost bâlbâită pe când era copil. Mai încercă o dată:
— Condiţiile de cazare de pe vaporul S.S. Wyoming au fost satisfăcătoare, sper.
Bărbia îi tremura uşor înainte de a răspunde:
— Ah, da. Foarte bune. Mulţumesc.
— Camerista de pe vas te-a slujit cum trebuie?
— Mi-a fost de mare ajutor, mulţumesc.
Conversaţia aceasta nu ducea la nimic bun. Se opri, făcând-o şi pe ea să se oprească. Aşteptă până când ea îşi ridică privirea nesigură în sus şi o întrebă:
— Emmaline, te rog să-mi spui ce fac eu de te sperie în acest fel? Nu îmi doresc ca tu să te temi de mine. Eu am ...
Cum putea oare să-şi rezume toate planurile într-un asemenea fel încât să nu o copleşească? Se aşteptase ca din acel tren să coboare o femeie în toată firea, dar Emmaline se purta destul de mult ca un copil care are nevoie de asigurări. Vocea lui coborî până ajunse aproape o şoaptă.
— Am aşteptat cu nerăbdare sosirea ta. Toţi aceşti ani departe de familia mea au fost destul de singuratici. Chipul tău minunat este o privelişte foarte binevenită pentru mine.
Emmaline se uită într-o parte, iar obrajii i se înroşiră. El îi observa mâna cealaltă, care ţinea cu putere de rochie. Degetele ei se strânseseră convulsiv. în cele din urmă buzele ei s-au întredeschis şi şi-a întors din nou privirea spre faţa lui. A trebuit să se aplece pentru a-i prinde cuvintele abia şoptite.
— Mulţumesc pentru primirea ta călduroasă. Eu ... eu voi fi bine de îndată ce mă voi obişnui cu lucrurile pe aici.
îşi aruncă privirea de-a lungul preeriei întinse şi uscate. O pală fierbinte de vânt îi prinsese fusta şi îi învârtea poalele largi în jurul genunchilor. Dădu drumul la rochie doar cât pentru a-şi aranja straturile încâlcite de muselină, dar se prinse din nou cu

mâna de rochie, apoi îşi încheie, sfioasă, ideea:
— Este foarte diferit aici de cum este acasă, nu-i aşa?
GeofFrey, încurajat de *cât* de mult îi vorbise, îi strânse mâna care se odihnea pe braţul său.
— Da, peisajul şi clima sunt foarte diferite de cele ale Angliei, dar eu m-atn obişnuit cu ele şi ştiu că te vei obişnui şi tu, la rândul tău.
Ii strânse din nou mâna şi îşi continuară drumul. Se apropiară de vagonul de marfă şi Geofrey se uită cu atenţie la cei doi bărbaţi care descărcau lucrurile. Unul dintre ei se urcase în vagon, pe când celălalt se întoarse înspre ei şi-şi ridică grăbit pălăria ponosită de pe cap. Gestul său scoase la iveală claia de păr roşu şi ciufulit atât de cunoscută a lui Max Tolbert.
Max zâmbi cu toată gura şi strigă:
— Deci, Geoffl Asta e Emmaline a ta, ai?
GeofFrey îşi puse o mână pe spatele lui Emmaline pentru a o îndemna să înainteze.
— Emmaline, aş dori să-ţi prezint o cunoştinţă de-a mea, domnul Maxwell Tolbert.
Se opriră în dreptul lui Max care avea un zâmbet tâmp pe faţă.
— Max, aceasta este domnişoara Emmaline Bradford din comitatul Yorkshire, Anglia.
Max, ţinând pălăria în dreptul pieptului, zise:
— Mi-s încântat, domnişoară.
îşi trânti pălăria înapoi pe cap, apoi, cu un rânjet neruşinat pe faţă, îi trase lui GeofFrey un cot, zicând:
— Da' nu va mai fi „domnişoară" prea mult timp, nu-i aşa Geoff? Emmaline înlemni, iar GeofFrey îşi dorea ca Max să nu fi fost atât de
necuviincios. Bărbaţii aceştia nu înţelegeau ce însemna o conversaţie politicoasă când venea vorba despre doamne.
— Dacă te referi la planurile noastre de nuntă, atunci ai dreptate. Am făcut aranjamente pentru a ne spune legămintele de nuntă unul celuilalt înainte de a ne retrage la fermă în această seară, zise el pe un ton formal.
GeofFrey simţi cum privirea uimită a lui Emmaline se întoarse către el. O voce strigă din interiorul vagonului:
— Max, mai termină cu flecăreala şi dă-mi o mână de ajutor aici!
O ladă alunecă de-a lungul podelei de lemn şi aproape că zbură pe uşa deschisă. Max îşi pierdu pălăria când se năpusti spre deschizătură. Opri lada, iar apoi zbieră:
— Găgăuţă nebun şi prost ce eşti! Fii atent la ce faci, Lyle!
— Eu sunt atent la ce fac, da' tu ar trebui să fii şi tu atent în loc să vorbeşti atât! Avem treabă! îi răspunse Lyle
Max continua să mormăie, dar se întoarse la lucru. GeofFrey o conduse pe Emmaline departe de vagonul trenului, făcându-le loc bărbaţilor să-şi ducă la capăt îndatoririle. Găsi cufărul de lemn al lui Emmaline, pe al cărui capac era scris numele ei, numele vaporului şi destinaţia ei, Moreland. Mai erau scoase câteva lăzi de diverse mărimi şi, în cele din urmă, apăru şi un tub învelit în hârtie maronie care avea vreo trei metri şi jumătate lungime. GeofFrey se simţi brusc plin de bucurie când observă acest pachet—era darul său de nuntă pentru Emmaline.
— Max, dacă trag aici căruţa, tu şi Lyle aţi putea să-mi încărcaţi şi mie lucrurile în ea? întrebă Geoffrey pe când Lyle tocmai sărea din vagon.
— Bineînţeles, Geoff, răspunse Max cu bunăvoinţă, în timp ce Lyle se scărpina în cap. Nu prea eşti îmbrăcat pentru a căra, ai?
Max îl înghionti pe Lyle cu cotul.
— Lyle, Geoff se însoară azi.
— Aha, am auzit.
, Lyle îndepărtă cotul lui Max, iar tonul i se schimbă când zise cu simpatie:
— Felicitări, Geoff! îţi urez mulţi ani plini de fericire!
— Mulţumesc.

GeofFrey o prinse pe Emmaline de cot şi se îndreptară înapoi spre staţie.
— Mă voi întoarce imediat cu căruţa, strigă el peste umăr. GeofFrey o ajută pe Emmaline să se aşeze pe scaunul arcuit, apoi
se aşeză şi el lângă ea. Ea îşi apucă poalele rochiei şi le trase aproape de genunchi, astfel că nici măcar o adiere de material nu îl atingea pe GeofFrey. El se întreba dacă ea şi-a strâns atât de mult poalele pentru a-i feri lui hainele de praful de cărbune sau pentru a se ţine departe de el.
Privind puţin încruntat, GeofFrey eliberă frâna şi conduse căruţa cu îndemânare până la cutiile care îi aşteptau. El şi Emmaline priveau în tăcere cum Max şi Lyle încărcau totul în spatele căruţei.
Când cei doi terminară, Lyle arătă înspre tubul al cărui capăt atârna în afara căruţei şi, scărpinându-se în cap din nou, întrebă:
— Ce e chestia aia, Geoff? Atârnă mai greu decât lăzile de cărţi pe care le-am dus la şcoală săptămâna trecută!
GeofFrey râse, zicând:
- Este o surpriză pentru Emmaline.
Aruncă o privire spre Emmaline, sperând să vadă o licărire de curiozitate în ochii ei, dar ea privea drept în faţă, nepărând să dea atenţie cuvintelor pe care bărbaţii le schimbau între ei. Oftând dezamăgit, GeofFrey îl invită cu jumătate de inimă:
— Vino pe la fermă cam într-o săptămână şi vei vedea cu ochii tăi ce a fost acolo, Lyle. Ia-o şi pe Clara cu tine, să facă cunoştinţă cu Emmaline.
— Cum să nu, Geoffrey. Io şi muierea mea vom fi bucuroşi să trecem pe la voi să vă salutăm. La revedere, domnişoară Emmaline, zise Lyle zâmbind ştirb.
Emmaline dădu imperceptibil din cap în semn de salut. GeofFrey lovi cu frâiele spinările cailor, iar aceştia se avântară ascultători înainte.

3

Pe când trecea cu căruţa prin centrul oraşului Moreland, GeofFrey le făcea cu mâna locuitorilor şi îi saluta, strigându-le diverse urări. Emmaline nu făcea decât să se uite drept în faţă, cu mâinile strânse în poală. GeofFrey începu să-i povestească câte ceva despre orăşel, ca să umple tăcerea apăsătoare.
— Moreland a fost la origini doar o haltă pentru trenuri, dar apoi a devenit o frumoasă comunitate. Acum are propriul său ziar, numit „Progresul", o poştă care expediază şi în mediul rural, două bănci şi, în plus, o şcoală şi trei biserici înfloritoare.
Deşi nu zicea nimic, Emmaline îşi plimba privirea de-a lungul şirului de magazine - erau de toate, începând de la magazine cu articole de mercerie, până la magazine de pălării de damă.
— Mi-aş fi dorit să fi avut timp să te las să explorezi puţin oraşul înainte de a merge la reverendul Stanford.
Chiar în momentul în care a rostit acele cuvinte şi-a dat seama că ea nu era în forma potrivită pentru a intra în vreun magazin. La cât era de murdară, celelalte doamne s-ar fi uitat la ea cu dispreţ, iar el nu-şi dorea asta pentru Emmaline a sa. îşi ascunse un zâmbet când ea aproape se întorsese cu totul în spate pentru a vedea oraşul care dispărea în urma lor.
Bineînţeles că trebuia să recunoască şi faptul că ea nu era în starea potrivită nici pentru a se afla în faţa unui pastor pentru a-şi spune legămintele de căsătorie. Avea nevoie să facă o baie şi să-şi shimbe hainele. Unde s-ar fi putut opri pentru a face acest lucru?
— Hmmm—Emmaline?

Ea încetă să se mai uite în spate, peste umăr şi îşi îndreptă privirea înspre GeofFrey.
-Eu...
îşi drese vocea, apoi continuă:
— Eu mă întrebam dacă ai venit pregătită cu ... cu hainele potrivite pentru o nuntă.
Emmaline îşi lăsă bărbia în piept, iar obrajii i se aprinseră.
— Mama s-a ocupat de trusoul de nuntă.
Vocea ei părea răguşită. Vântul din Kansas făcea să-i zboare o şuviţă de păr peste obraz, dar ea o trecu repede pe după ureche.
— Deci ne vom ... ne vom căsători... azi? GeofFrey dădu din cap afirmativ.
— Da. îmi dau seama că doar ce ai ajuns, dar Emmaline, eu ... eu nu te pot duce la mine acasă fără ... fără ca noi să avem binecuvântarea unui om al bisericii.
Lui îi displăcea total nesiguranţa pe care o avusese în voce. îi aruncă o privire piezişă, fiind sigur că obrajii nu-i ardeau doar de la soarele cald de mai. Spera din tot sufletul ca Emmaline să-i fi înţeles spusele.
Se părea că înţelesese, pentru că obrajii ei erau şi mai roşii şi schimbă brusc subiectul.
-Te ... te rog, GeofFrey, povesteşte-mi despre fermă.
Era prima dată când ea îi spunea pe nume fără să aibă nevoie de încurajări. Modul în care ea îi rostea numele îi făcea inima să-i crească în piept şi să bată mai tare.
— I-am scris despre fermă tatălui tău în scrisorile pe care i le-am trimis, zise el, observând cum s-a prins din nou cu mâna de rochie. Nu ţi-a povestit nimic?
Emmaline scutură din cap, iar pe faţă îi apăru o expresie ciudată, o amestecătură de sfidare şi neputinţă, pe care GeofFrey nu o putea înţelege.
— Foarte puţin, răspunse ea. Tata mi-a spus că ai o afacere prosperă în domeniul lânii, pe care el a ajuns să se bazeze, şi mi-a mai spus că tu vei avea bine grijă de mine.
GeofFrey se întreba de ce Jonathan Bradford nu-i oferise mai multe informaţii lui Emmaline. îl ţinuse la curent cu tot ce se întâmpla de-a lungul anilor, descriind fiecare încercare şi fiecare biruinţă prin care trecuse în scrisori lungi care erau menite să o facă pe Emmaline să se simtă implicată în viaţa lui. La insistenţele lui Bradford, el trimisese scrisorile pe numele tatălui, astfel încât el să aleagă ce să împărtăşească sau ce să ţină ascuns. Bradford fusese întotdeauna protector cu unica lui fiică.
GeofFrey începu să-i povestească, încercând să pună cât mai mult entuziasm în voce:
— Tatăl tău a avut dreptate, Emmaline. Nu vei duce lipsă de nimic, te asigur eu de asta. Ferma mea este situată pe unele dintre cele mai alese pământuri din ţinutul Sheridan, chiar pe braţul sudic al râului Solomon. De altfel, râul curge la mai puţin de treizeci de metri de partea nordică a casei. Susurul apei este liniştitor şi îmi reaminteşte de Psalmul 23: „Mă duce la ape de odihnă". Sunt convins că ştii referinţa biblică.
Sudoarea începuse să-i curgă pe frunte şi băgă mâna în interiorul jachetei pentru a-şi scoate batista ca să se şteargă. Chicoti, ridicându-şi privirea spre cer şi uitându-se chiorâş la soare:
— Mărturisesc că o baie în apa aceea ar fi foarte răcoritoare acum. Este neobişnuit de cald pentru această perioadă a anului.
îşi puse batista înapoi în buzunar.
— Lângă râu sunt câţiva plopi mari şi, când temperatura este prea ridicată, aceştia oferă o umbră foarte primitoare.
Emmaline îşi împreună mâinile şi le puse în poală.
— Am văzut doar câţiva copaci în preerie în călătoria mea. Mă bucur să aud că pe proprietatea ta se găsesc copaci.
— De acord, copacii sunt puţini la număr, se simţi Geoffrey obligat să adauge, dar

cred că vei aprecia mărimea acelora care sunt acolo. Sunt de-a dreptul maiestuoşi.
Ea dădu din cap afirmativ, apoi întrebă:
— Deci afacerea ta este în domeniul lânii?
— Da, zise GeofFrey îndreptându-şi umerii şi umplându-se de mândire. Eu cresc oi merinos. Sunt animale rezistente, Foarte potrivite pentru peisajul din Kansas şi au o blană groasă. Anul trecut am trimis o jumătate de tonă de lână la Fabrica de prelucrare a tatălui tău—un sFert din toată lâna din Kansas. Pe lângă toate acestea, tai aproape optzeci de miei pe an şi le vând carnea.
— Cât pământ deţii?
— Legea împroprietăririi mi-a permis să cumpăr o sută şaizeci de pogoane. Fiecare din bărbaţii care au venit cu mine în Kansas din Anglia au cumpărat şi ei o sută şaizeci de pogoane cu banii mei. Apoi, anul trecut, am cumpărat dreptul asupra pământului unei Familii vecine care avea nevoie de bani, dar le-am permis să rămână pe proprietate. Bărbatul este fierar şi mă plăteşte cu potcoave la cai şi unelte. Deţin şase sute patruzeci de pogoane în total, adică o proprietate vastă.
— Tata spunea că au loc lupte între crescătorii de vite şi cei de oi.
— Tatăl tău are dreptate, au într-adevăr loc lupte, dar nu în Kansas, spuse GeofFrey. Acest lucru se întâmplă mai ales în Texas. Vecinii noştri, care nu cresc vite, plantează diverse culturi, în special de porumb şi de orz, aşa că nu suntem la concurenţă unii cu alţii. Am muncit din greu, dar a meritat toată munca. Ferma Chetwynd este cea mai de succes fermă de oi din nord-vestul Kansasului, zise el, plin de mândrie şi de satisfacţie, gândindu-se la mărimea proprietăţii sale—mai mult pământ decât ar fi putut să viseze vreodată în Anglia.
— Ferma Chetwynd? întrebă ea, surprinsă. Ţi-ai numit ferma după bunica ta?
— Cred că este foarte potrivit acest lucru în amintirea ei.
Zâmbi, aducându-şi aminte de bunica iubitoare şi tandră care a fost un refugiu în anii în care tatăl său se lupta cu demonii băuturii. Averea bunicii lui ar fi fost a lui GeofFrey dacă nu ar fi pierdut-o Franklin Garrett la pariuri.
— Când vei vedea câtă linişte este acolo, în mod sigur o să fii de acord cu numele pe care l-am dat Fermei.
— Pot să te întreb ceva mai... mai personal oarecum?
— Vei fi soţia mea, aşa că mă poţi întreba orice vrei tu, Emmaline. Emmaline se înroşi din nou, dar continuă:
— Ştiai atât de multe lucruri despre afacerea tatălui tău din industria berii. De ce nu ai vrut să-ţi deschizi o afacere tot în acest domeniu aici, în America?
GeofFrey se închise în el. Emmaline era prea tânără atunci când el a părăsit Anglia. Era clar că nu avea nici o idee despre ruptura dintre el şi tatăl său din cauza aFacerii acestuia. Nu era în nici un fel interesat să conducă o afacere care să-i facă pe bărbaţi să se îmbibe de alcool şi să devină nişte beţivani. GeofFrey încă mai căra povara dependenţei tatălui său de băutură. Nu avea de gând să dezgroape acea parte a trecutului său, nici măcar Faţă de viitoare sa soţie, aşa că îi spuse adevărul doar în parte.
— Emmaline, sunt destul de izolat aici în prerie. O fermă este o alegere mult mai bună de afaceri pentru această zonă, decât o berărie. In plus, faptul că îl aprovizionez pe tatăl tău cu lână pentru fabrica sa îmi permite să mă revanşez cumva pentru ... pentru tot ajutorul pe care-l a oferit familiei mele.
- înţeleg. Cât mai este până la ferma ta? întrebă ea, cu sprâncenele sale fine încruntate.
- Ferma Chetwynd este la doisprezece km de Moreland, aproape de oraşul Stetler. Stetler este mult mai mic decât Moreland, dar locuitorii săi sunt foarte prietenoşi şi primitori. Cred că o să ţi se pară o comunitate care o să te facă să te simţi ca acasă, răspunse el, sperând că întrebarea ei era trezită de dorinţa de a ajunge la fermă cât mai curând.
- Mi-ar plăcea un loc care să mă facă să mă simt ca acasă, răspunse ea după ce

trase aer adânc în plămâni şi îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de păr de pe faţă.
GeofFrey simţi tristeţea din vocea ei şi îşi puse mâna pe mâinile ei împreunate strâns.
- Emmaline, vreau să ştii că îţi înţeleg sentimentul de singurătate. Şi eu m-am simţit în acelaşi Fel când am ajuns aici acum cinci ani, dar Ferma Chetwynd a devenit casa mea. In curând, şi tu vei simţi la Fel în această privinţă.
Se gândea la mica lui casă de piatră de la Fermă, la râul care curgea în apropierea casei, la pompa de apă din interior şi la bucata de grădină cultivată şi împrejmuită cu gard, toate spre binele lui Emmaline. Ştia că era mult mai mică decât casa în care crescuse Emmaline, dar construise totul numai cu gândul la Emmaline.
Pe măsură ce îşi construia casa, piatră cu piatră, îşi imagina încântarea de pe Faţa miresei sale când va vedea cât de mult semăna cu casa ei de piatră din Anglia. Când a simţit pe mâini primul jet de apă rece de la pompa amplasată în bucătărie, i-a crescut inima în el de mândrie, ştiind că va putea să-i spună lui Emmaline că ei sunt posesorii singurei case din Stetler cu apă curentă. Vai, cât spera ca ei să îi placă mica lor casă de piatră de lângă râu! Voia ca ea să se simtă ca acasă la adăpostul zidurilor sale.
Emmaline înţepeni brusc lângă el pe banchetă şi arătă ceva cu un deget care îi tremura. Un vârtej de vânt, mare de aproape şase metri înălţime şi doi metri lăţime, dansa de-a lungul drumului care se întindea înaintea lor. Caii nechezau în semn de protest, iar GeofFrey trase de hăţuri şi opri căruţa. Caii băteau cu copita în pământ, nervoşi, în timp ce GeofFrey şi Emmaline se uitau la vârtej cum traversează drumul, unduindu-se în toate părţile. Traversa toată zona, aruncând în aer bucăţi de iarbă uscată pe care le strânsese, până când, prins în ierburile înalte şi unduite, se risipi brusc. Emmaline răsuflă uşurată văzând cum vârtejul de vânt se stinge de la sine şi se aşează pe preerie ca un alergător obosit care se prăbuşeşte pe marginea drumului.
— A fost... a fost o tornadă? a întrebat Emmaline cu ochii ei căprui mari şi palidă la faţă.
Geoffrey îşi înăbuşi râsul. Se pare că fusese avertizată cu privire la pericolele de pe câmpiile Americii.
— Nu, Emmaline. Asta a fost ceea ce am numi noi un vârtej de vânt. Apar destul de des din cauza câmpiilor noastre întinse şi a vânturilor care bat la nesfârşit. Vârtejurile de vânt pot să fie destul de supărătoare—am văzut unele destul de mari care reuşeau să doboare o oaie la pământ—dar, în general, acestea nu sunt periculoase.
Umerii lui Emmaline se relaxară vizibil, arătând cât era de uşurată de această veste. Era tot cu privirea întoarsă înspre locul în care dispăruse vârtejul de vânt, ca şi când ar fi fost îngrijorată că ar fi putut să prindă viaţă din nou. Apoi îşi miji ochii în timp ce arăta din nou cu degetul spre ceva.
— Acela este fum?
Geoffrey deveni brusc atent când auzi întrebarea. Niciodată nu e de bine când auzi că este fum în câmpie, mai ales ţinând cont de lipsa ploii în acea regiune din primăvara care a urmat unei ierni uscate. îşi puse mâna streaşină la ochi, miji privirea şi apoi se lăsă în jos, uşurat.
— Da, acela este fum, Emmaline, fum de la focul la care găteşte Tildy Senger.
Brusc se gândi că a găsit locul unde s-ar fi putut pregăti Emmaline pentru ceremonia lor de nunta.
— Vrei să-ţi fac cunoştinţă cu nişte prieteni de-ai mei? întrebă el, întorcându-se spre ea cu un zâmbet cât toată faţa.
Emmaline dădu din cap afirmativ, puţin ezitantă şi Geoffrey lovi din nou cu hăţurile spinările cailor.
— Dii, cailor! strigă el vesel. Hai să mergem să-i salutăm pe Ronald şi Tildy!

4

Emmaline se prinse bine de căruţa care sărea în toate părţile după ce Geoffrey părăsise drumul şi o luase peste câmpul plin de denivelări. Câmpia era uşor înclinată, lăsând să se vadă doar un acoperiş de stuf, cu un firişor de fum ieşind de pe coşul de piatră. Pe măsură ce se apropiau de vârful ridicăturii de pământ, ieşea la iveală toată gospodăria, iar Emmaline strâmbă din nas cu dezgust când văzu îndeaproape casa prietenilor lui Geoffrey. Vai! Părea să fie construită din bucăţi de pământ şi era puţin mai răsărită decât o colibă. Hambarul din spatele ei părea chiar mai solid decât casa. Din interiorul hambarului monstruos de calcar se auzeau zgomote de ciocan, dovadă că fierarul muncea din greu.
Vreo şase pui sfrijiţi ciuguleau în nămolul din faţa casei, dar se împrăştiară în toate părţile când Geoffrey conduse căruţa în curtea fără fir de iarbă. Geoffrey prinse hăţurile în jurul frânei şi sări din căruţă, strigând vesel către casă:
— E cineva acasă? Tildy?
înainte ca Emmaline să se dezmeticească, uşa strâmbă de scândură a casei dărăpănate se deschise şi o negresă uriaşă ieşi la lumină. La început mâinile ei se odihneau pe şoldurile mari, cu o mină uşor supărată, dar când îl văzu pe Geoffrey, faţa ei îngustă se lumină de un zâmbet larg.
— Vai, mie! Geoffrey Garrett în carne şi oase! Treci aci, băiete şi dă-i babei Tildy o îmbrăţişare! zise ea, depărtând larg braţele.
Geoffrey se conformă, în timp ce Emmaline rămăsese pe banchetă în căruţă, privind plină de îndoială. Aceasta era prietena lui Geoffrey?
O femeie de culoare şi în vârstă? în timp ce femeia continua să-l strângă pe Geoffrey în braţele-i uriaşe, Emmaline începu să dea din
a neîncredere.
— Ronald! Ronald Senger, mişcă-te colea, că avem musafiri! Zgomotul de ciocan se opri şi un bărbat înalt şi uscat ieşi din
hambar. Faţa lui neagră îi lucea de transpiraţie, iar zâmbetul lui alb era la fel de larg ca cel al lui Tildy. Merse săltat de-a lungul curţii, ridicându-şi mânecile de la salopetă mai sus de coate.
Geoffrey se desprinse din îmbrăţişarea lui Tildy şi ridică o mână pentru a-i atrage atenţia înspre căruţa în care Emmaline stătea cocoţată.
— Tildy, ea este domnişoara Emmaline Bradford, care a sosit chiar în această dupâ-amiază din comitatul Yorkshire.
Făcu doi paşi spre căruţă şi îşi întinse mâna către Emmaline ca să o ajute să coboare, dar Tildy trecu de el ridicându-şi mâna mare ca de bărbat în sus către Emmaline.
— Ce fătucă frumuşică, zise Tildy cu vocea ei groasă. Hopa jos de acolo şi las-o pe baba Tildy să te măsoare o leacă din ochi.
Emmaline, cu stomacul întors pe dos de teamă, coborî din căruţă, în timp ce Geoffrey dădea mâna cu bărbatul pe care îl chema Roland. Tildy o apucă pe Emmaline de încheieturi şi o ţinu cu mâinile întinse, în timp ce o cerceta cu privirea în sus şi în jos, fără nici un pic de jenă.
— Fătucă dragă, eşti de speriat, da' eşti frumoasă foc! în Anglia asta a voastră nu fac şi fete mai sănătoase? Pari că ai crescut doar pe juma'!
Emmaline rămase tăcută, nefiind sigură dacă să se simtă sau nu insultată de cuvintele atât de directe ale celeilalte femei. Tildy luase cu ea mirosurile de şuncă, varză şi pâine de la maşina de gătit şi aromele îmbietoare îi aduceau aminte lui Emmaline că nu mai mâncase nimic de dimineaţă devreme, când, spre marea ei ruşine, stomacul începu să-i ghiorţăie.

Ronald păşi înspre ea, mâinile lui lungi şi firave amintindu-i lui Emmaline de o girafa pe care o văzuse odinioară la un circ ambulant.
— Lasă-mă şi pe mine să mă uit o leacă la Emmalion a lui Geoffrey, zise el, pronunţându-i numele cu un accent ciudat.
O analiză şi el pe Emmaline din cap până-n picioare, făcând-o să se înroşească cu tot cu gât.
— Ţi-ai luat ca viitoare soaţă o fătucă frumuşică foc, Geoffrey, zise el dând din cap mulţumit.
în timp ce vocea lui Tildy era aspră de parcă ar fi avut numai pietricele pe gât, Ronald avea o voce plăcută de parcă ar fi curs miere de pe buzele lui. Cei doi păreau opusul unuia celuilalt, din toate punctele de vedere, dar lui Emmaline îi era clar că aveau măcar un singur lucru în comun: amândoi păreau să aibă o mare stimă pentru Geoffrey. Cum oare, se întreba ea, s-a întâmplat ca acest trio atât de improbabil să formeze o astfel de prietenie?
— Da, se pare că toate cele pe care le-ai zis despre fătucă îs foarte adevărate, adăugă Ronald cu un zâmbet leneş, întorcându-se spre Geoffrey.
Emmaline se întreba ce spusese Geoffrey, dar înainte să apuce sa întrebe, Tildy îşi puse un braţ gros în jurul umerilor ei, împingând-o spre căsuţa cea dărăpănată.
— Cât o fi ea de frumuşică, da' e taman ca mine de cănită sub toată zgura aia! zise Tildy. Şi nu-i vorba să te ia de soaţă azi? Tre' să te frecăm bine cu apă şi săpun 'nainte să şedeţi în faţa predicatorului ăluia şi să vă ziceţi juruinţele. Vino cu Tildy, scumpo, şi te face tanti albă ca laptele.
Emmaline nu se putu apăra, ci trebui să i se supună.
— Ronald, umple cada aia cu apă şi fa-i vânt încoace. Geoffrey, tu fă-te-ncoace cu cufăru' fetii. Nu pot s-o las să se mărite aşa, ca şi când s-a dat de-a rostogolu' prin cenuşa făcută de Roland, zise Tildy, aruncând o privire în spate peste umăr.
O bătu pe Emmaline pe spate cu atâta avânt, încât aceasta crezu că o să o umple de vânătăi, apoi, spre groaza lui Emmaline, zise:
— O să te îmbăiez io, domniţă Emmalion.
Oricât de mult i-ar fi displăcut lui Emmaline să o recunoască, baia o făcu să se simtă ca în rai. Nu reuşea să intre în cadă decât dacă stătea cu genunchii la bărbie, dar era un adevărat răsfăţ să se bage în apă după ce se spălase numai parţial, cu cârpe umede, timp de câteva săptămâni. O întrebare cam nelalocul ei care îi venea în minte era cum de reuşea Tildy să se spele în această cadă minusculă, dar desigur că nu îndrăzni să o spună cu voce tare.
Apa fusese călduţă încă de la început, dar totuşi era plăcută pe pielea ei lipicioasă. Rămase consternată să vadă stratul de scrum care plutea la suprafaţă după ce se spălase şi îşi ceru scuze pentru aceasta.
— Fătucă dragă, asta-i nimic faţă de ce curăţ io după omu-mio ăla, aşa că nu te mai roşi atât degeaba din cauza mea, zise Tildy râzând.
Emmaline ar fi preferat să-şi facă baie singură, pentru că în modestia ei nu permitea nici unei servitoare să o ajute să se îmbăieze, dar Tildy insistase să-i spele părul lui Emmaline. După ce trecu de sentimentul de jenă iniţial, Emmaline îşi dădu seama că mâinile aspre ale lui Tildy erau nespus de tandre şi se relaxa, bucurându-se de masajul capilar cu săpun.
După ce o spălase pe cap, Tildy s-a retras discret, lăsând-o pe Emmaline singură în spatele unei pânze atârnate care i-a permis să se îmbăieze nevăzută. A suspinat în timp îşi ştergea apa de pe ea cu un prosop lung şi aspru. Se simţea aşa de minunat să fie curată. Şi-a înfăşurat prosopul în jurul corpului şi s-a întins după pantalonaşii şi cămăşuţa aşezate pe un scăunel lângă cadă. După ce s-a uitat pe după pânză să vadă dacă este singură, a dat drumul la prosop şi şi-a luat repede dedesubturile pe ea.
Gândurile îi alunecară repede la seara aceasta, când va trebui să se dezbrace şi să-şi ia haine de noapte pe ea. Va fi GeofFrey acolo, cu ea în cameră, când se va

îmbrăca de culcare? Cum va găsi curajul de apărea în faţa lui atât de sumar îmbrăcată?
Stând desculţă în lenjeria ei din bumbac cu dantele, se întreba ce făcuse Tildy cu cufărul ei de haine. înainta în vârful picioarelor, trase de pânză şi aruncă rapid o privire pe după aceasta. Cufărul ei o aştepta într-un colţ, lângă patul acoperit cu cuvertură. înţelese, plină de spaimă, că ar trebui să iasă cu totul de după pânză pentru a ajunge la acesta.
Simţi că o cuprinde panica—nu ar fi îndrăznit să se aventureze în încăpere cu doar atât de puţine haine pe ea. Unde s-o fi dus Tildy?
— Doamna ... doamna Tildy? a zis Emmaline în şoaptă. Nici un răspuns.
— Doamna Tildy? a zis cu voce puţin mai tare. Nici acum nu a primit răspuns.
învăţată fiind că o doamnă nu trebuie să vorbească niciodată prea tare, decât în cazul unei urgenţe, se uita gânditoare la cât de puţine haine avea. Situaţia ei putea trece drept o urgenţă, chiar dacă una mai mică. Trase aer adânc în piept şi o strigă din nou pe Tildy.
Uşa din faţă se deschise şi Tildy intră cu un zâmbet larg care-i lumina faţa neagră.
— Gata să te îmbraci cu rochia de mireasă? întrebă ea râzând. Emmaline dădu din cap afirmativ şi apoi se piti din nou după pânză.
Tildy merse la ea câteva momente mai târziu, ducându-i o rochie galbenă din batist fin. Ridică rochia şi se uită atentă la ea, zicând:
— Fătucă dragă, o să fii frumoasă foc în rochiţa asta. Ai o grămadă de lucruri frumoase în cutia aia a ta.
Ascultând-o pe Tildy, Emmaline văzu în minte imaginea mamei sale care îi împăturea rochiile noi cu grijă, punându-le în cufăr şi apoi netezindu-le materialul la fel cum obişnuia să-i netezească şi ei părul. Ochii i se umplură de lacrimi, o cuprinse un dor nespus după mama ei atât de liniştită şi de dragă.
Tildy întinse mâna aspră şi o atinse pe Emmaline pe obraz. Degetele ei muncite îi mângâiară obrazul curat.
— Gata, copilă, gata. Acum nu e de plâns. Eşti prea frumoasă ca să ai ochii înroşiţi în ziua nunţii. Ce ar zice mama ta dacă ar şti că eşti tristă şi ai faţa plină de lacrimi în ziua cea mai fericită a vieţii tale?
Emmaline inspiră adânc, reuşind să-şi controleze lacrimile. Tildy avea dreptate—Phoebe Bradford şi-ar fi dorit ca fiica ei să fie o mireasă bucuroasă. Bucuria nu însemna nimic pentru tatăl său însă, el aşteptându-se mai degrabă la obedienţă din partea ei.
Deodată, ochii lui Tildy se îngustară şi zise:
— Mai bine am da părul ăla la o parte.
Lăsă cu grijă rochia pe o servantă, apoi îşi puse mâinile pe umerii lui Emmaline şi o făcu să se aşeze pe scăunelul de lângă cadă. Cu mişcări largi şi constante, îi perie părul lui Emmaline, dându-l la o parte de pe faţă.
— Fătucă dragă, ai o frumuseţe de păr! comentă Tildy cu vocea ei groasă. Atât de des şi are culoarea asta frumoasă ca batoanele de scorţişoară. Tre' să fii tare mândră cu aşa cunună de păr....
Degetele ei erau surprinzător de agile, iar Emmaline simţea furnicături plăcute prin piele în timp ce Tildy îi împletea şuviţele de **păr** umede, răsucindu-le la spate.
Având acum părul prins, Emmaline se îmbrăcă în rochie, iar Tildy tncepu să-i încheie nasturii de la spate. Emmaline îşi netezi partea din **faţă** a poalelor rochiei, în timp ce Tildy îi înfoia multitudinea de volane din partea din spate. Fiecare volan era format dintr-un rând de dantelă, Iar alte rânduri de dantelă asemănătoare plecau de la umeri până în faţă la talie. Mânecile strânse pe mână se terminau şi ele cu dantelă de jur împrejur. Rochia era cocoloşită iremediabil în urma călătoriei de peste ocean stând în cufăr, dar nu avea ce face.
Tildy îi dădu ocol lui Emmaline, aranjând cu degetele nişte dantelă de pe umărul acesteia.

— Păcat că nu avem şi noi nişte flori de portocal pe care să ţi le pun în păr, zise Tildy oftând trist.
— Flori de portocal? întrebă Emmaline, atingând cu mâna împletitura grea a părului ei ud.
— Aha. Simbolu' fertilităţii şi castităţii. Majoritatea mireselor din est îşi pun flori de portocal în păr ca un dar pe care îl aduc mirilor lor.
La auzul acelor cuvinte, faţa lui Emmaline se făcu roşie ca focul. Tildy, care părea să nu-şi fi dat seama de starea de deruta pe care cuvintele ei o provocaseră, mai aruncă o privire asupra lui Emmaline şi zise dând din cap:
— O să fii cea mai frumoasă dintre toate miresele care s-au căsătorit în Biserica congregaţională.
Emmaline reuşi să-i mulţumească politicos, dar cuvântul "mireasă" îi făcea inima să-i tresalte cu putere.
Tildy îşi puse mâinile în şoldurile ei mari şi continuă:
— Acu' lasă-mă să-ţi dau nişte sfaturi, fată dragă, că mama ta nu e aci să stea de vorbă cu tine. E un lucru bun să fii măritată, dacă te măriţi cu un bărbat bun, iar bărbatu' asta al tău e un om bun. Acu' el ne-a spus cum nu l-ai mai văzut de când erai tinerică, da' eu şi Roland l-am văzut aproape pe fiecare săptămână de când a venit aici de peste ocean şi noi ştim că e un bărbat bun. E unu' dintre cei mai buni bărbaţi. Aşa că nu ai motive să te frământi. încă ceva ... Dacă vrei să faci căsătoria asta să meargă bine, tre' să-ţi aminteşti că într-o căsătorie tre' să faci şi compromisuri. Când ambele persoane sunt gata să lase de la ele câte un pic şi amândoi pun nevoile celuilalt un pic deasupra nevoilor sale, lucrurile au un fel de a se aranja ca de la sine. Aşa că să ţii minte asta, Emmalion, m-ai auzit?
Emmaline se întreba dacă nu cumva Ronald avea aceeaşi discuţie cu Geoffrey în acele momente. Gândul acesta i se păru atât de amuzant, încât o făcu să zâmbească.
Tildy se aplecă în faţă, cu faţa la câţiva centimetri de cea a lui Emmaline: — M-ai auzit? Emmaline tresări şi dădu din cap afirmativ:
— Da, doamnă, am auzit.
Faţa lui Tildy se relaxa, toată un zâmbet.
— E bine, zise ea, şi închise ochii oftând uşurată. Asta e un loc bun în care să-ţi clădeşti viaţa. Oamenii au libertate aci şi ăst pământ te face mai puternică decât credeai vreodată că ai putea fi.
Deschise ochii şi o mângâie din nou aspru pe obraz pe Emmaline.
— Acum hai să te hrănim.
Smulse pânza şi arătă înspre masa din mijlocul încăperii. Emmaline se aşeză, uitându-se de jur împrejur la căsuţa de scânduri, în timp ce Tildy îi punea pe o farfurie o bucată de şuncă, un fel de tocană de zarzavat şi o bucată mare de pâine făinoasă şi galbenă din care picura unt.
— Ce este aceasta? întrebă Emmaline, arătând spre bucata galbenă pătrăţoasă.
— Vai mie, dar aceasta este pâine de porumb, dragă! răspunse Tildy cu ochii mari de uimire. Nu ai mai mâncat niciodată pâine de porumb?
Emmaline se hotărî să nu mai întrebe şi ce este fiertura cea verde şi, în loc de asta, zâmbi stins şi duse furculiţa către gură. Nu avea un miros neplăcut, aşa că luă şi a doua înghiţitură cu nerăbdare. Tildy, aparent satisfăcută de aceasta, se duse către maşina de gătit, îngânând ceva în sinea ei.
In timp ce mânca, Emmaline îşi roti privirea prin căsuţă şi se întrebă dacă şi casa pe care o construise Geoffrey era asemănătoare cu aceasta. Casa avea doar o singură încăpere, plus un acoperiş cu versant sub care se afla maşina de gătit din fier. într-un colţ se afla un pat, o servantă de pin cu ustensile de bucătărie se afla lângă versant, iar în mijlocul încăperii trona o masă mare cioplită grosolan, cu scaune. Două cufere **nu** ghemuite de-a lungul peretelui vestic, iar pe un rând de cârlige aşezat deasupra cuferelor erau prinse hainele de zi cu zi. Podeaua era

simplu pământ bătătorit. Se părea că Tildy şi Ronald aveau foate puţine lucruri, dar tot ce aveau era foarte bine îngrijit şi curat.
De îndată ce Emmaline termină, Tildy îi şi smulse farfuria din **fctă.**
— Fată dragă, dă fuguţa repede afară şi suie-te în căruţa aia ca să te **măriţi** înainte să apună soarele.
Emmaline şi-ar fi dorit să o roage să rămână aici cu Tildy şi să uite că mai trebuie să se şi mărite. Locuinţa modestă a lui Tildy, mirosind plăcut a mâncare, devenise un rai în care se simţea în siguranţă în scurta perioadă de timp pe care o petrecuse aici.
Ea şi Tildy ieşiră din penumbra casei în lumina plină a acelei zile de mai. Soarele încă strălucea pe cerul senin, dar mai coborâse înspre linia orizontului în timpul pe care îl petrecuse cu Tildy. Se apropia de venirea serii, iar Emmaline habar nu avea cât de mult mai aveau de mers pentru a ajunge la Stetler şi la pastor.
Pe Emmaline o trecură toate transpiraţiile şi nu ştia dacă asta se întâmplă din cauza fricii de a da ochii cu pastorul sau din cauza căldurii de peste zi. Trase de gulerul aranjat al rochiei pentru a-l îndepărta de gât, sperând ca vântul să-i mai usuce o parte din transpiraţia de pe piele. Materialul din batist fin era potrivit pentru căldura şi umiditatea din Kansas, dar toate acele straturi şi volane din corsaj şi de pe mâneci o făceau pe Emmaline să simtă că se sufocă. Senzaţia de curăţenie şi prospeţime de după baie se duse o dată cu primii stropi de transpiraţie.
Tildy se folosi de vocea ei groasă pentru a-i striga pe bărbaţi. In câteva clipe, Geoffrey ajunse lângă Emmaline. O măsură din priviri din cap până-n picioare.
— Arăţi minunat, Emmaline! îi şopti el, luându-i mâna.
Ea simţi cum i-au luat foc obrajii la vederea aprobării din privirea lui. Merse şovăielnic către căruţă, tremurând din toate cheieturile când el o ajută să se aşeze pe banchetă.
Ronald apăru de după casă, mergând cu paşi săltaţi. Ţinea strâns un buchet mare de flori liliachii încărcate de frunze zimţate şi având cozile de culoare verde închis. întinse buchetul lui Emmaline, cu o plecăciune atât de elegantă, încât contrazicea înfăţişarea sa necioplită.
— îs doar flori sălbatice, domniţă Emmalion, se numesc verbene, da' e un buchet frumos pe care să-l porţi cu tine.
Emmaline simţi că i se pune un nod în gât când se uită la buchetul ei de nuntă.
— Mul... mulţumesc.
Zâmbi şovăielnic către Ronald, iar privirea i se împânzi brusc de lacrimi. Gestul acesta era neaşteptat de înduioşător, mai ales venind de la acest bărbat osos, de culoare, cu salopeta lui mare pătată de funingine.
— Mă duc să-ţi aduc cufaru'.
Se duse până în casă şi se întoarse repede, cu cufărul care se lovea de burta lui plată. Muşchii i se încordau şi scoase un mormăit când făcu vânt cufărului în spatele căruţei care se balansa de la greutatea acestuia.
— Trebuie să ne îndreptăm spre Stetler acum, spuse Geoffrey. Tildy şi Ronald, vă mulţumim pentru ospitalitatea voastră. Noi ...
— Aşteaptă! zise Tildy, ridicând un deget gros în aer. Adunându-şi poalele de la rochie se întoarse înapoi în casă, mergând
clătinat, în timp ce Ronald se uita după ea, jucându-se cu degetele sale lungi cu bretelele de la pantaloni. Tildy ieşi cu ceva mare şi împăturit în braţe. Aruncă legătura în braţele lui Geoffrey şi zise:
— Un dar de nuntă pentru tine şi Emmalion. Eu şi Rolad vă urăm iot ce e mai bine pentru voi.
Geoffrey îi oferi legătura formată dintr-un material gros lui Hmmaline, iar ea o luă cu precauţie. Vântul dezveli partea superioară şi ttfiră la iveală o mulţime de petece cusute cu mare efort laolaltă pentru a forma o cuvertură cu un model bizar.

Emmaline recunoscu cuvertura de pe patul lui Tildy.
— O, doamnă Tildy!
Tildy îşi ridică palma în sus.
— Nici o vorbă. O să vină ea iarna şi atunci o să fii recunoscătoare pentru macatu' asta. N-o să rămână aşa de cald tot timpu' anului, o să afli tu pe pielea ta, zise Tildy râzând, scoţând nişte sunete joase şi luiruitoare ca şi când ar fi tors o pisică uriaşă.
Geoffrey puse o mână pe cuvertură şi îi zâmbi lui Tildy. Mulţumim, Tildy! Eu şi Emmaline o să preţuim foarte mult darul vostru, zise Geoffrey cu voce apăsată.
— Acu' duceţi-vă mai departe, zise Tildy în timp ce le făcea semne cu mâna ei mare. Spuneţi-vă legămintele şi apoi să fiţi fericiţi, auziţi voi?
— Da, doamnă, o să facem tot ce ne stă în putinţă! răspunse Geoffrey râzând.
Emmaline se întoarse pe banchetă în timp ce Geoffrey mâna caii înapoi spre drum. O privi pe Tildy cum îşi ridică un colţ de la şorţ I" ni iu a se şterge la ochi, iar apoi îşi reazemă capul de pieptul lui Roland. Acesta o cuprinse în braţe.
Emmaline aruncă o privire la viitorul ei soţ. Geoffrey ţinea frâiele Ini re degete şi era aplecat în faţă, cu un zâmbet în vârful buzelor. Părea atât de diferit de tânărul care venea şi pleca din casa lor pe tot parcursul copilăriei sale. Acel GeofFrey care s-a îmbarcat pe un vapor pentru a pleca în America cu cinci ani în urmă era un băiat cu faţa netedă în comparaţie cu bărbatul aspru cu favoriţi şi mustaţă care stătea lângă ea.
Afirmaţia lui Tildy cum că GeofFrey ar fi un bărbat bun o făcuse să-şi dorească să descopere dacă aceasta avea dreptate. In mod ciudat, îşi dorea să-şi rezeme capul de pieptul lui GeofFrey şi să-i simtă braţele înconjurând-o la fel cum o înconjurase Ronald cu braţele sale pe Tildy. Cum ştiuse Tildy că Ronald n-o s-o împingă la o parte? In toţii aceşti ani în care părinţi săi fuseseră căsătoriţi, ea nu-şi văzuse niciodată mama şi tatăl comportându-se într-un fel atât de intim. Era sigură că tatăl său ar fi mustrat-o pe mama dacă ea ar fi făcut un astfel de gest de afecţiune ziua în amiaza mare, de faţă cu alţii. Cum ar fi reacţionat GeofFrey dacă ea s-ar fi sprijinit de braţul lui?
GeofFrey se întoarse către ea şi îi zâmbi plin de înţelegere:
— îmi imaginez că eşti foarte obosită după această călătorie, nu-i aşa, Emmaline? Avem mai puţin de un kilometru şi jumătate până la Stetler. Pastorul Stanford ne aşteaptă, aşa că putem trece imediat la ceremonie. Apoi te voi duce acasă la fermă.
Pe Emmaline o trecu un fior. La ce se aştepta Geoffrey din partea ei atunci?

5

Când GeofFrey opri căruţa în faţa Bisericii congregaţionale din Stetler, soarele era mare şi portocaliu deasupra liniei orizontului. Cerul avea mai multe nuanţe de albastru, liliachiu şi roz. Apusurile de loare din Kansas meritau să-ţi pui timp deoparte ca să le admiri, dar în icara asta GeofFrey avea treburi mai urgente de rezolvat. Gândurile lui ic îndreptau înspre ce avea să se întâmple între zidurile bisericii peste doar câteva minute, iar inima îi bătea cu putere în piept.
GeofFrey puse frâna, înfăşură frâiele în jurul mânerului şi se întoarse înspre Emmaline care stătea nemişcată şi tăcută pe banchetă. Se iplccase puţin în faţă cu mâinile strânse în poală, marginile buchetului Be verbene revărsându-i-se peste mâini. "Probabil este nerăbdătoare să v.idă că s-au terminat toate cele ca apoi să se poată odihni."
- Emmaline, rămâi aici puţin.

Sări de pe bancheta căruţei, făcând arcurile să scârţâie. Sunetul nrcurilor probabil că o făcu să iasă din starea de amorţire, pentru că se iinlreptă de spate şi începu să clipească rapid. GeofFrey arătă înspre o Casă de şindrilă aflată lângă biserica cu turlă.
- Mă duc să le dau de veste pastorului Stanford şi soţiei sale că am ijuns. Apoi vom intra în biserică şi vom continua cu ceremonia.
Chipul lui Emmaline se profila palid în lumina amurgului. Oare ilin cauza fricii sau din cauza oboselii avea ea înfăţişarea aceasta ipăimântată? El aşteptă până când ea a dădu scurt din cap, afirmativ, apoi se grăbi spre casa pastorului şi ciocăni în uşă. Doar câteva minute mu i ârziu, GeofFrey şi Emmaline stăteau unul lângă celălalt în faţa unui «Ilar nepretenţios din lemn de la care le zâmbea pastorul Stanford.
Lumina slabă a felinarelor aflate pe fiecare perete scotea în evidenţă şuviţele roşcate din părul lui Emmaline, aceleaşi şuviţe pe care el le observase în cozile ei de copilă în ziua în care stătuse pe chei alături de familia ei şi îi făcuse cu mâna în semn de rămas bun, în urmă cu cinci ani. Amintirea aceasta îl făcu să simtă un nod în gât. Sosise în sfârşit momentul ca el să o ia pe Emmaline în căsătorie. Chiar dacă nu li se oferise luxul de a avea biserica plină de membri ai familiei şi de prieteni, Dumnezeu îi răspunsese la rugăciuni.
îşi rosti legămintele cu solemnitatea de rigoare, în timp ce o privea în ochii căprui catifelaţi şi plini de teamă.
— Eu, Geoffrey, te iau pe tine, Emmaline Rose Bradford, să-mi fii soţie ... *Uită-te la mine, Emmaline a mea şi vezi că inima mea este pură, iar dragostea mea pentru tine este reală. Să nu te temi de mine, pentru că nu mă gândesc decât la binele tău.*
Bâlbâială care o mai lăsase în timpul zilei reapăru pe măsură ce Emmaline rostea cuvintele pe care pastorul îi zicea să le repete.
— Eu, E-Emmaline, te... te iau pe tine, Ge-Geoffrey Dean Garrett, să... să fii ...
Se opri, fixându-l pe pastorul Stanford cu ochii ei mari. Pastorul mişcă din cap încurajator:
— Să fii soţul meu ...
Emmaline deschise şi închise gura, ca un peşte pe uscat.
— Să fii soţul meu, repetă pastorul Stanford cu voce mai tare, încruntându-şi sprâncenele groase.
Geoffrey o ţinea pe Emmaline strâns de mâna înmănuşată, iar ea tremura din cap până în picioare. îngrijorat, o întrebă:
— Emmaline?
Ea îşi trase mâna din strânsoare şi se dădu un pas în spate.
— Te rog, eu ... eu pur şi simplu nu pot.
Ochii i se umplură de lacrimi, iar un suspin puternic întrerupse solemnitatea ceremoniei. Lăsând să cadă buchetul de verbene ofilite, Emmaline îşi ridică poalele de la rochie şi fugi afară din biserică.
Geoffrey aruncă o privire plină de uimire înspre pastor, care se uita fix înspre Emmaline cu o expresie de neîncredere pe faţă. Soţia pastorului se ridică de pe rândul din faţă şi începu să gesticuleze înspre uşa deschisă de la capătul culoarului dintre rânduri.
— Nu ar trebui cineva ...? întrebă ea, ducându-se spre uşă. Geoffrey se puse în faţa ei.
- Mă voi duce eu, zise el forţându-se să zâmbească deşi nu simţea acest lucru. Este obosită din cauza lungii sale călătorii şi este copleşită de durere pentru că-l a pierdut pe unchiul său. O să-i acord câteva minute să-şi adune gândurile. Vă rog să aşteptaţi.
Plecă cu paşi mari către uşă, iar în sufletul lui se ducea o luptă între îngrijorarea pentru Emmaline şi jena pentru sine însuşi. în clipa în care ieşi din biserică, o văzu

sprijinindu-se de o parte laterală a căruţei. îşi îngropase faţa în braţul îndoit şi se zguduia toată în hohote de plâns, îngrijorarea fu mai puternică decât jena.
îşi drese vocea, avertizând-o de faptul că s-a apropiat de ea. Umerii ei te îndreptară, iar hohotele de plâns încetară brusc, dar cu toate acestea, i ontinua să stea cu faţa înspre căruţă, iar când el o atinse în treacăt cu vârfurile degetelor pe braţ, ea se trase înapoi ca şi când atingerea lui ar fi lost dureroasă.
Geoffrey îşi umezi buzele uscate:
- Emmaline?
-Te ... te rog, pleacă de aici!
Insultat, el îşi şterse palmele transpirate de pantaloni. Mintea lui se mioarse la un moment din trecut, când ea avea paisprezece ani. Pisica l i lavorită fugise de acasă, iar el o luase în braţe şi o consolase. Ar fi fost **bine** dacă şi-ar fi pus braţele împrejurul ei acum şi ar fi alinat orice frică i ne pusese stăpânire pe ea? Se încruntă, uitându-se spre cer. Soarele lispărea repede de pe cer şi nu avea timp să o alinte. Trebuia să încheie
emonia şi să se întoarcă la fermă înainte de lăsarea întunericului.
Il îşi îndreptă umerii şi se hotărî să abordeze lucrurile într-un fel mai puţin absurd.
- Hai, Emmaline! Pastorul Stanford ne aşteaptă. Hai să intrăm şi...
- Nu! zise ea întorcându-se pe jumătate, cu o privire sălbatică. Nu |">i să intru acolo. Nu pot să fac lucrul la care te aştepţi din partea nici.
- Ce vrei să spui? întrebă Geoffrey confuz, dând din cap.
- Nu pot să mă căsătoresc cu tine! Te rog să nu mă forţezi să mă Horesc în acest fel, zise Emmaline, punându-şi mâinile în jurul
Itului plin de dantele.
Sii o forţeze? Făcu doi paşi în spate, împleticindu-se. Nu o forţase **lii** nici un fel! Ea a fost de acord cu această căsătorie înainte ca el să ii plecat din Anglia. Ea a venit la el folosindu-se de biletele pe care el |l ı iinipărase pentru ea cu banii lui câştigaţi cu sudoarea frunţii. Nu stătea ea în faţa lui acum îmbrăcată într-o rochie care era clar că fusese făcută pentru această ocazie?
— Emmaline, vorbeşti prostii. Nu te forţez să faci nimic!
Ea se făcu mică, lipindu-se de blănile laterale ale căruţei. Reacţia ei îi aminti de cea a unui miel speriat. Ea ar fi luat-o la fugă dacă el nu s-ar fi calmat. Respiră adânc, apoi expiră aerul umflându-şi obrajii, şi zise cu o voce calmă şi egală:
— Nimeni nu te forţează să te căsătoreşti. Tu ai fost de acord cu acesta căsătorie înainte ca eu să plec din Anglia, mai ţii minte? Tu ai venit la mine ştiind că o să ne căsătorim.
Aruncă rapid o privire înspre cerul din ce în ce mai întunecat.
— A sosit timpul ca noi să ne spunem legămintele unul celuilalt, aşa că hai să ne întoarcem la ceremonie, zise el întinzând mâna spre braţul ei.
— Nu pot! Strigă ea aproape isteric şi se trase într-o parte. Geoffrey privi scurt peste umăr. Pastorul şi soţia acestuia stăteau în
uşa bisericii, fiind martorii umilirii sale. Se întoarse înspre Emmaline şi îi vorbi calm, dar hotărât:
— Ba da, poţi şi trebuie să poţi.
Ochii ei roşii se umplură de lacrimi care porniră să-i curgă pe obraji. Bărbia îi tremura. Geoffrey începu să se simtă plin de compasiune. Ii vorbi cu o voce mai blândă:
— Emmaline, îmi dau seama că lucrurile s-au succedat destul de rapid de când ai ajuns, dar trebuie să înţelegi de ce este necesar să ne căsătorim fără să mai amânăm nimic. Deja este o oră târzie şi este periculos să călătorim pe întuneric. Trebuie să intrăm în biserică şi să ducem ceremonia la bun sfârşit înainte de a pleca spre fermă.
— Dar ... dar eu nu vreau să merg la nici o fermă.
— Dar unde altundeva ai vrea să mergi? întrebă el holbându-se la ea, plin de

uimire.
— înapoi acasă, zise ea trăgând aer în piept, sacadat. Te rog, pot să mă întorc în Anglia?
întrebarea ei iritantă îl făcu să se umple din nou de mânie.
— Să te întorci în...?
îşi încleşta maxilarul şi se întoarse cu spatele la ea ca să nu-i mai vadă privirea rugătoare. Visele i se năruiau înaintea ochilor. Toţi acei ani de aşteptare, ani plini de credincioşie şi de eforturi, păreau acum irosiţi în faţa dorinţei ei copilăreşti.
— Şi dacă aş fi de acord cu această cerere absurdă, cum te gândeşti lă plăteşti pentru drumul de întoarcere? izbucni el, întorcându-se cu **nţa** spre ea.
Ea se albi la faţă, simţind că nu mai poate respira.
— Nu dispun de banii cu care să te trimit înapoi în Anglia, I iu măline.
Era sincer, banii de care se putuse lipsi deja îi folosise pentru a o nluce la el. Dar, trebuia să recunoască în sinea lui că, chiar dacă ar fi ilispus de acei bani, în nici un caz nu i-ar fi folosit pentru ceva atât de nesăbuit.
— Am ... banii de zestre pe care i-a trimis tata, şopti ea.
Simţi că-l copleşeşte un val de disperare. Banii urmau să fie darul (U nuntă *pentru el.* Deschise gura pentru a-i aminti de scopul zestrei, **dar** o mână îl apucase de cot. întorcându-şi privirea, îl văzu pe pastorul 'ii.mford lângă el.
— Este totul în ordine?
— Nu, zise Geoffrey strângând din dinţi şi se hotărî să nu mai dea detalii. Cum ar fi putut să explice care era problema, când nici el însuşi ou era foarte lămurit?
— Domnişoară Bradford, sunteţi gata să vă rostiţi legământul? întrebă pastorul Stanford, ridicând o mână înspre ea.
— Nu, domnule, nu sunt, răspunse ea, retrăgându-se în spate. Sprâncenele pastorului se ridicaseră pline de uimire. Pentru o clipă, • strâns buzele şi s-a uitat când la Emmaline, când la Geoffrey. Apoi iras pe Geoffrey într-o parte.
— Geoff, se pare că mireasa ta are emoţii.
— Are emoţii?
Era o exprimare amuzantă, dar Geoffrey nu avea nici un chef de
— Da, este un lucru foarte obişnuit ca cineva să facă o criză nervoasă linte de nuntă. Ţinând cont de cât de mult timp a trecut de când ai
litut-o ultima dată, probabil ca are nevoie de o zi sau două pentru a [1] obişnui cu ideea.
Geoffrey ar fi vrut să strige că a avut cinci ani de zile pentru a se lifnui cu ideea, dar în schimb zise:
— Dar nu mai pot aştepta. Trebuie să mă întorc la fermă. Aproape •**I** întunecat deja.
I'.istorul Stanford se gândea, atigându-şi buzele cu degetul:
— Am o sugestie. Las-o pe Emmaline să petreacă noaptea aici cu noi. După un somn bun, după ce are posibilitatea să arunce o privire în jur mâine şi să vadă ce oraş frumos avem, va putea să lase fricile la o parte.
— Credeţi că se va întâmpla aşa? întrebă Geoffrey, sperând că glasul nu a sunat la fel de nesigur pe cât se simţea el.
— Emoţiile trec, răspunse pastorul, zâmbind. Dacă o forţăm acum, s-ar putea să te respingă. Nu ai vrea, mai degrabă, să vă începeţi viaţa de soţ şi soţie într-o notă mai veselă?
Geoffrey se gândi la vorbele pastorului. Dezamăgirea sa faţă de reacţia lui Emmaline îi apăsa pe inimă ca o piatră grea. Da, îşi dorea un început mai fericit pentru viaţa lor de căsătorie. Dădu încet din cap, afirmativ.
— Bine, zise pastorul bătându-l pe spate, iar apoi întorcându-se spre Emmaline. Domnişoară Bradford, veniţi cu mine. Soţia mea vă va conduce la camera de oaspeţi. Veţi sta cu noi.
Privirea lui Emmaline se mută de la Geoffrey la pastor.

— Cu ... cu dumneavoastră?
— Da, exact aşa.
— Şi... şi apoi...?
La auzul vocii ei pline de speranţă, Geoffrey simţi că i se încordau maxilarele de-l dureau dinţii.
— Vom discuta mai multe mâine dimineaţă, spuse pastorul Stanford.
Apoi se uită înspre biserică şi strigă:
— Lorna? Vino şi condu-o pe domnişoara Bradford în camera de oaspeţi, te rog.
Ca un mieluşel ascultător, Emmaline o urmă pe soţia pastorului în casă. Nici măcar nu s-a uitat în urmă când Geoffrey s-a aruncat pe bancheta căruţei, a smuls frâiele şi a pus caii pe fugă.

6

Soarele cuprinse faţa lui Emmaline, trezind-o dintr-un somn neliniştit şi fără vise. Strânse puternic din ochi, nedorind să iasă din **Oconul** moale al patului de puf. Dar soarele cel strălucitor nu putea fi **norat.** Cu un uşor mormăit de nemulţumire, trase pătura uşoară la o Iмı te şi a stătu pe marginea patului. După săptămâni în şir de călătorie, timp în care a plutit pe mare sau a traversat ţinuturi, podeaua solidă şi fixă de sub picioarele ei i se părea ciudată.
Clipi, încercând să-şi alunge somnul, şi să se concentreze asupra I ucrurilor înconj urătoare. Inima îi săltă de bucurie. Noaptea trecută, doar flacăra slabă a felinarului care lumina încăperea micuţă înghesuită la Mansardă, nu şi-a dat seama că tavanul şi pereţii erau acoperiţi cu tapet cu motive florale vesele în nuanţe de verde şi liliachiu. îşi lăsă privirea
rătăcească încet, melancolia zilei precedente cuprinzând-o din nou vederea florilor de coada rândunicii care se urcaseră pe zidurile casei fi se înfăşuraseră de-a lungul acoperişului abrupt acoperit cu smoală.
Dar apoi, fără nici un avertisment, o copleşi amintirea minunatelor panseluţe mov şi a heliotropelor ei roz strălucitoare din grădina din **JBâtele** casei. Tristeţea o cuprinse atât de brusc, încât umerii îi căzură. Ui, cât îşi dorea să meargă acasă!
O bătaie uşoară în uşă o făcu să tresară.
— Da? Cine este? întrebă ea, strângând cămaşa de noapte la gât. Uşa se deschise şi soţia pastorului aruncă o privire înăuntru şi un
inibet apăru pe faţa rotundă şi uşor ridată.
— Foarte bine! Te-ai trezit. Te aşteaptă micul dejun: biscuiţi, şuncă şi Hei. Coboară la parter, spală-te pe faţă şi ia de mănâncă.
— Nu fi prostuţă, o certă doamna, fără să i se şteargă zâmbetul de pe faţă. Ia o rochie pe tine şi coboară la parter. Casa este mică, aşa că nu vei avea nici o problemă să găseşti bucătăria. Pastorul te aşteaptă să vorbească cu tine înainte să plece la biserică.
Apoi închise uşa, lăsând-o pe Emmaline singură. Ea îşi strânse pumnii şi se uită ţintă la uşă. Chiar trebuie să-i spună toată lumea ce să facă? Tata i-a zis "Du-te în America la Geoffrey". Geoffrey i-a zis "Căsătoreşte-te cu mine." Doamna Stanford i-a zis "îmbracă-te şi coboară." Fără îndoială că şi pastorul avea să-i mai dea nişte porunci. Când i se va permite şi ei vreodată să decidă ce vrea *ea însăşi* să facă?
Se îndepărtă de pat, traversă camera până la fereastra pătrată şi se uită afară înspre oraş. Geoffrey îi spusese că o să se simtă ca acasă în oraş, dar erau prea puţine lucrurile care l-ar fi făcut să semene cu unul englezesc. Nu era nici o căsuţă de piatră sau casele înalte în stilul Tudor cu flori curgătoare la ferestre, nu erau nici străzile înguste, pavate. în schimb, un drum larg de nămol separa casele aşezate în linie, construite din lemn, dintre care prea puţine aveau măcar un strat de vopsea dat pe deasupra.

Cu toate acestea, soarele dimineţii scălda tot peisajul în aur, făcându-l să pară un loc plin de veselie unde caii dădeau din cap leneş, legaţi de balustrade, iar oamenii se plimbau în susul şi în josul trotuarelor de lemn. Forfota liniştită a oraşului îi aminti că familia Stanford era la parter şi o aştepta.
Scoase un oftat şi se întoarse de la fereastră pentru a căuta în cufăr. Singurele rochii pe care le putea îmbrăca fără ajutorul unei slujnice erau rochiile ei de călătorie identice, din muselină neagră. O ridică pe cea pe care o purtase cu o zi înainte. Nasul i se încreţi la vederea stratului de praf care i se aşezase pe rochie, dar toate cele trei rochii de călătorie erau la fel de murdare.
Degetele îi tremurau în timp ce îşi încheia nasturii din faţă ai rochiei. In cameră nu era nici o oglindă pe care ar fi putut-o folosi pentru a-şi aranja părul cum se cuvine, astfel că îşi pieptănă părul lung într-o coadă dreaptă şi simplă pe care o prinse la ceafă. Apoi, străgând aer adânc în piept pentru a prinde putere, coborî la parter pe scara interioară îngustă.
Când ajunse la capătul treptelor, intră într-un foaier mic. Aruncă o privire la dreapta şi văzu un salon mobilat sărăcăcios. Uşa din stânga lăsa să se vadă bucătăria. Aromele puternice de cafea proaspătă, biscuiţi şi grăsime de şuncă îi întorceau stomacul pe dos. Se prinse cu mâinile de mijloc şi atinse cu palma marginea ascuţită a scrisorii împăturite, .iscunsă încă în buzunarul rochiei. Se umplu de mânie şi se întoarse să 0 i;i la fugă înapoi în sus pe scări.
— Domnişoară Bradford? Vocea pastorului o făcu să se oprească. Vă iog să intraţi şi să luaţi loc.
Pentru o clipă Emmaline se gândi să îl ignore, dar era educată să uspecte persoanele mai în vârstă şi mai ales persoanele din cler. Cu li.ii bia ridicată, se întoarse uşor pe loc şi intră în bucătărie.
Doamna Stanford se ridică de la masă şi arătă cu mâna către un icaun gol.
— Luaţi loc aici, domnişoară Bradford, şi o să vă aduc eu o farfurie.
— Nu, vă rog. Mie ...
— Nu este nici o problemă. Doar luaţi loc, zise femeia zâmbind şi i(orcându-se înspre maşina de gătit.
Emmaline se lăsă în scaunul aşezat în faţa pastorului, care se uita la peste marginea ceştii de cafea din tablă.
— Te-ai odihnit bine?
Bărbatul luă o înghiţitură mare de cafea.
— Hmm, da, mulţumesc.
Kmmaline nu voia să spună cum stătuse trează în pat până noaptea Irziu, îngrijorându-se de ce putea aduce ziua următoare.
— Poftim, dragă.
Doamna Stanford aşeză o farfurie încărcată de biscuiţi pufoşi şi n .iţi groase de şuncă pe masă, în faţa lui Emmaline.
Kmmaline încerca să-şi reprime valul de greaţă care o cuprinsese la i de rea mâncării. Când femeia îi înmâna o ceaşcă aburindă cu cafea aromată, se temu ca nu cumva să vomite. Cu toate acestea, uitându-se IM Icţele prietenoase ale binefăcătorilor săi, ştia că trebuie cel puţin să rce să mănânce ceva.
Biscuiţii i se păreau cei mai inofensivi dintre toate, aşa că rupse o bucăţică, o înmuie în untul dintr-un vas cu o formă neregulată din mijlocul mesei şi o duse la gură. îşi dădu seama, prea târziu, că nu se **ftlguse** înainte de a mânca. Şi asta chiar sub privirea scruntătoare a unui ni ii lui Dumnezeu! Se simţi cuprinsă de ruşine şi bucăţica de pâine | ii.insformă în rumeguş în gura ei. Ridică ceaşca de cafea pentru a **PCe** să se ducă mai bine pe gât îmbucătura incriminantă, dar lichidul In ' I'inic îi arse limba.
Gâfâind, izbi cu ceaşca de masă. Cafeaua sări din ceaşcă, pătând faţa de masă. Ruşinată până peste puterile ei, Emmaline ţâşni de la masă şi fugi în sus pe scări. Trânti uşa şi se aruncă cu faţa în

jos pe patul nefăcut. Nici măcar nu se opriseră arcurile din vibrat, că se şi auzi un ciocănit ferm la uşă.
îşi ridică faţa câţiva centimetri şi strigă:
— Vreau să fiu singură!
îşi ţinu răsuflarea, aşteptând un răspuns. Se auziră paşi coborând scara. îşi lăsă capul să cadă pe pat, cu un suspin de uşurare. Timp de câteva minute rămase cu faţa ascunsă în cearşafurile mototolite, într-un final, se rostogoli şi se ridică pe marginea patului. Când făcu acest lucru, scrisoarea din buzunarul ei foşni.
încruntându-se, smulse scrisoarea din buzunar şi o ţinu departe de ea, ca pe un şarpe care era gata să o atace. Cuvintele de pe pagină îi veneau în minte, fiecare frază fiind înţepătoare asemenea unor spini. *Dragă domnule Bradford...* Geoffrey nu putuse să-i scrie direct ei? *Am anexat biletele cu care Emmaline va călători spre America.* Promisese că se va întoarce el însuşi să o ia cu el! *Să vă asiguraţi că îşi va aduce cu sine rochia de mireasă, deoarece vom avea ceremonia la Biserica congregaţională din Stetler imediat după ce va ajunge.* Şi ce s-a ales de nunta pe care i-o promisese în Anglia? *Nu va duce lipsă de nimic aici.*
Emmaline pufni tare. Ridicându-se, lăsă scrisoarea să cadă, traversă încăperea până la fereastră şi se uită afară la strada prăfuită, clipind repede pentru a-şi alunga lacrimile de disperare. Nu va duce lipsă de nimic? Desigur că el şi ţinutul lui numit Kansas nu ar fi putut să-i ofere nimic în comparaţie cu Anglia!
Mergând cu paşi apăsaţi înspre pat, apucă scrisoarea, o rupse în bucăţi mici şi împrăştie bucăţelele pe toată podeaua. Apoi îşi puse vârful pantofului pe cea mai mare dintre bucăţi şi o îndesă în podeaua de lemn nefinisată. Deşi ştia că este un gest copilăresc, nu putea să nege sentimentul de satisfacţie pe care acest lucru i-l dădea. Dar când Emmaline îşi trase piciorul la o parte şi văzu hârtia zdrenţuită, înţelese că accesul de furie nu făcuse nimic pentru a-i uşura singurătatea. Aruncându-se din nou pe pat, se holbă la rămăşiţele scrisorii. Bucăţile împrăştiate erau o imagine clară a viselor ei sfărâmate.
Lăsându-se să cadă pe genunchi, adună rămăşiţele şi le aşeză în poală. Nu putea să facă scrisoarea la loc cum era, dar putea să-şi facă viaţa la fel cum fusese până atunci dacă se întorcea în Anglia. Tata s-ar fi supărat, nu era nici un dubiu în această privinţă, dar mama ar fi
|H imit-o cu bucurie. Chiar dacă tata ar alunga-o de acasă, şi-ar putea găsi o slujbă, poate să sorteze cărţile la biblioteca abia construită sau ar putea fi vânzătoare în vreun magazin. Slujbe mărunte, asta era sigur, In respectabile. în timp, ar fi putut să lase tot acest chin în urmă şi să meargă mai departe ca şi cum Geoffrey Garrett şi planul lui ridicol de a-şi clădi o viaţă în Kansas nu ar fi inclus-o niciodată şi pe ea.
Geoffrey înghiţi şi ultima îmbucătură de fasole, se şterse la gură şi •.(• îndepărtă de masă. Se uită la farfuriile din faţa lucrătorilor săi de la Iti mă, care erau aproape goale şi ele. Ducându-şi farfuria la bazinul de i|u, zise:
- Jim, cred că este rândul tău să speli vasele.
- Domnule Garrett, voi fi mai mult decât bucuros când soţia aceea ,i dumneavoastră va ajunge într-un final aici şi va prelua treburile casei, **iile** (im Cotler, făcând grimase.
- Nu fi insolent, îl atenţiona fratele lui Jim, Chris, trăgându-i li ı \iuia o palmă după cap.
Tânărul îşi ridică farfuria şi îşi târşi călcâiele mergând spre bazin.
- îmi cer scuze, domnule Garrett. Dar am spălat vase de atâtea ori, »m mâinile la fel de moi ca ale unei infirmiere!
- Poţi să speli vase de acum şi până la sfârşitul veacurilor şi nu vor ii nit de moi! zise Chris râzând, ridicându-se de la masă.
- Ei bine, tot nu îmi place să spăl vase, ripostă băiatul încrun-lAiulu-se şi dând de mânerul de la pompa de apă în sus şi în jos.
- încă o dată, Jim, apoi Emmaline va prelua toate aceste treburi ale
îi lăsase pe Jim şi pe Chris să creadă că trenul lui Emmaline întârziase In **loc** să le spună că aceasta nu dorise să-l însoţească la fermă. Faptul înşela astfel îi apăsa conştiinţa, dar nu reuşea să se convingă să nu icdinţeze adevărul nici măcar celor care lucraseră alături de el ııi u a construi această casă pentru ea.
- Dacă vrei, o să spăl eu vasele azi, iar tu poţi să te ocupi de treaba **care** trebuie să o fac eu.
- Şi ce trebuie tu să faci? întrebă Jim cu faţa luminându-se de
Gcoffrey şi Chris zâmbiră cu subînţeles unul la celălalt.
- Chris trebuie să deparaziteze oile azi, spuse Geoffrey. Deparazitarea consta în a forţa animalele să înghită un amestec
de cărbune măcinat, ulei, oţet şi cuişoare. Până acum, Geoffrey nu întâlnise nici o oaie care să suporte acest tratament de bună voie. Jim îl înlătură pe Chris la o parte de la bazin, lovindu-l cu cotul.
- Nu, domnule, voi spăla vasele.
Geoffrey şi Chris râdeau, iar Geoffrey îl bătu uşor peste umerii înguşti.

- Foarte bine, Jim. Tu vei spăla vasele, dar după ce vei termina treaba asta va trebui să te duci la Chris în hambar. Eu...voi pleca în oraş.
Rostise ultimele cuvinte, simţind o greutate pe piept.
Ambii fraţi Cotler dădură din cap afirmativ, dar nici unul dintre ei nu-î puse vreo întrebare, lucru pentru care Geoffrey se simţea recunoscător. Mergând spre hambar, se gândi la noaptea neliniştită pe care o avusese. Se dăduse o luptă în el, pe de o parte fiind supărat pe Emmaline, pe de altă parte fiind îngrijorat. în cele din urmă s-a lăsat pe genunchi şi a lăsat toată situaţia în mâna Domnului, iar făcând acest lucru a simţit o pace relativă.
O iubea pe Emmaline. O iubise de când era un băiat în pantalonaşi scurţi. Amintirea feţei ei frumoase îl însoţise în zilele lungi şi singuratice din Kansas. Dorinţa de a-i oferi tot ce are nevoie îl motiva să transforme ferma într-una profitabilă. Chiar dacă se aflaseră la mii de kilometri depărtare, în inima lui ei doi fuseseră întotdeauna o echipă. Erau meniţi să-şi făurească o viaţă împreună aici, pe aceste câmpii.
Mă rog ca Emmaline să-si fi petrecut noaptea aducându-si aminte de visele pe care ni le făcusem împreună înainte să o las ca să ridic această fermă.
Când Emmaline se trezi din nou, lumina soarelui nu mai pătrundea pe fereastra micuţă, deşi era încă lumină în încăpere. Bănuia că era undeva după-amiază. Traversând camera în vârfurile degetelor până la uşă, îşi lipi urechea de suprafaţa dură şi ascultă. De jos nu se auzea nici un sunet, iar inima ei se umplu de speranţă. Dacă familia Stanford era plecată, ar fi putut să se strecoare afară din casă fără să fie observată.
în mintea ei se formă rapid un plan. Va găsi un fermier din partea locului sau un membru al comunităţii din acest oraş şi îi va oferi o mică sumă de bani pentru a o duce la gara din Moreland. Va folosi anii din zestre pentru a cumpăra un bilet până pe coastă, apoi va rezerva un loc pe un vapor. Era un plan îndrăzneţ, dar era singura ei opţiune. Nu putea să se căsătorească cu un bărbat pe care nu îl mai iimoştea, indiferent cât de hotărât era tatăl ei.
Odată luată decizia, petrecu câteva minute preţioase îndreptând i cu jafurile de pe pat şi adunând bucăţile rupte din scrisoare. Apucă Ic mânerul de piele al cufărului şi trase de cutia grea de-a lungul lodelei şi până la scări. Nu putea să o ridice singură, aşa încât continuă li o târască, căzând cu zgomot surd pe măsură ce o cobora în josul acarilor.
La capătul treptelor, îşi frecă şalele şi îşi trase sufletul după efortul ilrpus. Ar fi putut ea să tragă de cufăr tot drumul până în oraş? Se îndreptă de spate, decisă— trebuia să facă acest lucru.
Apucând din nou mânerul, trase de cufăr de-a lungul podelei fesierului până la uşă. întinse mâna să apuce de mâner dar, spre MII prinderea ei, acesta se roti singur şi uşa se deschise larg. în prag se .ill.i pastorul Stanford, iar Geoffrey era chiar în spatele lui.

7

Când Geoffrey văzu cufărul lui Emmaline lângă uşa principală se umplu de fericire. Era evident că îşi coborâse cufărul nerăbdătoare i>3 meargă la fermă. Zâmbi şi trecu de pastor pentru a o apuca de nună.
— Emmaline, cât mă bucur să văd că arăţi atât de odihnită. Vrei să ... Entuziasmul lui păli văzând că poartă aceeaşi rochie neagră şi
prăfuită pe care o purtase şi ieri.
— De ce nu te-ai îmbrăcat cu rochia de mireasă?
Ea îşi trase mâna din mâna lui şi o îngropa în faldurile rochiei. Fără a rosti vreun cuvânt, se uită în sus la el, clipind şi îşi strânse buzele. Pastorul Stanford îşi drese

glasul:
— Poate că ar trebui să stăm jos şi să avem o discuţie. Domnişoară Itiadford, puteţi să vă lăsaţi cufărul acolo.
Apoi arătă înspre o cameră mică ce servea pe post de salon.
— Făceţi-vă comozi.
Geoffrey aşteptă până când Emmaline se îndreptă ţeapănă înspre cumeră şi se aşeză pe un capăt al canapelei. O urmă şi se aşeză pe celălalt capăt. Pastorul Stanford alese balansoarul din colţ.
Pastorul Stanford zâmbi înspre amândoi.
— Soţia mea se va întoarce de la şcoală într-o oră sau cam aşa ceva. In acel moment vom putea să mergem la biserică şi să încheiem ceremonia Ir căsătorie.
— O oră? repetă Geoffrey. Atunci Emmaline va avea timp să meargă *ă se schimbe.
Se uită înspre ea, aşteptând ca să se ridice şi să scoată rochia galbenă ilin cufăr. Dar Emmaline îşi îndreptă privirea în jos, spre poală. Îşi uni degetele şi le strânse atât de tare, încât părea că o să i se rupă articulaţiile.
— Nu mă voi schimba!
— Şi ai vrea să te căsătoreşti în ... rochia aia?
Emmaline îşi încleşta dinţii pentru o clipă, apoi spuse cu o voce care se auzea cu greu:
— Nu intenţionez să mă căsătoresc.
GeofFrey sări în sus la auzul acelei afirmaţii de rebeliune spusă pe un ton coborât.
— Poftim?
— Geoffrey, ia loc, te rog, zise pastorul Stanford, ridicând mâna spre el pentru a-l linişti.
Respirând adânc, GeofFrey se lăsă uşor în jos pe canapea. îşi făcu mâinile căuş pe genunchi şi stătu drept ca un par, muşcându-se de vârful limbii pentru a-şi stăpâni cuvintele de protest care se luptau să iasă la suprafaţă.
— Domnişoară Emmaline.
Pastorul aşteptă până când Emmaline îşi ridică privirea spre el, apoi continuă:
— Nu ai călătorit până în America cu scopul de a te căsători cu Geoffrey?
— Este adevărat, tatăl meu m-a trimis aici cu acest scop.
— Dar tu...., începu Geoffrey.
— Tu nu ai rost de acord cu această căsătorie? întreba pastorul Stanford.
Emmaline aruncă o privire scurtă către GeofFrey înainte de a reveni la pastorul Stanford. îşi umezi buzele.
— Ba ... ba da, domnule, când eram abia o copilă. Dar acum... GeofFrey simţi o durere atât de mare în piept, încât se temu ca nu
cumva inima lui să se rupă în două.
— Emmaline ...
Cuvântul îi ieşi pe gură atât de răguşit, încât îşi drese glasul şi apoi continuă.
— Emmaline, ai găsit pe altcineva?
— Nu! strigă ea la el. -Atunci ce....
— Nu te mai *cunosd*
La auzul exclamaţiei ei isterice, GeofFrey se lăsă brusc pe spătarul ţeapăn al canapelei. Comentariul ei era atât de ridicol, încât ar fi trebuit să-l facă să râdă, dar în schimb simţi cum îl cuprinde furia.
Pastorul Stanford se apleca în faţă şi se aşeză cu coatele pe genunchi.
- Domnişoară Bradford, te rog să mă ajuţi să înţeleg. Rămăsesem cu impresia că familia ta şi a lui Geoffrey se cunosc foarte bine şi că tu ţi el aţi crescut împreună.
Emmaline se întoarse cu faţa spre GeofFrey şi începu să-l cerceteze. GeofFrey stătea nemişcat sub examinarea ei, dar se simţea ca şi cum privirea ei lăsa o urmă de foc pe măsură ce trecea de la păr, la obrajii lui cu favoriţi şi până jos la cizmele sale maro purtate. Ar fi trebuit să se schimbe în cizmele lui negre lustruite înainte

de a veni în oraş.
După ce îşi termină examinarea, ea se întoarse către pastor şi spuse cu o expresie inocentă pe faţă:
— A trecut atât de mult timp... Când a plecat, a pretins că vom aştepta un an, cel mult doi până când ne vom căsători.
Apoi adăugă cu o voce ce căpăta o nuanţă de sfidare:
- Şi nu mi-a scris niciodată, nici măcar o singură dată. Mi-a trimis doar mesaje sporadice prin intermediul tatălui meu. Cum aş putea să-l cunosc? De-a lungul anilor l-am simţit din ce în ce mai departe de mine...
GeofFrey se uita fix la profilul ei atât de scump lui, ocărând în gând cuvintele ei. Nu el vrusese să aştepte atât de mult, dar pământul se opusese eforturilor lui de a-l îmblânzi. Guvernul insistate să existe o posesiune temporară de cinci ani. Când i-a scris lui Jonathan Bradford, bărbatul-l a asigurat pe GeofFrey că întârzierea nu va Face decât să crească dorinţa lui Emmaline pentru el şi îi va da posibilitatea de a se maturiza şi de a deveni acel gen de soţie care să se plieze pe viaţa din câmpiile Kansasului. în toţi aceşti ani şi-a imaginat-o aşteptând cu nerăbdare momentul în care inimile lor vor deveni una singură. Cum se putuse înşela atât de tare?
Emmaline îşi ridică bărbia şi zise:
— Nu doresc să te rănesc, dar nu pot să mă căsătoresc cu tine. Nu ar fi trebuit niciodată să vin aici.
GeofFrey rămăsese într-o uimire tăcută. Nu va urma oare ca tot oraşul să bârfească despre această situaţie stânjenitoare? Toată lumea ştia cât de bucuros Fusese să o aducă pe Emmaline în America. Toată lumea ştia despre planurile lui de a se căsători. îşi clădise în acest ţinut o reputaţie de om de onoare, un om care îşi ţine cuvântul. Ce vor crede ei despre el acum când femeia despre care spusese că o iubeşte îl lăsa cu buza umflată? Oamenii îl vor dispreţui în acelaşi fel în care l-au dispreţuit pe tatăl său când mama sa şi-a părăsit familia. — Te vei căsători cu mine aşa cum am plănuit, mârâi el. Cuvintele sale aveau o notă atât de ameninţătoare, încât îl surprinseră chiar şi pe el. Nu vorbise niciodată cu atâta autorite, nici măcar cu muncitorii de la fermă care îi erau în subordine. Dar nici nu întâlnise vreodată o atare rebeliune din partea muncitorilor săi. Pastorul Stanford se făcu mic:
— Geoffrey, cred că ar fi mai bine dacă noi am....
— Nu, domnule! zise Geoffrey înţelegând imediat că răspunsul lui numai politicos nu fusese, dar tensiunea în care era, făcea ca schimburile de replici politicoase să nu-şi mai aibă rostul. Va fi soţia mea. Timp de cinci ani am aşteptat-o să vină. Mi-a promis că îmi va acorda mâna ei şi îşi va ţine promisiunea.
Faţa lui Emmaline, pe care nu se mai vedea nici urmă de emoţie, păli din nou. Culoarea albă a pielii ei în contrast cu negrul aspru al rochiei o făcea să aibă un aspect de fantomă. Lui Geoffrey îi veni în minte că prin ceea ce spunea o făcea să i se scurgă viaţa din ea, dar, cu toate acestea, continuă, vorbind către pastorul Stanford, deşi în realitate mesajul lui era menit pentru viitoarea lui soţie.
- Când ne vom rosti legămintele, ea va promite să mă onoreze. Ar fî mai bine să înceapă să mă onoreze de pe acum. Supravieţuirea ei pe aceste câmpii depinde de cât de bine va voi să mă asculte şi să îmi urmeze îndrumările.
Apoi se întoarse către Emmaline şi zise:
- Te rog să-ţi scoţi rochia de mireasă din cufăr şi să te schimbi pentru ceremonie. Mă voi duce la biserică şi te voi aştepta acolo.
Se întoarse şi ieşi pe uşă, cu paşi apăsaţi.
Ordinul lui Geoffrey o făcu pe Emmaline să se întoarcă în trecut, în Anglia, la copilăria ei şi la tatăl autoritar care o crescuse. Se ridica brusc, învăţată fiind să asculte fără să se mai gândească. Pentru câteva clipe se clătină, părând că picioarele ei tremurânde nu o să o mai ţină, dar reuşi să rămână în picioare. Se îndreptă înspre cufăr.
— Domnişoară Bradford?

Vocea blândă a pastorului o opri din drum.
— Te pot asigura că Geoffrey Garrett este un om bun. Va fi un soţ demn pentru tine şi un tată care va aduce cinste copiilor voştri.
Emmaline înghiţi nodul care i se pusese în gât.
— Da, mi s-a spus că este un om bun.
Şi Tildy folosise numai cuvinte de laudă pentru Geoffrey, dar Emmaline se revolta în sinea ei. *Dacă era un om de onoare, de ce nu şi-a ţinut promisiunea faţă de mine?*
Resemnată, Emmaline ridică capacul de la cufăr, scoase rochia de batist galbenă şi şi-o puse pe braţ. Apoi se uită la pastorul Stanford.
— Când se întoarce soţia dumneavoastră, credeţi că ar putea să mă ajute să mă îmbrac?
— Bineînţeles.
Emmaline merse sus şi o aşteptă.
Doamna Stanford a insistat să dea cu fierul de călcat peste rochia de batist galbenă pentru a îndepărta cutele pe care le făcuse în cufăr în timpul călătoriei, înainte de a o ajuta pe Emmaline să se îmbrace. De asemenea, i-a pieptănat părul lui Emmaline, i-a împletit pletele lungi, **apoi** i-a prins cozile la spate în formă de opt. Din moment ce buchetul de verbene liliachiu se ofilise de multă vreme, femeia a cules o mână de năsturei de pe bucata mică şi ofilită de pământ dintre casă şi biserică şi a legat tulpinile cu o bucată de panglică galbenă.
Strălucind de bucurie, i-a zis:
— Emmaline, arăţi minunat!
Apoi a mângâiat-o pe Emmaline pe obraji şi a adăugat:
— Dar un zâmbet ar face minuni pentru înfăţişarea ta. Emmaline încercă, dar buzele ei nu reuşiră să formeze un zâmbet.
Simţea o apăsare pe piept, ca şi cum ar fi aşezat cineva cufărul peste ea. Picioarele ei erau grele ca plumbul şi refuzau să se mişte. în ciuda acestor lucruri, o urmă pe doamna Stanford. Ieşiră din casă, traversară curtea şi intrară în biserică. Acolo îi găsiră pe GeofFrey şi pe pastor aşezaţi amândoi pe o bancă mai în faţă. Ambii bărbaţi săriră în picioare, iar Emmaline nu reuşi să desluşească dacă faţa lui Geoffrey se luminase de plăcere sau de satisfacţie.
Mâna doamnei Stanford de pe spatele ei o conduse pe Emmaline în faţă, iar GeofFrey păşi pe culoarul dintre rânduri pentru a o întâmpina.
— Eşti foarte frumoasă, mireasa mea, şopti el.
Cuvintele acelea ar fi trebuit să o încânte, dar în loc de aceasta o făcură să aibă un sentiment prevestitor: mireasa *mea,* în posesia *lui,* ca să poată să îi ordone, *a lui...* Emmaline se clătină.
GeofFrey îi înconjură talia cu braţul şi o conduse în partea din faţă a bisericii, către pastor. Acesta aruncă o privire îngrijorată înspre cuplul din faţa lui, dar îşi deschise Biblia mică şi începu să citească.
— „Preaiubitul meu vorbeşte şi-mi zice: Scoală-te, iubito, şi vino, frumoaso! Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia şi s-a dus. Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării, şi se aude glasul turturicii în câmpiile noastre ... Scoală-te, iubito, şi vino, frumoaso!"
Vino, vino... Cuvintele îi răsunau lui Emmaline în cap. GeofFrey îi ceruse, cu mulţi ani în urmă să vină cu el. Sub impulsul nebunesc al tinereţii, ea fusese de acord cu asta, dar acum aceste cuvinte o făceau să-i vină să se întoarcă şi să o ia la fugă, pentru a scăpa din această situaţie, după cum îşi făcuse planul. Dar mâna fermă a lui GeofFrey de pe spatele ei o ţinea prizonieră asemenea unei frânghii legată de jur împrejurul ei.
Pastorul Stanford se uită la GeofFrey.
— Geoffrey, repetă după mine: Eu, Geoffrey Garrett, te iau pe tine, Emmaline Bradford, să-mi fii soţie.
GeofFrey se uită în ochii lui Emmaline. îşi deschise gura, dar nu ieşi nici un cuvânt.

îşi cobori sprâncenele, iar buzele Formară o grimasă. Se întoarse înspre pastor.
— Nu pot.
Emmaline răsuflă foarte uşurată. Se uită la GeofFrey, fiind sigură că s-a înşelat. îi Fuseseră oare ascultate rugăciunile prin care cerea eliberarea din această situaţie? Oare îi va permite GeofFrey să se elibereze de promisiunea din trecut?
GeofFrey privi spre pastor şi apoi spre soţia acestuia:
— Vă rog Frumos, ne-aţi putea lăsa pe mine şi pe Emmaline puţin singuri?
Pastorul trecu de ei, o luă pe soţia sa de braţ şi ieşiră aFară din biserică.
GeofFrey o conduse pe Emmaline la cea mai apropiată bancă şi se aşeză, trăgând-o şi pe ea lângă el.
— Emmaline, găsesc cu cale să nu mai procedăm după cum am stabilit.
Emmaline respira sacadat. Cuvintele dulci care vesteau libertatea!
- Cu toate acestea te iubesc şi nu te pot lăsa să pleci pur şi simplu.
- Dar....
- Te rog, Emmaline. Cred că am găsit un compromis de care vom l)L-nefîcia amândoi. Vrei să mă asculţi?
Doamna Tildy pomenise ceva de compromis. Amintirea aceasta o **ftcu** pe Emmaline să dea din cap afirmativ.
- Ai spus că nu mă mai cunoşti. Oricât de mult aş regreta, aranjamentul meu cu tatăl tău de a-i scrie lui în loc să-ţi scriu ţie direct a făcut să crească şi mai mult distanţa dintre noi, spuse el cu o expresie tristă pe faţă, clătinând din cap. Ar fi trebuit să îţi împărtăşesc ţie ultimii mei ani, dar tatăl tău era convins că greutăţile pe care le-am întâmpinat ridicând această fermă, te-ar fi speriat. Ţi s-ar fi părut că **este** un ţinut prea aspru pentru tine, aşa că am cedat acestei cerinţe de a-i scrie lui pentru ca el să-ţi împărtăşească ţie doar informaţiile care i se păreau potrivite. Făcând acest lucru, te-am îndepărtat de mine şi pentru asta îmi pare foarte rău.
Emmaline îşi cunoştea tatăl destul de bine pentru a fi convinsă de .ulevărul spuselor lui Geoffrey. Tatăl ei voia să deţină controlul asupra tuturor lucrurilor.
- înţeleg.
Faţa lui se lumină de un zâmbet scurt înainte de a continua pe un ion serios:
- Cât despre durata de timp care a trecut de când am părăsit Anglia şi până acum ...
Oftă, uitându-se în altă parte pentru scurt timp. Ce retrăia el oare în acele momente de introspecţie?
- Imaturitatea mea şi lipsa mea de experienţă m-au indus în eroare. A fost mult mai mult de muncă decât m-am aşteptat eu, zise el uitând-se cu atenţie în ochii ei. Anii s-au dus pe fugă în toiul unei munci atât de asidue, dar niciodată nu mi-am pierdut dorinţa de a fi soţul tău. Niciodată nu am încetat să te iubesc, Emmaline.
Ochii lui căprui se umplură de o emoţie puternică. Ca hipnotizată, Emmaline dădea din cap afirmativ.
- Dar tu... tu ai încetat să mă mai iubeşti.
Pentru prima dată, Emmaline simţi că o mustră conştiinţa. Până în acel moment gândurile ei se fixaseră numai pe ea însăşi, pe durerea ei ile a părăsi Anglia, pe frica de a merge într-un loc complet nou şi pe resentimentele pe care le avusese pentru GeofFrey din cauza promisiunii
pe care o încălcase. Dar acum vedea cât l-au costat toţi acei ani şi, deşi se lupta împotriva acestui sentiment, o cuprinse compasiunea faţă de el.
încercă să găsească un mod mai blând pentru a-l face să înţeleagă.
— Sentimentele mele faţă de tine nu s-au schimbat în mod intenţionat. Când am crescut împreună, erai întotdeauna acolo, ca o extensie a familiei mele. Era natural să ajung să te iubesc, la fel cum îi iubim pe cei cu care petrecem foarte mult timp împreună.
El îşi plecă capul şi ridică o sprânceană:
- M-ai ... m-ai iubit vreodată în felul în care o femeie iubeşte un bărbat?

Emmaline se gândi la întrebare. De câte ori nu stătuse ea oare în fotoliul de lângă fereastră, uitându-se la stele şi visând la cum s-ar simţi dacă el ar îmbrăţişa-o? La şcoală avusese parte de mulţi tineri simpatici, iar fratele ei venise acasă frecvent cu prieteni, dar nici unul dintre ei nu-i captase atenţia şi nu îi câştigase afecţiunea aşa cum Geoffrey o făcuse.
In primul an după plecarea lui, îi fusese dor de el atât de tare, încât îi pierise orice poftă de mâncare, iar noaptea adormea plângând. Il iubise din toată inima ei, cum numai o fată îndrăgostită o putea face.
— Da, Geoffrey, te-am iubit cu adevărat, spuse ea cu sinceritate. El îşi ridică privirea, iar o dorinţă vie îi lumină faţa.
— Atunci ... atunci este posibil să mă poţi iubi din nou?
Oare dragostea putea să fie asemenea unor valuri care vin şi pleacă?
— Nu ştiu.
Pe faţa lui se citea nemulţumirea, dar el se adună repede şi încruntarea dispăru.
— Ai fi dispusă să încerci? Emmaline îşi umezi buzele:
— Ce ... ce vrei să spui?
— Vrei să-mi acorzi zece luni, Emmaline? Zece luni pentru a-ţi recâştiga dragostea şi dăruirea. Dacă la sfârşitul acelei perioade încă îţi doreşti să te întorci în Anglia, îţi voi rezerva bilete şi te voi duce eu însumi înapoi acasă la tatăl tău şi îmi voi asuma toată răspunderea pentru ruptura relaţiei dintre noi. Voi face tot ce îmi va sta în putinţă pentru a repara orice neînţelegere dintre tine şi familia ta înainte de a mă întoarce la fermă.
Emmaline stătea şi se holba la el.
— Dar de ce nu mă trimiţi de pe acum înapoi?
Cu siguranţă că era mai puţin dureros şi o variantă mult mai ieftină lă termine totul acum şi să o trimită singură acasă.
— Nu dispun nici de timp şi nici de bani pentru a face o altă călătorie um. Şi nici nu le voi avea până nu tai şi vând toţi miei din primăvară, in plus, va veni iarna, iar iarna nu este un anotimp bun în care să i ilătoreşti.
— Dar aş putea să folosesc zestrea...
— Banii pentru zestre sunt ai tatălui tău până în momentul în care iu- căsătorim.
Emmaline ştia că Geoffrey putea să-i ceară banii de zestre şi acum, i .1 dar pentru logodnă. Era însă încântată de dorinţa lui de a nu cere ftcei bani până nu erau căsătoriţi legal.
— Iar eu te iubesc şi vreau să îmi trăiesc viaţa alături de tine, a miitinuat el.
Simţi cum o cuprinde un sentiment plăcut la auzul acelor cuvinte dulci de devotament faţă de ea. El îi luă mâinile în ale sale.
— Sunt dispus să îţi acord timpul necesar în care să te hotărăşti ucă îţi doreşti o viaţă alături de mine. Porţi în tine resentimente faţă de relele pe care ţi l-am făcut în trecut şi asta influenţează modul în i.ire mă priveşti în aceste momente. Iţi înţeleg sentimentele, dar, de asemenea, îmi doresc să îţi câştig iertarea şi încrederea. Ai vrea să-mi dai această şansă, Emmaline?
Degetele lui aspre îi strângeau mâinile.
— Dacă alegi să rămâi, aceste luni vor fi unele pline de învăţăminte pentru tine. Să fii soţia unui fermier este foarte diferit de viaţa pe care ui dus-o tu în comitatul Yorkshire. Vom descoperi dacă ai acea tărie sufletească pentru a face faţă provocărilor acestui ţinut. Poţi să-mi Iii menajeră până când te vei hotărî să-mi fii soţie, dacă vei alege acest lucru. Aşa că ... vrei să rămâi, Emmaline? Vrei să rămâi până la primăvara viitoare?
Emmaline îşi dădu seama că degetele lui mari îi mângâiau palmele. Atingerea lui o făcea să simtă că i se aprinde un foc sub piele, aşa că îşi trase mâinile pentru a şi le elibera.
— Dar ... dar ce o să zică părinţii mei? Ei m-au trimis aici ca să fiu Miţia ta, şi nu menajera ta.

Geoffrey strânse din buze:
— Cred că ar fi mai bine dacă pur şi simplu i-am lăsa să creadă că ne-am căsătorit.
Emmaline se trase în spate.
— Geoffrey, nu pot să spun o minciună părinţilor mei!
— Ar fi mai degrabă o omisiune a întregului adevăr, decât o minciună sfruntată, zise el ridicând din umeri.
Emmaline cântări o clipă acest lucru.
— Şi unde aş locui în tot acest timp?
— Vei locui în casa de la fermă.
Ea îşi duse mâna la piept şi simţi cum îi bătea inima cu putere. Geoffrey dădu din cap, zicând:
— Nu vom dormi în aceeaşi cameră. Mă voi folosi de canapeaua din salon sau voi dormi pe o saltea în camera de oaspeţi, adăugă el pe un ton defensiv.
— Mama ar fi îngrozită să audă că am dormit sub acelaşi acoperiş cu un bărbat care nu este soţul meu legal, zise Emmaline, încercând să folosească un ton autoritar, dar respiraţia ei întretăiată făcea ca spusele ei să fie mai degrabă ezitante.
Geoffrey se uită într-o parte timp de câteva clipe, cu faţa îngândurată.
— Atunci voi sta în locuita de serviciu, alături de muncitorii mei de la fermă. Este formată din două camere, iar o cameră este liberă pentru că ...
Se scutură, apoi se întoarse către ea şi continuă:
— O cameră este liberă. Locuinţa de serviciu este destul de departe de casă, astfel încât să poată fi supravegheată toată proprietatea. Când voi veni în casă pentru a lua masa sau pentru a te vizita seara, muncitorii mei vor fi în apropiere, aşa că nici o conjunctură nefavorabilă nu îţi va păta reputaţia pe măsură ce ne vom cunoaşte din nou.
— Nu sunt foarte sigură, Geoffrey ...
El îi apucă mâinile, ţinându-le între palmele sale, apropiate.
— Avem nevoie de această oportunitate de a ne cunoaşte din nou. Pentru a face acest lucru, avem nevoie să petrecem timp împreună. Pentru a avea acest timp, trebuie să fim amândoi la fermă.
Emmaline îşi trase mâinile cu grijă şi se duse mai la o parte pe bancă.
— Lasă-mă să mă mai gândesc la asta, te rog.
întorcându-se cu spatele pentru a nu-i mai vedea privirea rugătoare, Emmaline se concentra asupra unei pânze de păianjen dintr-un colţ al bisericii şi încerca să facă puţină lumină în situaţia aceasta atât de confuză.
încă putea folosi banii de zestre pentru a se întoarce în Anglia. Tata ar fi furios, dar cel puţin ea s-ar afla pe un teritoriu cunoscut. Dar, se gândea ea, a locui cu tatăl său sub acelaşi acoperiş nu însemna decât va trebui să asculte din nou de poruncile lui. Fără nici o îndoială că se va pune să-i caute un alt soţ - până la urmă avea vârsta de douăzeci ţi doi de ani. Poate că preferinţa lui nu ar fi fost şi decizia ei, dar nu ar .ivea de ales în această privinţă.
Se întoarse brusc şi îl fixă pe Geoffrey cu privirea:
- îmi vei da posibilitatea de a mă decide dacă vreau să fiu soţia ta? Nu vei pune presiune asupra mea?
El ridică o mână de parcă ar fi depus un jurământ:
- Nu te voi mai întreba din nou până la sfârşitul iernii. în acel moment, dacă vei alege să nu te căsătoreşti cu mine, te voi conduce înapoi în Anglia, după cum am promis.
Lui Emmaline îi trecu un gând îngrijorător prin minte şi îşi ridică bărbia, zicând:
- De unde ştiu că pot să am încredere în tine? Nu ţi-ai ţinut promisiunile nici în trecut.
Geoffrey se încruntă, dând din cap pentru o clipă.
- Nu pot schimba trecutul. Nu pot decât să lucrez la a-ţi câştiga Încrederea din nou.

Tu vei decide dacă relaţia noastră va fi cea dintre un soţ şi o soţie sau ...
- Dintre doi prieteni? adăugă Emmaline încetişor. O expresie nostalgică trecu peste faţa lui Geoffrey.
- Da, mă rog să rămânem cel puţin prieteni.
Emmaline simţi cum i se strânge inima la auzul cuvintelor lui. Simţi brusc dorinţa de a da timpul în urmă şi de a recâştiga sentimentul de apropiere pe care îl avusese pentru GeofFrey Garrett. Poate că nu va mai ajunge niciodată să-l iubească aşa cum-l a iubit odinioară, dar cel puţin s-ar fi putut despărţi fără sentimente de duşmănie.
Trase aer adânc în piept şi se hotărî.
- în regulă, Geoffrey. Voi rămâne. Până la sfârşitul iernii. Umerii lui Geoffrey căzură de uşurare şi îi zâmbi.
- Mulţumesc, Emmaline. Acum hai să mergem să-ţi luăm cufărul ţi te voi duce acasă.

8

Lumina amurgului o împiedica pe Emmaline să vadă noua ei casă. Curtea era străbătură de umbre lungi, ceea ce dădea împrejurimilor un aspect straniu. Chiar şi copacii, plopii uriaşi pe care i-i promisese GeofFrey păreau că răspândesc teama. Numai un felinar care ardea în Interiorul casei de piatră lumina o fereastră ovală cu vitraliu, reflexele de roşu şi albastru contrastând cu umbrele negre şi gri. Fereastra părea că îi urează un bun venit, aşa că se concentra pe sticla colorată în timp ce GeofFrey opri căruţa în spatele gardului de fier care înconjura curtea din faţă.
— Bine ai venit la Ferma Chetwynd, Emmaline.
Vocea lui GeofFrey, înceată ca o şoaptă, avea o uşoară nuanţă melancolică. Ea ştia că nu era chiar urarea de bunvenit pe care el şi-o
dorise.
Luându-şi privirea de la GeofFrey, începu să analizeze casa. Mică, în formă de L, casa era construită din blocuri de piatră dreptunghiulare >i necizelate, identice cu cele folosite la construcţia hambarului lui Ronald Senger. O verandă, cu un model ca de turtă dulce care semăna cu o înşiruire de triunghiuri, se întindea pe toată lungimea casei. Un bovindou se proiecta în afara laturii mai scurte a acesteia.
GeofFrey arătă spre trei ferestre înalte.
— Camera aceea este salonul tău, Emmaline. Am gândit-o astfel ca tu să te bucuri de multă lumină.
Emmaline reuşi să-i zâmbească scurt. Era frumos să aibă un salon, dar pe cine ar fi invitat în această câmpie pustie? Privirea ei urcă înspre acoperişul micii locuinţe, apoi traversă curtea pustie. Simţi o durere în inimă văzând că nu creştea nimic în acea curte - nici tufe, nici flori, nici iarbă. Era doar pământ. Pământ maroniu şi sumbru. îşi îndreptă spatele. Ca stăpână temporară a acestei case, aceasta era prima provocare pe care îşi dorea să o realizeze. Va planta cât de curând iarbă şi flori. Nu va accepta ca pustietatea acelui ţinut să se întindă până la pragul casei sale.
Uşa din faţă se deschise şi lumina se revărsă pe scândurile late ale podelei de pe verandă. Un bărbat înalt, cu faţa la fel de acoperită de favoriţi ca şi GeofFrey, ieşi în dreptunghiul luminos şi le făcu cu mâna în semn de bun venit.
— Domnule Garrett, bine ai venit înapoi!
Zâmbi larg înspre Emmaline pe măsură ce se mişca cu uşurinţă înspre căruţă, mergând prin ţărână.
Emmaline observă că purta pantaloni tăbăciţi şi o cămaşă cu nasturii de sus neîncheiaţi. îşi întoarse privirea de la porţiunea de piele descoperită de sub gâtul lui întins înspre ei.

— Iar aceasta trebuie să fie doamna Garrett. Mă bucur să vă cunosc, doamnă.
Emmaline se aştepta ca GeofFrey să-i explice că este domnişoara Bradford, şi nu doamna Garrett, dar GeofFrey trecu pe lângă ea şi sări din căruţă. Se întinse să o ajute să coboare din căruţă. Ea îşi simţea încheieturile amorţite după călătoria plină de hopuri şi pentru câteva clipe se temu că nu o vor ţine picioarele. Probabil că GeofFrey şi-a dat seama de slăbiciunea ei, pentru că a continuat să o ţină de braţ până când a devenit sigură pe ea. Apoi şi-a pus mâna pe partea inferioară a spatelui ei, iar gestul lui atât de familiar a făcut-o să simtă furnicături de-a lungul coloanei.
— Emmaline, acesta este Chris Cotler şi este supraveghetorul acestei ferme.
Emmaline se retrase pentru ca GeofFrey să nu o mai atingă.
— Mă bucur să vă cunosc, domnule Cotler.
Cotler dădu din nou din cap înspre ea, apoi se întoarse către GeofFrey.
— Domnule Garrett, am lăsat Felinarele aprinse pentru dumneavoastră, iar cina este pe plită. Nu este nimic pretenţios, doar nişte tocană de măruntaie, dar dacă vă este foame, o să vă sature.
Asprimea din înfăţişarea supraveghetorului nu reieşea şi din felul său de a vorbi. Vocea sa avea o intonaţie clară şi cuviincioasă. Aducându-şi aminte de felul bădăran de a vorbi al lucrătorilor de la calea ferată şi de al lui Tildy şi Ronald, stilul formal al domnului Cotler era o încântare pentru urechile ei.
— Mulţumim, Chris! îi răspunse Geoffrey, arătându-i cu mâna înspre spatele căruţei. Voi lăsa în seama ta să duci cufărul lui Emmaline în casă. Este nevoie să te ocupi şi de cai, apoi te poţi retrage pentru această seară.
Emmaline simţi cum i se ridică părul pe ceafa la auzul ordinelor pe care le dădea GeofFrey. Uşurinţa aceasta cu care dădea ordine era atât de asemănătoare cu cea a tatălui ei şi cu cea a omului care îi poruncise mai devreme în acea zi să îşi pună rochia de mireasă. Oare va redeveni acelaşi om şi va începe să-i dea şi mai multe ordine?
— Bineînţeles, domnule Garrett, răspunse Chris amabil, nu înainte de a duce două degete la gură şi de a scoate un fluierat prelung.
Un alt bărbat ieşi într-un suflet de după colţul casei. Şi acesta era la fel de neglijent îmbrăcat într-o pereche de pantaloni şi o cămaşă în carouri, dar nu avea faţa acoperită de favoriţi. Pe măsură ce se apropia, Emmaline îşi dădu seama că era doar un băiat de vreo paisprezece ani. Observându-i pe Geoffrey şi Emmaline, zâmbi şi se opri împiedicat drept în faţa ei.
— Bine aţi venit la Ferma Chetwynd, doamnă Garrett! Mă bucur să vă avem aici cu noi! Părea că nu o să mai ajungeţi niciodată, dar acum iată-vă aici. Aţi călătorit bine?
Emmaline îşi duse mâna la gât. Ce putea să-i răspundă acestui llăcău atât de cordial?
Geoffrey îşi drese vocea, amuzat
— Emmaline, fă cunoştinţă cu Jim Cotler. Jim este fratele mai mic al lui Chris şi este unul din lucrătorii mei. Deşi mai are multe de învăţat, este cel mai bun tunzător de oi din această zonă. Şi, după cum ţi-ai dat seama, fără nici o îndoială, nu este deloc timid.
Jim rămase aproape de Emmaline cu un zâmbet prietenos pe faţă. Chris râse şi el înfundat.
— Ştiţi, domnule Garrett, după ce ne-aţi spus atâtea despre doamna Garrett, ni se pare că o şi cunoaştem deja.
Zâmbi larg către Emmaline, dinţii lui părând ca un fulger alb în lumina care dispărea încetul cu încetul.
Lui Emmaline i se înroşiseră obrajii şi spera că soarele apusese îndeajuns de mult încât să nu i se observe sentimentul de jenă.
— Vino aici, Jim şi ajută-mă să car cufărul de călătorie al doamnei Garrett. Apoi

trebuie să-i lăsăm singuri pe proaspeţii însurăţei! zise Chris, ducându-se înspre căruţă.
Proaspeţii însurăţei? Inima lui Emmaline începu să bată tare la auzul acelor cuvinte.
-Vă rog, domnule Cotler şi ....
Cum să se adreseze tânărului care era şi lucrător la fermă, de altfel?
— Jim__
— Vino, Emmaline! O grăbi Geoffrey înspre casă, cu mâna pe spatele ei.
Apăsarea palmei lui calde o făcu din nou să-şi piardă cuvintele. Stătea nesigură în mijlocul podelei acoperită de scânduri şi privea la cei doi lucrători de la fermă cum îi cărau cufărul peste pragul casei. Au lăsat cufărul să cadă cu zgomot, apoi fiecare a dat din cap în semn de la revedere.
Geoffrey se întoarse spre Emmaline cu o expresie de nepătruns pe faţă. De ce nu le explicase fraţilor Cotler aranjamentul lor? Brusc, înţelese că era la mulţi kilometri depărtare de oricare oraş, la mila lui Geoffrey care putea face ce voia cu ea. Dacă el decidea să nu-şi onoreze înţelegerea? Dacă începea să dea ordine?
Cu picioarele tremurânde, se duse înspre cufăr şi îşi sprijini genunchii de lemnul tare. îşi dorea să poată să deschidă capacul şi să dispară sub rochiile chitite. Geoffrey îşi limpezi vocea, în vreme ce ea îşi ţinea răsuflarea aşteptând ca el să vorbească.
— Ai dori să vezi casa?
Emmaline rămase cu gura căscată la auzul întrebării lui neaşteptate, spusă cu voce blândă. Se întoarse încetişor cu faţa spre el. Stătea lângă uşă, cu pălăria în mâini şi avea o faţă plină de speranţă. Imediat îi veni în minte o amintire demult uitată. Cu ochii minţii, îl vedea pe Geoffrey şi pe fratele ei Eduard mergând înspre casă pe cărarea pietruită, în timp ce ea stătea pe verandă, poalele ridicate ale rochiei scoţând la iveală picioarele ei subţiri încălţate în papuci. Când băieţii au intrat pe poarta deschisă, faţa lui Geoffrey s-a luminat la vederea ei. Râsul i s-a topit pe buze. S-a oprit, iar pe faţa lui a apărut o expresie ciudată înainte de a zâmbi. Apoi s-a avântat spre ea, lăsându-l pe Eduard care rânjea la poartă.
— Ai dori ceva dulce? întrebase el întinzând un cornet de hârtie maro înspre ea.
Emmaline îşi înconjură genunchii cu mâinile şi clătină din cap negativ, aşa de tare, încât cozile îi săreau dintr-o parte într-alta. Pe faţa lui Geoffrey se putea citi dezamăgirea.
Uitându-se acum la expresia lui plină de speranţă, parcă avea din nou doisprezece ani şi stătea în puterea ei să ofere bacurie sau dezamăgire. Din motive pe care nu şi le explica, nu îşi dorea să-l dezamăgească. Mişcă scurt din cap şi îşiumezi buzele uscate:
- Da, te rog.
Un zâmbet larg lumină faţa lui Geoffrey, fâcându-i inima să-i tresară. Roti braţul pentru a-i arăta camera în care se aflau.
- Aceasta este, bineînţeles, camera de zi.
Merse înspre şemineu, trecând de două scaune identice cu spătarul drept care erau aşezate la perete. îşi trecu mâna peste poliţa netedă de deasupra şemineului, zicând:
- Am comandat marmura şi poliţa din lemn de stejar dintr-un catalog Montgomery, în urmă cu un an. Nu am pus bibelouri pe jemineu. Tu vei avea acest privilegiu.
Ea se întreba dacă şi ea o să comande acele bibelouri tot din catalog. El o privea nerăbdător, aşteptând în mod clar un răspuns clin partea ei.
- Este foarte drăguţ. Bineînţeles, este mai mic decât şemineele de acasă, dar cred că este suficient de mare pentru a încălzi această cameră.
El se încruntă pentru scurt timp, iar Emmaline se întreba ce zisese oare de îl supărase, dar apoi fruntea i se descreţi şi dădu din cap, afirmativ:
- Da, este suficient.
Ridică mâna pentru a arăta înspre o uşă:

- Aici este bucătăria.
Emmaline păşi peste prag, tocurile ei făcând un zgomot uşor pe podeaua de lemn. Bucătăria era dreptunghiulară, iar suprafaţa acesteia **era** de două ori mai mică decât a camerei de zi, de-a lungul unui perete liind construite numai dulapuri. Colţul cel mai apropiat era cu totul ocupat de o maşină de gătit uriaşă din fier, iar o aromă necunoscută, **dar** totuşi plăcută, probabil de la ce rămăsese de la cină, îi gâdila nările. La peretele opus maşinii de gătit se găsea un dulap înalt până la brâu, deasupra acestuia aflându-se o fereastră cu patru ochiuri. O pompă de apă din fier roşu stătea pe un blat de bucătărie, lângă o chiuvetă adâncă din email. Geoffrey ocoli o masă pătrată din mijlocul camerei pentru a ajunge cu mâna la mânerul pompei, ochii strălucindu-i de bucurie asemenea unui copil care îşi deschide darurile în dimineaţa de Crăciun.
- Priveşte, Emmaline! zise el, apăsând cu putere de mânerul pompei până când începură să curgă şuvoaie de apă care se loveau de chiuvetă şi aruncau stropi pe mobila de lemn din jur. Avem apă curentă, chiar în casă.
Emmaline trebuia să admită că acest lucru era impresionant. Ea crezuse că o să tot care găleţi de apă de la un puţ, asemenea doamnei Tildy şi doamnei Stanford. Pompa de apă era o surpriză plăcută.
- Mâine o să îţi arăt izvorul, a continuat Geoffrey, luând un prosop de pe o traversă din apropiere pentru a şterge apa de pe mobilă. Este chiar afară,' lângă bucătărie.
Arătă cu mâna înspre o uşă care probabil că ducea în afara casei, apoi adăugă, cu mâna pe pompă:
- Avem un izvor care trece exact pe sub casă, astfel că nu o să rămânem niciodată fără apă, zise el, iar privirea i se înnegura pentru o clipă. Dumnezeu în mod sigur s-a îngrijit de mine cu acest izvor, din moment ce nu am avut niciun strop de ploaie în acest anotimp. Alţii depind de râul Solomon pentru alimentarea cu apă.
- Niciun strop de ploaie?
Lui Emmaline îi venea greu să creadă că ar putea exista o primăvară fără nicio urmă de ploaie. Geoffrey dădu din cap, convingător.
- Trebuie să ne rugăm să se întâmple acest lucru, spuse el, apoi arătă cu mâna înspre camera de zi. Casa mai are alte trei camere. Hai să mergem în salonul tău, bine?
Emmaline îl urmă pe Geoffrey de-a lungul camerei de zi până în faţa a două uşi culisante din lambriu. Trase de una dintre uşi şi îi arătă o cameră mică şi simplă.
- Aceasta va fi un dormitor într-o bună zi, dar acum serveşte ca loc de depozitare.
în cameră de aflau de toate, de la unelte până la o bancă pe care se afla o cizmă ciudată, neterminată, pe un băţ. Era clar că Geoffrey îşi repara singur încălţămintea. încă o dată, fu şocată de cât de izolată era ferma.
Geoffrey nu se opri pentru a o lăsa să exploreze, ci trecu direct prin încăpere până la o altă uşă culisantă din lambriu aflată pe peretele opus celor două uşi glisante. O deschise şi pe aceasta, apoi zâmbi larg spre ea.
- Salonul tău.
Emmaline înţelese că el era foarte mândru de acesta şi trecu pe lângă el ca să intre în cameră. Ferestrele ieşite în afară nu aveau perdele şi dădeau înspre curtea din faţa casei. Două ferestre laterale înalte, cu obloanele ridicate pentru a lăsa să intre briza răcoroasă a nopţii dădeau înspre râul Solomon. Emmaline nu putea să vadă râul în lumina amurgului, dar putea auzi sunetul blând al apei curgătoare. Era un sunet plin de pace.
Se duse înspre interiorul camerei. Un birou mare de scris se afla între cele două ferestre laterale. Emmaline merse înspre el şi-i atinse capacul. Vitrina aferentă acestuia nu era plină de decoraţiuni, în compartimentele ei negăsindu-se decât hârtie şi plicuri. Un stilou şi o călimară burtoasă aşteptau să fie folosite. O ardeau degetele de nerăbdare să folosească hârtia şi cerneala. Mâine va putea să-i scrie mamei o scrisoare prin care să îi dea de veste că a ajuns în siguranţă. Dar va trebui

să îşi aleagă cuvintele cu grijă, astfel încât să nu cumva să lase să-i scape ceva despre aranjamentul lor neobişnuit, care cu siguranţă că i-ar fi indispus pe părinţii săi.
S-a întoarse de la birou şi observă un balansoar cu pivot într-un colţ, alături de o masă de salon pătrată pe care se afla o lampă cu ulei. Era locul perfect unde să stea şi să brodeze, dacă Geoffrey i-ar fi permis să cumpere muselină şi aţe.
- Sunt sigur că la un moment dat vei dori să mobilezi diferit salonul, zise Geoffrey, rămânând în uşă şi urmărind-o cu privirea în timp ce ea analiza încăperea. Dar m-am gândit că poate îţi doreşti tu însăţi să îţi alegi mobilierul. Vom merge la Moreland în curând şi îţi voi permite să comanzi lucruri prin catalog.
Emmaline îşi împreună mâinile la spate şi se întoarse înspre Geoffrey. încercase atât de mult să facă din această locuinţă casa ei, iar privirea lui părea să o implore să creadă că o să-i ofere garanţii pentru viitor. Cu toate acestea, era plină de nesiguranţă. Clipi pentru a face lacrimile să dispară.
- E ... este un salon foarte frumos, Geoffrey. Mulţumesc. Geoffrey înclină tăcut din cap, muşcându-şi buza de jos. Apoi se
întoarse spre o altă uşă, de data aceasta cu balamale. îşi limpezi vocea şi sunetul acela al lui, prin de emoţie, o făcu să i se ridice părul de pe ceafă.
- Şi aici, zise Geoffrey deschizând larg uşa, este dormitorul nostru— dormitorul tău.

9

Emmaline se simţea la fel de speriată ca o pasăre într-o cameră plină de pisici, ochii ei căprui părând imenşi în contrast cu faţa lipsită de culoare. Geoffrey îşi simţea inima bătând tare şi spera să nu se dea de gol. S-a forţat să respire încetişor când Emmaline a intrat în dormitorul lor. Când a trecut pe lângă el, ea şi-a lipit poalele rochiei aproape de picioare şi s-a dat aproape de rama uşii din partea opusă lui.
El nu putea să-şi nege sentimentul profund de dezamăgire. In visele sale, el ar fi trecut-o pragul în braţe, ar fi aşezat-o încetişor pe pat şi şi-ar fi lipit buzele de ale ei. Scutură din cap pentru a-şi alunga acele gânduri. Nu erau căsătoriţi şi poate că nici nu urmau să fie vreodată. Până la sfârşitul perioadei de cunoaştere, trebuia să-şi reprime astfel de gânduri dacă nu voia să înnebunească.
O privi mergând spre mijlocul camerei, cu spatele la el. Braţele îi rămăseseră lipide de corp şi nu îşi întorcea capul pentru a se uita în jur plină de curiozitate, cum făcuse în salon. Muşchii spatelui ei erau încordaţi, iar el tânjea să se ducă înspre ea şi să-şi pună mâinile în jurul umerilor ei mici şi să o asigure că nu o va răni în nici un fel. Dar, temându-se de ce s-ar fi putut întâmpla dacă o atingea, preferă să-şi vâre mâinile în buzunare.
Trecuseră mai multe minute pline de tăcere, timp în care ea stătea nemişcată lângă pat, iar el se afla tot în pragul uşii. Apoi, convins că < iaeva trebuie să facă ceva, Geoffrey îşi drese vocea. La auzul acestui sunet, ea sări în sus şi se întoarse cu faţa spre el. Obrajii ei erau roşii ca focul, iar el era sigur că şi ai lui erau la fel.
- înainte de a mă retrage, îţi voi aduce cufărul aici pentru ca tu să poţi să-ţi pui hainele în ordine.
— Unde este şifonierul? întrebă ea, uitându-se prin încăpere.
— Nu este nici un şifonier, în schimb ai o debara.
Trecu pe lângă ea şi deschise o uşă din colţ. într-o doară, ea păşi spre uşa deschisă şi se uită în interior.
— Vai, dar este aşa de mare! Parcă ar fi o altă cameră!
Geoffrey zâmbi. în Anglia, debaralele erau nişte orificii înguste, în timp ce debaralele mai mari treceau drept camere, dar în America puteai să-ţi construieşti o debara cât de mare voiai. Privi în jos spre Emmaline, admirându-i sclipirile de aur ale ochilor ei căprui.

— Va fi îndeajuns de mare pentru toate hainele tale? Dacă nu, atunci o să îţi cumpăr un şifonier.
— De ... debaraua va fi suficientă, nu trebuie să îţi baţi capul cu şifonierul, zise ea, dându-se câţiva paşi în spate pentru a mări distanţa dintre ei.
El clătină din cap, apoi închise uşa. Se juca cu nasturele de la mijlocul hainei, în vreme ce tăcerea se aşeza din nou între ei.
— Ei bine, îţi voi aduce bagajul ca să poţi să ... te pregăteşti să te bagi în pat.
La auzul cuvântului „pat", Emmaline se împletici într-o parte şi se sprijini de marginea patului. Apoi, ca şi când lemnul ar fi ars-o, sări într-o parte, acoperindu-şi gura cu degete tremurătore.
Exista oare o modalitate prin care să o asigure că nu trebuie să îi fie frică de el?
— Emmaline, eu ...
— De ce nu i-ai spus domnului Cotler şi domnului ... Jim că încă nu suntem căsătoriţi?
Ar fi putut oare să aibă o piele mai albă de atât? Cu siguranţă că îi fugise tot sângele din obraji. Păşi înspre ea.
— M-am gândit să te scutesc de jena de a împărtăşi ceva atât de personal de faţă cu nişte străini. Mă voi duce la locuinţa lor în această seară şi le voi spune.
Obrajii nu i s-au mai aprins, dar nici nu mai părea gata să se prăbuşească. Cum ea nu răspundea, Geoffrey s-a încumetat să continue:
— Cred că înţelegi, Emmaline, că îmi voi onora cuvântul dat de a păstra distanţa faţă de tine până când vei lua o hotărâre.
Ea îşi umezi buzele.
— în ... înţeleg. Mulţumesc, şopti ea, cu mâinile strânse pe talie.
Mai era un singur lucru în plus despre care trebuia să discute cu ea înainte de a o lăsa să se pregătească să doarmă, dar era ceva ce urma să o facă să se simtă prost. Totuşi era sigur că ea trebuie să ştie despre acel lucru, aşa că, înghiţind greu, ridică din umeri şi zise:
- Emmaline, acum îţi voi arăta ... baia.
Emmaline termină de agăţat ultima rochie pe un cârlig în debara. Hainele lui Geoffrey erau şi ele atârnate acolo, deşi bănuia că urma să le ia în dimineaţa următoare. Se opri pentru o clipă, rămânând încremenită la vederea hainelor lor aflate unele lângă altele. O imagine atât de intimă. O imagine stânjenitoare. Se trase repede în spate. C Cămaşa ei de noapte, cea pe care i-o cususe mama ei şi care făcea parte din trusoul de nuntă, se afla în mijlocul patului, într-o mare îmbietoare de volane, panglici şi dantelă. Simţea cum i se pune un nod dureros în l',ât la vederea cămăşii albe din bumbac.
— O, mamă, cât de mult ai lucrat la această cămaşă! zise Emmaline, ridicând rochia atât de frumos împodobită şi strângând-o cu putere la piept. Lacrimile tale au pătat materialul pe măsură ce ai cusut-o. Ai pus atâta dragoste în această haină, atâta speranţă pentru fericirea mea! Dar acum...
Oftând, Emmaline se uita de jur împrejurul acelei camere mari, iar pereţii goi şi spaţiul acela neocupat păreau să râdă de ea.
— Acum sunt singură.
Nu putea să poarte acea cămaşă de noapte deosebită în noaptea asta. Poate că nu urma să o mai poarte niciodată, iar acest gând o întrista. Cu o atitudine aproape răzbunătoare, Emmaline chiti cămaşa şi o vârî la loc în cufăr. Când făcu acest lucru, atinse cu degetele ultimul obiect care mai rămăsese pe fundul cufărului. Un zâmbet îi înflori în colţul buzelor.
Ridică cu ambele mâini o piatră netedă şi gri. Puţin mai mică decât 0 felie de pâine, piatra era destul de grea în mâna ei şi era rece. O ridică tn sus la lumina felinarului. Două linii striate formau o cărare inegală de jur împrejurul pietrei aproape ovale. Emmaline închise ochii, •unintindu-şi de mama ei care culesese piatra din grădina casei lor.

— Ia-o cu tine, fiica mea şi fie ca aceasta să îţi aducă aminte de ţara ta, zisese mama.
Ochii mamei ei erau plini de lacrimi când a rostit acele cuvinte, la fel cum piatra aceasta era plină de bucăţele mici de minerale.
Emmaline rămase un timp uitându-se la piatra care îi amintea de chipul mamei ei. Când nu a mai putut să suporte sentimentul de singurătate, a dat să pună piatra la loc în cufăr, dar apoi, în loc de aceasta, a dus-o în camera din faţă unde o aştepta poliţa gata să fie împodobită a şemineului. A pus piatra în mijlocul poliţei care era foarte bine şlefuită, apoi s-a dat în spate pentru a-şi admira opera. Piatra părea un obiect ornamental foarte potrivit pentru ţinutul în care se afla.
— O mică amintire de acasă în acest ţinut nou şi aspru, zise ea trăgând aer adânc în piept.
Dar când a inhalat, nările ei s-au umplut din nou de acea aromă care îi atrăsese atenţia în bucătărie mai devreme. Stomacul i-a dat de veste zgomotos, amintindu-i lui Emmaline cât de puţin mâncase în acea zi. Se luă după aroma îmbietoare şi descoperi o oală cu dungi verzi acoperită cu un prosop pătrat cu un model cadrilat albastru pe plita caldă a maşinii de gătit.
Ridică un colţ al prosopului şi se uită înăuntrul oalei. în sosul subţire înotau nişte bucăţi întunecate de carne. Curioasă, prinse cu degetele o bucată de carne şi o duse la gură. O mestecă, stând concentrată cu capul plecat, ca şi când ar fi încercat să identifice gustul acesteia. Cea mai apropiată asemănare era cu cea a cărnii de pui, dar, cu toate acestea, bucăţile nu semănau cu carnea albă a puilor. Se forţă să-şi aducă aminte cum numise domnul Cotler felul acesta de mâncare. Tocană de măruntaie? Denumirea aceasta nu avea nici o însemnătate pentru ea.
Poate, se gândi ea găsind o furculiţă într-o tavă din unul dintre sertare, carnea puilor care cresc în preerie arată diferit decât cea a puilor domestici. Il va întreba pe Geoffrey în dimineaţa următoare. Indiferent ce era, carnea era gustoasă, iar foamea o îndemna să mănânce conţinutul întregii oale. Când a terminat, a spălat oala cu apă de la pompă, s-a spălat pe mâini şi a stins fitilul felinarului.
Cu stomacul plin, se duse de-a lungul casei întunecate până la dormitor. Ecoul picioarelor ei lovindu-se de podeaua de lemn o făcea să simtă fiori pe şira spinării. Ajunsă în dormitor, închise uşa şi se opri în mijlocul camerei, înfăşurându-şi mâinile în jurul ei pentru a îndepărta tremurul de frică. Se scutură puţin. Nu călătorise ea de pe
partea cealaltă a oceanului şi apoi până în Kansas fără să se bucure de un companion sau de un însoţitor? De ce îi era atât de frică acum, In această casă solidă de piatră, cu Geoffrey şi lucrătorii lui aflaţi în apropiere?
Cu toate acestea, în călătoria ei avusese întotdeauna oameni în jurul său. Pe vas împărţise un apartament cu unchiul Hedrick, iar pe tren, chiar şi după ce murise unchiul său, erau alţi pasageri care ocupau cabinele. Aici, era cu totul şi de-a dreptul la mila a trei bărbaţi tineri care dormeau în locuinţa de serviciu.
— încetează să mai fii o mironosiţă, se mustră pe ea însăşi cu voce tare pentru a acoperi sunetul cu care nu era obişnuită al vântului care sufla prin ferestrele deschise. împacă-te cu hainele de dormit şi treci în pat.
Dar era mai greu decât se aşteptase să asculte de propriile-i porunci. Acasă, şi chiar şi pe timpul călătoriei, se găsise întotdeauna cineva binevoitor care să-i dea o mână de ajutor când se îmbrăca sau când se dezbrăca. Cu siguranţă că nu putea să-i ceară lui Geoffrey să îi desfacă nasturii de la spate ai rochiei. în cele din urmă, după ce şi-a contorsionat braţele în feluri în care nu se credea în stare, a reuşit să desfacă destui nasturi de la spatele rochiei încât să poată să iasă din aceasta.
Pe când îşi agăţa rochia de vară din muselină pe un cârlig în debara, o întrebare îi trecu prin minte: Cât de diferită ar fi fost această seară dacă ea nu ar fi refuzat să se căsătorească?
Simţi că începe să-i bată inima mai repede. Ştia prea puţine lucruri despre

intimitatea dintre un bărbat şi o femeie. Păşind înainte, atinse cuvertura frumoasă din bucăţi cusute laolaltă pe care doamna Tildy i-o dăduse ei şi lui Geoffrey şi care se afla acum la piciorul patului.
Emmaline îşi apăsa buzele cu degete ei tremurânde. Ea şi Geoffrey, .11 fi ei fericiţi ca şi cuplu căsătorit? Depărtându-se brusc de pat, îşi dorea să fi avut o discuţie mai lungă cu mama, înainte de a pleca în America. Astfel, ar fi ştiut şi ea mai bine la ce să se aştepte când ... sau dacă ... ar fi decis într-un final să devină soţie.
Merse până la felinar şi stinse fitilul, lăsând camera în întuneric. Apoi, îmbrăcată în desuuri, se tolăni în cearşafuri, aceleaşi care îi inângâiaseră trupul lui Geoffrey. Gândul acela trezi în ea un sentiment puternic de jenă şi coborî din nou jos din pat. Stătu lângă pat preţ de o clipă, gândindu-se să schimbe cearşafurile.
1 >ur unde ar fi putut găsi unele curate? în mintea ei răsuna sfatul
doamnei Tildy: „Compromisul ..." Dând din cap hotărâtă, se întinse peste învelitori. Chiar dacă era întuneric în cameră şi nu mai era nimeni cu ea, se simţea expusă aşa descoperită cum era. Se aplecă şi trase cuvertura de la Tildy peste ea. Grosimea acesteia era puţin cam mult pentru vremea aceasta caldă, dar Emmaline găsea reconfortante materialul moale şi amintirea femeii bune la suflet care cususe toate acele bucăţele laolaltă.
închizând ochii, asculta cântecul de leagăn al vântului care sufla combinat cu susurul plăcut al apei curgătoare. „Cântecul lui Solomon," murmură ea, găsind acest gând liniştitor. Un zâmbet îi apăruse pe buze în timp ce aştepta să o cuprindă un somn binefăcător.
Era întuneric şi Geoffrey stătea lângă veranda mică ce se afla în faţa locuinţei de serviciu din piatră şi explica aranjamentul pe care îl făcuse cu Emmaline. Vocea lui pălea din când în când, dovadă a sentimentelor amestecate care îl încercau, dar spuse în încheiere:
— In martie anul viitor, fie ne vom căsători, fie o voi însoţi înapoi în Anglia. Până atunci, ne vom purta cu ea ca şi când ar fi o menajeră angajată la fermă.
Piciorul lui Jim căzu de pe marginea de sus a balustradei de pe verandă, tocul cizmei sale lovind cu putere pe podeaua de scândură. Se holba la şeful său cu gura căscată şi se părea că acest băiat vorbăreţ rămăsese de data aceasta mut de uimire.
Chris rămăsese relaxat, picior peste picior, cu mâna făcută căuş peste pipă.
— Deci aţi amânat nunta şi dumneavoastră urmează să staţi în locuinţa de serviciu aproape ... un an? întrebase el pe un ton evident confuz.
Geoffrey s-a sprijinit cu mâinile de balustrada care înconjura partea din faţă a verandei. Fumul dulceag care ieşea din pipa lui Chris trecu pe la nasul lui şi-l făcu să tuşească. Nu putea să înţeleagă niciodată plăcerea pe care o dădea unora inhalatul fumului în plămâni.
— Ai dreptate, zise el făcând o grimasă şi întorcându-şi capul pentru a evita următorul nor de fum care plutea în aer. Te asigur că îţi înţeleg consternarea.
Locuinţa de serviciu era împărţită în două jumătăţi egale şi fusese construită pentru a oferi adăpost la patru oameni. Jim, care împărţea o cameră cu fratele său, îl implorase să îi dea voie să se mute în cealaltă cameră liberă după ce Ben Mackey nu mai fusese alături de ei. Chris îi ceruse şi el acelaşi lucru, dorind mai multă intimitate. Geoffrey îi dăduse permisiunea lui Jim să se mute la împlinirea vârstei de cincisprezece **ani,** care urma să se întâmple peste câteva săptămâni. Dar acum că Geoffrey se muta în jumătatea de casă a lui Ben, fraţii Cotler erau obligaţi să continue să stea împreună pentru încă aproape un an.
Geoffrey se aştepta ca fie Chris, fie Jim să se plângă de faptul că nu şi-a ţinut promisiunea. Dacă oricare dintre ei şi-ar fi exprimat nemulţumirea într-un mod mai făţiş, se gândea să stea în refugiul construit sub pământ, dar spera să nu fie cazul. Toţi patru, inclusiv Ben, împărţiseră acea locuinţă primitivă în primii trei ani la fermă. Amintirile lui din acea perioadă—spaţiul îngust, mirosul de pământ, mizeria

—erau departe de a fi unele plăcute. Prefera să folosească refugiul pe post de adăpost în calea furtunilor, mai degrabă decât ca pe o locuinţă, dar voia şi să aibă muncitorii mulţumiţi.
Analiză cu atenţie faţa fiecărui bărbat, căutând semne de revoltă.
- Timpul va trece repede, zise Geoffrey pentru a se linişti pe sine în aceeaşi măsură în care voia să-i liniştească şi pe ei. Puteţi să vă descurcaţi împărţind aceeaşi cameră pentru încă vreo câteva luni?
Chris şi Jim schimbară priviri între ei, părând că îşi transmit unul altuia un mesaj tăcut. Chris îşi scoase pipa din gură.
- Bineînţeles, şefule. Cum şi tu ai spus, timpul trece repede. Ultimii cinci ani au zburat pe lângă noi, nu-i aşa? întrebă el cu un zâmbet poznaş pe faţă.
Geoffrey îşi ridică ochii înspre cerul plin de stele. Primii lor ani în America s-au dus repede, plini de muncă grea şi de vise de viitor, loate acele vise se învârteau în jurul lui Emmaline şi acum această ferma va ajunge în cele din urmă să fie casa ei. Acum ea era aici, dar visele lui rămâneau la fel de neatins şi la fel de îndepărtate asemenea stelelor de deasupra capului lui.
- Mi se pare un aranjament destul de bizar ca ea să fie aici, dar să nu vă căsătoriţi cu ea.
Geoffrey trase aer adânc în piept, din nou simţind aroma pipei lui Chris. Mirosul îl făcu să-şi amintească serile petrecute în biroul tatălui său în timp ce acesta îl bătea la cap cu temele de la şcoală.
Perfecţiune—tatăl său întodeauna îi cerea perfecţiune, deşi el însuşi nu se ridica la standardul pe care i-l impunea. Geoffrey tuşi din nou.
— Recunosc, situaţia este departe de a fi perfectă. Bineînţeles că mi-aş fi dorit să mă căsătoresc cu Emmaline de îndată, dar un domn nu se impune în acest fel faţă de o doamnă.
Se uită din nou cu atenţie la stele.
— Are nevoie de timp să se obişnuiască din nou cu mine şi să se obişnuiască cu acest ţinut nou. A aşteptat cinci ani după mine, cred că acum pot să aştept şi eu după ea.
Chris coborî de pe verandă, îşi răsturnă pipa şi începu să o scuture de balustradă. Tăciuni aprinşi strălucitori căzură pe jos şi se împrăştiară pe pământ. Calcă cu picioarele pe cărbuni pentru a-i stinge.
— Aveţi nevoie să mutăm ceva din casă în locuinţa de serviciu? Geoffrey se gândi la patul lui mare şi la salteaua lui de puf. O să le
lase acolo pentru Emmaline.
— Voi folosi patul şi dulapul lui Ben.
— Aşteptam de-a dreptul cu nerăbdare să am propria mea cameră ..., zise Jim scuturând din cap.
— Taci, Jim! îl mustră repede Chris. Bagă de seamă cine este şeful aici.
Băiatul tăcu, dar îşi scoase brusc bărbia în faţă. Păşi zgomotos pe uşa deschisă până la jumătatea lui din locuinţa de serviciu.
Geoffrey se încruntă. Era evident că băiatul era supărat. Nici lui nu-i plăcea acest aranjament, dar nu prea avea ce face în această privinţă. In cele din urmă Jim va accepta situaţia aşa cum era, la fel cum făcea şi el. Vor face acest lucru pentru Emmaline.

10

Jim Cotler se aruncase pe patul lui plin de ghemotoace, cu un picior desculţ atârnând pe podea. După doi ani în care a dormit pe salteaua umplută cu paie,

aceasta luase forma corpului lui la fel cum cizmele sale prea mult purtate luaseră forma piciorului. în celălalt colţ al camerei, Chris începuse să sforăie zgomotos. Jim se uită în tavan şi scoase un oftat.
Domnul Garrett îi promisese propria lui cameră. Făcea munca unui bărbat, dar câştiga salariul unui băiat. Propria lui cameră ar fi făcut mai suportabil faptul că nu câştiga atât de mulţi bani. Ar fi trebuit să se certe cu el. Ar fi trebuit să-i spună: „Domnule Garrett, mi-aţi promis propria mea cameră şi, pe toţi sfinţii, o voi avea!" Lovi aerul cu pumnul, simţindu-se uşurat după acea lovitură puternică. Revolta lui se potoli la fel de repede cum începuse. îşi lăsă braţul pe salteaua aspră şi oftă.
Jim ştia prea bine că nu trebuie să se certe. Tatăl său—Dumnezeu să-l odihnească—1-a învăţat pe el şi pe Chris că un bărbat înţelept respectă autoritatea. Ce îi zicea şeful să facă, Jim făcea. Geoffrey Garrett era un om drept, dar era de asemenea un bărbat care nu folosea prea multe cuvinte când era vorba să dea ordine.
Domnul Garrett lua decizii destul de bune în general. După cinci ini în care trăise alături de el, Jim nu îşi amintea să fi fost vreodată un moment în care domnul Garrett să dea un ordin care să se fi dovedit ulterior a fi o greşeală. Deşi domnul Garrett nu avusese nici un fel de experienţă în domeniul creşterii oilor atunci când venise în America, ci prosperase în acest domeniu. Jim nu cunoştea nicio persoană mai deşteaptă decât domnul Garrett.
Chiar înainte ca primele cincizeci de oi din Spania să fi sosit cu trenul, domnul Garrett putea să-i spună oricui orice dorea să afle despre oile de lînă merinos. Noaptea, în pivniţă, pe măsură ce împleteau sfori din fibre sau făceau mobilă pentru a face ca timpul să treacă mai uşor, domnul Garrett le împuia capul, lui şi lui Chris, cu informaţii despre creşterea oilor care va transforma ferma lor în cea mai de succes fermă din Kansas. Lână deasă! Naştere uşoară! Carne delicioasă! Jim zâmbi, amintindu-şi cât de mult lăudase domnul Garrett rasa de oi merinos. Clar, domnul Garrett ştia o grămadă de lucruri despre oi, nu mai era nici o îndoială în privinţa aceasta.
Dar era clar că domnul Garrett nu ştia prea multe despre femei. Lui Jim începu să-i bată inima, amintindu-şi de faţa în formă de inimă şi de ochii căprui mari ai lui Emmaline Bradford. După toate descrierile furnizate de domnul Garrett, Jim se aşteptase ca Emmaline Bradford să fie drăguţă, dar acum că o văzuse el însuşi, „drăguţă" nu era un cuvânt prea potrivit pentru a o descrie. Era micuţă, ca o vrăbiuţă, şi, de îndată ce o văzuse mai îndeaproape, ceva din lăuntrul lui îşi dorea să o protejeze. Niciodată nu mai simţise aşa ceva faţă de vreo fată. Domnul Garrett fusese nebun dacă nu se căsătorise cu ea de îndată ce coborâse din tren. Ce fusese în capul lui să vrea să aştepte până la primăvară?
Jim se rostogoli cu totul pe saltea şi se întoarse cu faţa la perete. Nu ar trebui să aibă astfel de gânduri faţă de domnişoara Bradford. Ea îi aparţinea lui Geoffrey Garrett şi Biblia era destul de clară că un bărbat nu trebuie să aibă astfel de gânduri faţă de viitoarea mireasă a altui bărbat.
Rămase cu privirea aţintită asupra peretelui pe care se profilau umbre. Dar dacă Emmaline nu avea să devină mireasa domnului Garrett? Se puteau întâmpla multe pe parcursul a zece luni. Poate că domnişoara Bradford urma să se decidă că nu voia să se căsătorească cu domnul Garrett. Poate că dorea să se căsătorească cu altcineva. Trase adânc aer în piept pe măsură ce un alt gând îşi făcea loc în mintea sa. în ultimul timp creştea aşa de mult, de parcă ar fi fost o buruiană. Chris se plângea lună de lună că trebuie să îi cumpere alţi pantaloni. Poate că dacă ar fi purtat mărimea unui bărbat, domnişoara Bradford l-ar fi considerat un bărbat şi__
Chiar nu ar fi trebuit să se gândească la aşa ceva! Domnişoara Bradford îi aparţinea şefului său, iar un bărbat trebuie să-şi respecte şeful. închizând cu putere ochii, Jim încerca să se concentreze pe juieratul ritmic al sforăitului fratelui său. Cu toate acestea, imaginea tuliilor mari căprui ai lui Emmaline reuşea cumva să i se strecoare în minte.

Emmaline se furişă înapoi în casă după ce merse la baie. Deşi era **arte** devreme, soarele fiind abia un punct la orizont, ea era trează de-a **||nelea.** După ce şi-a analizat toate rochiile din debara, a ales una dintre **bchiile** ei negre de călătorie. Toate celelalte articole de îmbrăcăminte **iii** 11 debara se închideau cu nasturi la spate, fiind imposibil pentru ea să |(îmbrace fără ajutorul cuiva sau fără să se contorsioneze.
Strângerea de una singură a corsetului s-a dovedit o adevărată provocare, bretelele acestuia nefiind la fel de bine strânse pe corp cum •r fi reuşit o slujnică să i le strângă, dar trebuia să se mulţumească cu iiât. Cu cât era mai larg corsetul pe sub straturile de pantalonaşi şi lupe, cu atât mai strâmtă îi venea rochia, şi astfel mai puţin comodă, dar refuza să ceară ajutorul vreunuia dintre bărbaţi.
îmbrăcată complet, îşi împletise părul într-o coadă şi o rotise astfel încât să formeze un coc la spate. Trecuse cu degetele peste păr ca să se asigure că este bine prins. Trebuie să discute cu Geoffrey să cumpere o oglindă pe care să o poată folosi. în bucătărie, îşi aruncase cu apă de **la** pompă pe faţă, cu aceasta terminându-şi toaleta de dimineaţă, .i|)oi rămăsese în mijlocul bucătăriei, cu mâinile strânse în faţă, lutrebându-se de ce să se apuce mai întâi.
Geoffrey spusese că ea va avea rolul unei menajere. Presupunea că acest lucru includea şi îndatoririle legate de gătit, dar ce preferau «ceşti bărbaţi să mănânce la micul dejun? Şi, chiar mai important de .uât, va reuşi **ea** oare să îl pregătească? Abilităţile ei de bucătăreasă ciau îngrozitor de limitate. Bucătăreasa familiei era cea care pregătea mesele acasă, iar bucătăria era teritoriul ei pe care şi-l apăra cu putere. Iun măline ştia să fiarbă ouă şi să ungă felii de pâine cu unt. Avea oare Geoffrey ouă şi pâine la îndemână?
Ducându-se spre dulapuri, deschise fiecare uşă în parte, căutând Ingredientele necesare pentru a pune ceva pe masă la micul dejun. Multe dulapuri erau goale, dar într-unui dintre ele găsi o varietate de alimente uscate, inclusiv mălai, faină, zahăr şi frunze de ceai. Trăgând afară cutia Cu ceai, o deschise şi mirosi frunzele uscate. Aroma puternică o îmbia **ia** le miroase îndelung. Stomacul i-a chiorăit de poftă. Puse cutia pe asă astfel încât să poată prepara un ceainic de ceai tare.
într-un alt dulap descoperi împrăştiate mai multe feluri de conserve de alimente, în special fasole. Nu găsi nimic însă, din care să poată să facă un mic dejun potrivit. încruntându-se, se roti încet, căutând nişte indicii. Unde ar fi putut Geoffrey să ţină ouăle, pâinea sau carnea?
Deodată, uşa de la bucătărie se deschise brusc, iar Emmaline scoase un mic ţipăt de surpriză când cineva intră în grabă în încăpere. Apoi îl recunoscu pe unul dintre lucrătorii lui Geoffrey, pe Jim, tânărul care se pricepea la tuns oi, şi aproape că se prăbuşi de uşurare.
— Vai! Ce m-ai speriat!
— O, v-aţi trezit! Am venit să fac focul în maşina de gătit. Este una din îndatoririle mele, zise Jim, cu faţă luminată de un zâmbet larg şi prietenos.
— In mod clar este îndatorirea mea acum, răspunse ea, făcând o grimasă.
Băiatul ridică din umeri. Mişcările lui erau sacadate, ca şi cum ar fi avut mai multă energie în el decât putea să ducă.
— Pot să fac eu asta pentru dumneavoastră. Nu mă deranjează. Chiar deloc.
Emmaline se trase la o parte.
— Te rog, voi privi şi voi învăţa.
Jim merse înspre maşină cu paşi mari, zâmbindu-i larg când trecu pe lângă ea. Ghemuindu-se, folosi o lopăţică pentru a lua bucăţile negre de cărbune dintr-o găleată de pe podea şi a le azvârli în cuptorul maşinii de gătit. Apoi se îndreptă şi luă un chibrit de lemn, îl aprinse de talpa de la cizmă şi—1 puse deasupra cărbunelui.
Emmaline se aplecă într-o parte şi urmări fiecare pas cu atenţie.
— Nu pare să fie foarte dificil. Mâine mă voi descurca să fac acest lucru singură.

Băiatul se ridică în picioare şi îşi scutură praful de pe mâini. Subţire şi deşirat, era cu cel puţin doisprezece centimetri mai înalt decât ea.
— Trebuie să continuaţi să adăugaţi cărbune pe măsură ce arde. Privirea lui se muta de la masa goală la maşina de gătit şi înapoi la
Emmaline.
— Vreţi să vă ajut cu micul dejun?
— Ai putea să-mi arăţi unde găsesc ouă sau nişte carne pentru micul dejun?
Băiatul o zbughi pe uşa de la bucătărie, iar Emmaline îl urmă. O duse la o grămadă de pământ din spatele casei. O uşă din placaj era prinsă într-o parte a movilei. Jim apucă de o sfoară prinsă de uşă şi smuci de ea.
- Noi ţinem laptele, brânza şi untul în cămara de peste râu, dar ouăle, carnea şi legumele le ţinem în pivniţă. îmi place să mă duc în pivniţă. îmi aduce aminte de peşteri şi în interior este plăcut şi răcoare, chiar şi vara. Uneori, când este foarte cald afară, îmi place să cobor şi lă stau pur şi simplu acolo. Este un loc de reflectare foarte bun, zise el, zâmbind într-o parte.
Emmaline se holba la groapa întunecată. Un miros stătut venea dinspre groapă, iar ea strâmbă din nas. în ciuda căldurii dimineţii, nu iivea nicio intenţie să intre în acea groapă întunecată.
- Acolo jos sunt depozitate alimente?
- Da, domnişoară. Staţi aici şi vă voi aduce eu nişte ouă şi nişte carne sărată de porc.
Se întoarse şi coborî grăbit scările săpate în pământ, dispărând în subteran. După cîteva clipe apăru din nou, cu patru ouă pestriţe într-o mână şi cu un obiect neregulat învelit într-o cârpă sub braţ. Emmaline ic uită prin toată curtea, dar nu văzu nici o găină.
- De unde sunt ouăle? Te duci să aduni ouă de găini de preerie? Băiatul râse.
- Găini de preerie? Nu, domnişoară.
Jim se îndreptă spre bucătărie, mergând repede, iar Emmaline fu obligată să mărească pasul pentru a-l ajunge din urmă.
- Domnul Garrett face troc pentru lucrurile de care avem nevoie. Luăm ouă şi lapte de la familia Sorenson şi carne de porc de la familia Martin. Uneori facem schimb şi pentru legume.
Intrară în bucătărie, iar Jim puse ouăle şi carnea de porc pe blat.
- Dar acum că sunteţi aici, domnul Garrett spune că o să vă ocupaţi ^i de grădinărit şi vom avea propriile noastre legume.
Emmaline se uită cu o privire suspectă înspre băiat. îi făcea plăcere sâ grădinărească, dar prefera să cultive trandafiri şi flori de condurul doamnei. Ce ştia ea despre cartofi şi morcovi?
- Dar mâncaţi găini de preerie?
Jim îşi vârî mâna în buzunarul din faţă.
- Niciodată nu mâncăm aşa ceva. Chris vânează gâşte de câte ori poate şi o dată a venit cu o prepeliţă. Acestea sunt foarte bune pe orez, /.ise băiatul, plesnindu-şi buzele. Dar în general mâncăm carne de oaie şi de porc şi carne de căprioară. De ce mă întrebaţi despre asta?
Ea arătă înspre oala din chiuvetă.
— Era un fel de carne mai închisă la culoare şi gustoasă în această oala. Am mâncat la cină aseară şi am crezut că este carne de pui.
Jim clătină din cap, negativ.
— Nu, aceea era tocană de măruntaie. Tăiem în bucăţi organele unei oi—inima, plămânii şi ficatul—şi le gătim în stomacul oii.
Lui Emmaline i se întoarse stomacul pe dos.
— O ... organele unei ...
— Unei oi, repetă Jim, vocea lui veselă contrastând puternic cu sentimentul dezgustător pe care cuvintele lui îl produseseră. Domnul Garrett spune că se

foloseşte fiecare parte a unei oi, cu excepţia behăitului, adăugă el, râzând scurt.
Părea că se învârte camera cu ea. Se ţinu de stomac.
— Domnişoară Emmaline, sunteţi bine?
Jim o apucă de umeri şi o ţinu să nu cadă din picioare.
-Jim!
Jim îi dădu drumul atât de repede, încât aproape căzu. Se apucă de marginea chiuvetei, în timp ce Geoffrey se îndrepta înspre ei cu o expresie fioroasă pe faţă. Se opri lângă Emmaline şi o apucă de cot.
— Te supără?
Ea se smulse din strânsoarea lui şi se uită la el. A făcut-o să mănânce plămânii unei oi! îşi lăsă privirea în jos încetişor şi ochii ei se opriră asupra pieptului lui. Ultimii doi nasturi ai cămăşii cadrilate erau desfăcuţi, ca şi când ar fi fost pe jumătate dezbrăcat. Din deschizătură se iţea un păr negru şi creţ.
îşi ridică bărbia în sus, sperând că furia îi va alunga sentimentele ciudate care o asaltaseră.
— Nu, nu mă supără. Mă ajută. A făcut focul în maşină, apoi mi-a adus cele necesare pentru micul dejun, din moment ce tu nu m-ai sfătuit în această privinţă.
Privirea lui Geoffrey se opri asupra ouălor şi cărnii de pe blat, apoi îşi îndreptă atenţia înspre Jim.
— Cred că ai îndatoriri de îndeplinit înainte de micul dejun. Domnişoara Bradford va suna din clopot când mâncarea va fi gata.
Jim fugi afară, fără să mai arunce nici o privire în urmă.
— De ce era cu mâinile pe tine?
— Mi-a ... mi-a fost rău. M-am gândit la ...
Dacă mai continua să se gândească la ce mâncase cu o seară în urmă, ar fi putut să se facă de râs şi să vomite pe podeaua din bucătărie.
— Nu este important. Nu făcea nimic nelalocul său.
Geoffrey se uită lung la ea preţ de câteva clipe, apoi îşi puse mâinile In sân şi o privi sever.
— Emmaline, trebuie să-ţi cer să nu petreci timp singură cu nici unul dintre cei doi lucrători. Chris este de încredere, iar Jim încă destul de tânăr, dar amândoi sunt bărbaţi şi pot să cadă pradă tentaţiei.
— Nu mi-am propus înadins să petrec un timp singură cu Jim. Emmaline simţea cum o apasă ceva pe piept, dar continua cu un
ton egal.
— A venit la bucătărie şi m-a ajutat cu pregătirile necesare pentru ca cu să pot începe să gătesc micul dejun.
Expresia severă de pe faţa lui Geoffrey nu se înmuia.
— Nu contează, te rog frumos să te comporţi cu grijă pe viitor. Nu se prevesteşte nimic bun pentru tine dacă ...
— Dacă îi seduc? Te asigur că nu îmi stă în fire aşa ceva şi îmi displace insinuarea ta.
Umerii lui Geoffrey se ridicau şi coborau pe măsură ce el a trăgea aer adânc în piept.
— Nu te acuz, Emmaline, ci pur şi simplu ...
Emmaline ridică un ou de pe masă şi-l aruncă cu putere în chiuvetă. Coaja se sparse, conţinutul acestuia împrăştiindu-se pe toţi pereţii din email ai chiuvetei.
— Cât timp o să locuiesc aici, voi intra în contact cu lucrătorii din pură necesitate. Dacă te îngrijorează această situaţie, poate că ar trebui să faci alte aranjamente pentru a mă caza.
Dădu să plece, dar apoi se întoarse şi adăugă:
— Şi te rog frumos să-ţi închizi nasturii de la cămaşă în prezenţa unei doamne.
Furia o mână prin toată casa până în dormitor. Geoffrey i-a strigat numele, dar ea-l a ignorat şi a trântit uşa în urma ei. A aţintit uşa cu privirea şi a observat că nu era

nici o încuietoare. Va intra el oare licinvitat?
Se auzi o bătaie la uşă.
— Emmaline?
Chiar dacă nu ridicase vocea, putea să citească frustrarea în tonul său. Fugi în grabă într-un colţ, refuzând să răspundă.
— O să ne pregăteşti micul dejun?
— Până nu îţi ceri scuze pentru acuzaţia aceea atât de ridicolă, nu o să fac nimic, strigă ea înspre uşă.
Cuvintele îi ieşiseră pur şi simplu pe gură şi ea îşi ţinu răsuflarea după aceea, fiind sigură că el o să spargă uşa şi o să o ducă să-şi îndeplinească însărcinarea. Tatăl ei nu ar fi acceptat niciodată un astfel de comportament. Dar tot ce putea auzi erau bătăile propriei ei inimi, în cele din urmă, sunetul unor paşi care se îndepărtau o anunţau că plecase.
Stând dreaptă în colţul camerei, aştepta să îi treacă furia, dar aceasta nu voia să o lase. GeofFrey pretindea că o iubeşte, dar se părea că nu are încredere în ea. Cum ar fi putut să rămână într-un loc unde îi era analizată fiecare mişcare şi unde se temea întotdeauna de reacţiile lui cauzate de gelozie?
Plină de o indignare justificată, înşfacă geanta de călătorie de pe podeaua din debara şi o aruncă pe pat. Luă o rochie şi o îndesă în geantă. De îndată ce GeofFrey şi ceilalţi vor fi departe de casă, va merge pe jos până la Moreland, dacă trebuie şi se va sui în trenul care o va duce pe coasta de est. Va folosi banii de zestre şi se va duce acasă indiferent de ce va zice GeofFrey.

11

Emmaline se oprise de câteva ori în drum pentru a-şi trece cu mâna peste faţa asudată. Până aici fusese mânată de furie, dar căldura soarelui strălucitor îi topise furia, încât aceasta devenise acum doar un sentiment de frustrare sâcâitoare. Uitându-se de-a lungul drumului, se întreba cât mai are oare de mers până la Moreland. Picioarele o dureau ţi era sigură că mâna o să-i cadă din umăr dacă mai căra geanta de < .datorie încă un kilometru.
îşi împachetase doar rochiile de călătorie şi obiectele personale, gândindu-se că GeofFrey poate să-i trimită restul de bunuri prin poştă. Dar chiar înainte de a păşi afară pe uşă, luase piatra de pe şemineu şi o pusese peste rochii. Greutatea acesteia o încetinise destul de mult, dar nu voia să o lase. Piatra însemna *acasă* şi avea să se întoarcă în grădina **din** Anglia, la fel cum şi ea se întorcea acasă în Anglia.
Hotărâtă, mai făcu câţiva paşi împleticiţi în faţă. Un junghi i se (nise între umeri. Sâsâind printre dinţi, dădu drumul la geantă. Praful ie ridică atunci când aceasta lovi pământul, trecând peste vârfurile pantofilor ei care erau deja murdari. Privi fix la geantă, încurajându-se NU se ridice şi să îşi continue drumul. Dar muşchii ei obosiţi refuzau li o mai ajute.
- Poate îmi prinde bine un timp scurt de odihnă.
Folosindu-se de geantă pe post de scaun, se lăsă să cadă la pământ, cu picioarele aşezate într-o parte. închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. Vântul făcea să foşnească iarba înaltă de pe marginea drumului şi îi sca transpiraţia de pe gât. O pasăre începu să cânte pe un ton dulce şi melancolic. Emmaline se relaxa şi-şi îngădui să se lase pătrunsă de sunetele pline de pace ale vieţii de la ţară.
Dar ajunse la ea zgomotul roţilor unei căruţe care se loveau de pământul bătătorit al drumului. Geoffrey? Sări în picioare, gata de luptă. Se apropia de ea o căruţă şubredă trasă de doi măgari gri înşeuaţi. Cel de pe banchetă nu era Geoffrey. Se prăbuşi din nou de uşurare.
Aşezat pe bancheta căruţei, Ronald Senger ţinea de frâie, faţa lui neagră având

întipărit un zâmbet prietenos, dar şi curios în acelaşi timp. Trase în spate de hăţuri, făcând măgarii să se oprească exact lângă geanta lui Emmaline.
— Vai! Dar aceasta este chiar domniţa Emmalion! Ce câţi aci singură cuc?
Sări de pe banchetă, corpul lui mlădios făcându-l să pară plin de graţie.
— Te duci undeva?
— Da, mă ... mă duc la Moreland, zise ea după ce îşi umezi buzele. Omul ridică din sprâncene.
— Moreland? Da' e cam departe de mers pe jos, domniţă Emmalion. Ţi-a zis Geoffrey că poţi să mergi pe jos până acolo?
Emmaline strânse din dinţi. Deşi era un om drăguţ, Ronald Senger era prietenul lui Geoffrey. Cu siguranţă că ar fi dus-o imediat înapoi la fermă dacă ar fi ştiut că îl sfidase pe Geoffrey.
Ronald se uita fix la ea, mişcându-şi maxilarul. într-un final îi apăru din nou un alt zâmbet pe faţă.
— Eşti gata să te topeşti cu totul. Ce zici de ceva de băut? Emmaline îşi umezi din nou buzele, gândindu-se la gâtul ei uscat.
Ezitând, clătină din cap afirmativ şi se ridică cu greu în picioare.
Ronald se întinse după ceva în căruţă şi scoase un ulcior roşiatic. Desfăcu dopul de pe deschizătura îngustă şi îi întinse ulciorul.
Emmaline rămase cu ochii aţintiţi asupra recipientului. Dorinţa de a-şi potoli setea se lupta cu dezgustul de a-şi pune buzele pe un vas care fusese folosit anterior şi de altcineva. îşi lipi palmele de stomac.
El scutură ulciorul şi dădu din cap, încurajator:
— Ia de bea, domniţă Emmalion. Este suc de ghimbir. Poţi să bei indiferent de cât de cald îţi este, că o să fie foarte bun pentru stomacul tău. Nu tre' să te îngrijorezi.
Dar ea îşi trase buza de jos şi îşi încleşta degetele. Brusc, pe faţa lui se văzu că pricepuse totul. Se îndreptă de spate şi spuse plin de demnitate:
- Să-mi fie cu iertare, domniţă Emmalion, că nu am nici o cană pentru tine în care să-ţi torn suc.
Sprâncenele lui subţiri se ridicară, formând un unghi ascuţit pentru scurt timp, dar apoi coborâră liniştite.
- Cred că o doamnă cum eşti mata nu poate să bea aşa direct din ulcior.
Puse dopul la loc şi pitula ulciorul sub bancheta căruţei, apoi se întoarse spre ea şi zise:
- Da' dacă încă mai ai nevoie de ceva de băut, te pot duce la noi acasă. Tildy poate să-ţi aducă o cană de apă rece şi tu te poţi odihni departe de dogoarea soarelui.
Ruşinată, deşi nu era sigură din ce cauză anume, Emmaline dădu **din** cap afirmativ:
- Ar ... ar fi foarte drăguţ din partea voastră.
Ronald o ajută să urce pe bancheta căruţei. El aruncă apoi geanta tn spate ca şi când nu ar fi cântărit nimic şi urcă lângă ea. Ea se trase ik-parte de el în partea opusă a banchetei aspre, lăsându-i îndeajuns loc de manevră.
Zâmbind timid înspre ea, lovi cu frâiele spinările strălucitoare ale măgarilor.
- Hai la drum, Fern şi Frank!
După alte câteva lovituri energice cu frâiele, măgarii se aplecară în hamuri şi căruţa începu să meargă înainte.
Tildy aruncă găleata cu apă peste movilele moi de pământ care se iveau din petecul ei mic de grădină. Era aşa de bine să ştie că toate ncele seminţe sunt în pământ. îşi plesni buzele, aşteptând cu nerăbdare primele roşii şi fasolea verde care urmau să fiarbă împreună în oala de fier, asezonate cu bucăţi de veveriţă sau de iepure. Viaţa în preerie putea să fie aspră, dar avea şi abundenţa ei din care le făcea şi lor parte, iar Tildy aprecia fiecare dar.
Se uită înspre drum şi se încruntă. Unde era Ronald al ei? îi promisese că o să-i lege la loc sfoara de rufe de îndată ce se întorcea de ta casa familiei Sorenson unde

se dusese ca să le lase plugul pe care îl reparase. Clătină din cap, uitându-se spre cer:
- Doamne, nu-mi place deloc să mă plâng, pentru că ştiu că ne-ai dat vântu' pentru binele nostru, da' e clar că ne face şi multe necazuri...
Trebuia să întindă cearşafurile înainte să se usuce mototolite cu totul în coşul de rufe. Ridicând sfoara de la pământ unde zăcea ca un şarpe leneş la soare, scutură praful de pe ea. Ar fi trebuit oare să ia un scaun, să se urce pe el şi să lege sfoara de una singură? Numai Dumnezeu ştia când urma să se întoarcă bărbatul acela al ei care se mişca atât de încet, îşi ridică şorţul ca să-şi şteargă o sprânceană, iar când îl coborî observă cum se ridică praful pe drum. în sfârşit!
Dând drumul la sfoară, merse înainte ca să întâmpine căruţa.
- Te-ai apucat să îndrugi verzi şi uscate cu familia Sorenson şi ai uitat unde stai?
Observând-o pe Emmaline îi trecu supărarea pe Ronald.
- Vai! Au adus-o pe domniţa Emmalion în vizită! Coboară aci, scumpo!
Ronald o ajută pe Emmaline să coboare şi imediat Tildy o cuprinse în braţe.
- Aoleo! Arăţi de parcă te-a bătut sorele în cap, zise ea, împingând-o uşor înspre casă. Treci la umbră, copilă, şi dă-ţi cu apă pe faţă din butoiu' ăla.
Emmaline luă nerăbdătoare apă cu mâinile făcute căuş din butoiul care se afla lângă uşa din faţa casei şi îşi spălă faţa şi gâtul. Apa îi udă partea din faţă a rochiei, lăsând pete negre în urmă.
Tildy dădu din cap. Ce fată nebună din Anglia, să poarte ea materiale închise la culoare pe căldura asta.
- Nu se poate să porţi negru în timpu' verii. O să te coci de-a dreptu' în soarele ăsta.
Emmaline se uită urât la ea, dar nu zise nimic.
Plescăind din limbă, Tildy arătă înspre uşa deschisă a casei.
- Acu' hai să te adăpăm şi pe tine niţel.
Tildy umplu ceaşca de tinichea de trei ori înainte ca Emmaline să se oprească din a mai o întinde spre ea. De îndată ce setea fetei a fost potolită, Tildy o împinse să se aşeze pe un scaun de la masă, iar ea se lăsă să cadă pe un altul faţă în faţă cu ea.
- Ei bine, domniţă Emmalion, e aşa de frumos să avem companie, da' tre' să spui că mă surprinde să te văd. Nici n-ai avut timp să te aşezi bine în casa aia nouă a ta, că şi ai picat într-o vizită.
Emmaline deschise gura să zică ceva, dar apoi o închise la loc. Tildy se încruntă.
- E ceva ce te roade, copilă? Mie poţi să-mi spui. Bătrâna Tildy are nişte urechi numa' bune să te asculte.
Privirea fetei se îndreptă înspre uşă. Ronald stătea în prag, cu o geantă de călătorie care nu îi aparţinea în mână. O ridică, cu privirea aţintită asupra lui Emmaline.
- Ce doreşti să fac cu geanta ta, domniţă Emmalion?
Deci în direcţia aceea bătea vântul! Tildy o fixă pe Emmaline cu o privire atoateştiutoare.
- Ai venit ca să rămâi aci, nu-i aşa? Emmaline scutură tare din cap şi sări de la masă.
- Nu! strigă ea întorcându-se înspre Ronald şi împreunându-şi mâinile. Pune-o jos. Eu ... eu voi...
- Ronald, zise Tildy aruncând o privire plină de înţelesuri înspre soţul său, lasă geanta şi du-te să-mi legi sfoara de rufe. Şi odată ce ai agăţat-o, aruncă peste ea şi cearşafurile alea. Io şi Emmalion o să stăm să discutăm nişte lucruri.
Faţa lui neagră se strâmbă de parcă ar fi mâncat mere pădureţe.
- Şi când o să mâncăm şi noi ca oamenii masa de seară?
- O să mâncăm când o să zic eu că mâncăm! Tu du-te acolo şi fa ce i-am spus.
Ridicând din umeri, Ronald aruncă geanta la pământ şi plecă. Tildy arătă înspre scaun:
- Şezi, domniţă Emmalion. Mă gândesc că noi două o să avem o vorbă împreună.

în ochii întunecaţi ai lui Emmaline se putea citi încăpăţânarea.
- Nu am nimic despre care trebuie să discut. Tildy râse la auzul cuvintelor ei pline de bravură.
- Chiar de nu zici tu nimica, gentoiu' ăla de pe jos spune destule, zise ea arătând cu capul înspre scaun. Stai jos.
Fata rămase în picioare, cu privirea aţintită înspre geantă. Tildy lovi masa cu palma.
- Am zis să şezi, Emmalion.
Emmaline se aşeză, privind speriată la ea. Tildy se întinse peste masă şi îi mângâie mâna.
- E bine, acu' să auzim.
Emmaline o privea fix cu ochii larg deschişi, dar rămânea tăcută. Tildy îi mângâie din nou mâna subţire.
- V-aţi certat, nu-i aşa?
Lui Emmaline i se umplură ochii de lacrimi şi dădu din cap, afirmativ.
- Aha, bărbaţii ăştia fac ei ce fac şi tot timpul ne supără pe noi, femeile!
Tildy se asigură că tonul ei este plin de înţelegere. Apoi plescăi din limbă.
- Deci cum a fost, copilă? întrebă ea, aplecându-se în faţă şi lăsând bărbia în jos. Te-a lovit? Că dacă e aşa, nici o femeie n-ar trebui să suporte aşa ceva.
Emmaline s-a trase în spate.
- Bineînţeles că nu! Da ... dar m-a lăsat să mănânc ceva îngrozitor şi mi-a spus că nu mai trebuie să vorbesc cu lucrătorii de la fermă. S-a purtat de parcă m-ar fi acuzat ca eu să flirtez cu ei.
- Aşa că ai împachetat şi ai plănuit să pleci?
- Da, zise fata scoţând bărbia în faţă.
- Ei bine__
Tildy desenă un cerc cu degetul pe faţa de masă pentru a-şi aduna gândurile. Tinerii pot fi nesăbuiţi, iar aceasta se părea că *este* la fel de încăpăţânată precum bărbatul care o ceruse de soţie de dincolo de ocean. *Doamne, aş avea nevoie de niţel ajutor aci.*
- Mă gândesc că s-a purtat aşa pripit din cauză că era gelos. Tu eşti o mândreţe de fată şi ar fi culmea culmilor ca lucrătorii de la fermă să nu vadă asta. Iar Geoffrey ăsta al tău a aşteptat cam multişor să te aibă aci cu el. Sigur că te vrea pe tine doar pentru el.
- Lucrătorul despre care este vorba nu este nimic altceva decât un copil, protestă Emmaline.
Tildy îşi ridică mâna.
- Acu' eu nu îi iau apărarea, ia seama, doar încerc şi io să te ajut să vezi lucrurile cum le vede el. Tu eşti aşa de tinerică şi cum sunteţi şi de-abia luaţi—faţa lui Emmaline se făcu roşie la auzul cuvintelor ei—o să vă ia ceva timp pân' o să învăţaţi tot unu' despre altu'. Tu tre' doar să-l asiguri că nu mai ai ochi pentru nimeni altu' decât el.
Faţa fetei se făcu stacojie şi îşi îndreptă privirea înspre poală.
- Bărbatul este o creatură geloasă, copilă, aşa că fă şi tu ce poţi mai bine ca să nu îi dai motive de îngrijorare. Lucrurile se vor îmbunătăţi pe ici pe colo.
Emmaline şopti ceva, dar Tildy nu putu să audă cuvintele ei.
- Ce zici acolo, copilă?
- Am zis ... că nu suntem căsătoriţi, spuse Emmaline ridicându-şi capul.
Tildy se trase în spate, cu coloana lipită de spătarul scaunului.
— Nu sunteţi căsătoriţi? Dar ...
Nu le dăduse ea tinerilor însurăţei un dar de nuntă? Nu plecase oare **fata** ţinând în mână un buchet de mireasă?
— După cât timp a trecut de atunci, simţeam că este ca şi un străin pentru mine! Cum puteam să mă căsătoresc cu un străin?

Fata se sprijini cu palmele de masă şi se aplecă în faţă.
— Aşa că am ajuns la o înţelegere, ca eu să stau în Kansas până la sfârşitul iernii ca să pot învăţa cum să fiu o soţie de fermier şi să încerc să redescopăr dragostea pe care i-am purtat-o la un moment dat. Am (ost de acord cu această înţelegere, sperând ca lucrurile să meargă bine, dar ...
Emmaline exclamă, dând puternic din cap:
— Nu pot să îmi onorez înţelegerea! Nu, dacă cina mea a fost formată din organe de oaie gătite chiar în stomacul animalului respectiv. Nu, dacă mi se spune cu cine pot sau nu pot să vorbesc. S-a purtat cu mine de parcă nu eram nimic mai mult decât proprietatea lui.
îşi acoperi gura cu mâinile, făcu ochii mari, apoi adăugă:
— Vai! Nu am vrut să ...
— Lasă, nu e nevoie să te scuzi. Adevăru' e că eu şi Ronald chiar am fost proprietatea cuiva şi asta nu e deloc un lucru plăcut. Aşa că io înţeleg mai bine decât mulţi alţii ce spui tu acu, zise Tildy dând din mână.
Umerii lui Emmaline căzură brusc, iar faţa îi reveni uşor, uşor la culoarea ei normală. îşi umezi buzele şi privi plină de speranţă dincolo de masă.
— Din moment ce înţelegi, tu şi Ronald puteţi să mă ajutaţi? Vreţi să mă duceţi la Moreland ca să pot cumpăra un bilet de tren şi să plec acasă?
Tildy se ridică şi începu să se plimbe prin casă.
— Acu', copilă, io înţeleg ce simţi, da' asta nu înseamnă că o să te ajut să fugi.
Lui Emmaline îi pică faţa.
— Dar de ce?
— Pentru că, vezi tu, cuvântu' unei persoane tre' să însemne ceva. Tildy traversă camera până la masă şi o prinse pe Emmaline de
mână.
— Dacă tu şi Geoffrey aţi făcut o înţelegere, tre' să te ţii de ea.
— Dar cum pot trăi cu un străin care ... Tildy îi scutură mâna.
— Crezi că tu eşti singura femeie care s-a măritat vreodată cu un străin? o întrebă ea, apoi arătă cu capul înspre uşă. Bărbatul ăla de afară—Ronald? Io şi el eram nişte străini când ne-am luat. Stăpânu'-l a luat de pe o plantaţie din Carolina de Nord şi mi-l a adus mie.
Amintirile o năpădeau pe Tildy, unele bune, altele rele, dar le alungă ca să se poată concentra asupra lui Emmaline şi a lui Geoffrey.
— M-am uitat o dată la el şi m-am gândit: precis stăpânu' ne-a văzut aşa, io o femeie masivă şi el un bărbat înalt, şi s-a gîndit el că o să facem copii numa' buni să muncească pe plantaţie. Da' n-am zis nimic, ne-am luat şi l-am dus pe Ronald la mine în colibă, cum mi s-a spus. N-am simţit nimic pentru el la început, da' dacă ne-am luat însemna că el era al meu şi io eram a lui. Eram legaţi unu' de altu'. Nu, domniţă, nu am simţit nimic la început, da' după o vreme de rugăciune şi după ce Domnu' a răspuns ...
Tildy închise ochii o clipă, apoi se uită din nou la Emmaline şi îşi duse mâinile la inimă.
— După o vreme, bărbatu' ăsta a însemnat totu' pentru mine. Atinse obrazul palid al lui Emmaline.
— Sentimentele astea nu vin aşa repede, domniţă Emmalion, da' ele tot vin dacă te uiţi înspre Domnu' ca să te ajute să-ţi respecţi angajamentu'.
Emmaline se trase în spate şi se ridică de pe scaun. întorcându-se cu spatele la Tildy, o întrebă:
— Deci nu mă veţi ajuta să ajung la Moreland?
Tildy oftă. Fata asta chiar nu ascultase nimic din ce îi zisese?
— Nu, domniţă Emmalion, nici io şi nici Ronald n-o să te ajutăm să încâlci un jurământ ... chiar de nu e el un jurământ de căsătorie.
— Foarte bine, atunci mă voi duce pe jos până acolo. Emmaline se duse plină de

hotărâre înspre uşă. Se aplecă pentru a
apuca de mânerul genţii, apoi se îndreptă brusc, privind afară. Căruţa lui Geoffrey Garrett tocmai trăgea în curte. Emmaline sări în spatele uşii.
— Te rog! Nu o să-ţi mai cer niciodată nimic, dar te rog să nu îi spui că sunt aici!
Şoapta disperată a lui Emmaline îi rupea inima lui Tildy. *Doamne, ce mă fac?*

12

Geoffrey puse frâna şi sări jos de pe partea laterală a căruţei. Cearşafurile care fâlfâiau în vânt de pe sfoară arătau că Tildy era acasă, iar căruţa de lângă hambar indica de asemenea prezenţa lui Ronald. Geoffrey îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:
- Ronald! Tildy!
Ronald ieşi din hambar, iar Tildy ieşi din casă câteva clipe mai târziu. Nici unul dintre ei nu avea pe faţă zâmbetul lor obişnuit de bunvenit, dar acest lucru era în ton cu atitudinea lui Geoffrey din această zi. Nu avea timp de discuţii. îngrijorarea care se abătuse asupra lui când venise acasă la prânz şi descoperise că Emmaline dispăruse, era încă prezentă. Trebuia să o găsească pe Emmaline.
Probabil că plecase să se plimbe şi s-a rătăcit. Nu-şi putea imagina nimic altceva. A înhămat caii la căruţă şi s-a uitat de jur împrejur tot drumul până la casa prietenilor săi, rugându-se fără încetare pentru siguranţa ei.
Geoffrey se grăbi să ajungă la Tildy.
- Emmaline a dispărut. M-am uitat peste tot la fermă, dar nu am putut să o găsesc. Speram să fii de acord să ...
Tildy şi Ronald schimbară între ei nişte priviri stânjenite, iar GeofFrey simţi că i se usucă gura. întinse mâna şi îl apucă pe Ronald de braţ.
- Ştii ceva. Spune-mi ce este.
Ronald îşi trase braţul şi se scarpină în cap, uitându-se la soţia sa.
- Tu să-i spui, Tildy.
— Ce este? întrebă Geoffrey răstit, frica facându-i vocea să sune ascuţit.
Fără să zică nimic, Tildy arătă cu mâna ei groasă înspre casă. Geoffrey se uită peste umărul ei. O umbră se mişcă în dreptul uşii. Era Emmaline! Trecu în grabă pe lângă Tildy, intră pe uşă şi o cuprinse pe Emmaline în braţe.
— O, Doamne, mulţumesc ...
îşi vârî faţa în părul ei. Mirosul de transpiraţie din păr era o dovadă clară a faptului că stătuse ore în şir în soare. Probabil că a rătăcit fără ţintă înainte de a da peste casa familiei Senger. îl cuprinse un val de simpatie.
— M-am temut să te-ai rătăcit...
Ea se zvârcoli în braţele lui. El îi dădu drumul, dar apoi o prinse de umeri şi se uită în ochii ei.
— In satul Wortley aveai libertatea să te duci oriunde voiai, dar nu te mai afli în comitatul Yorkshire.
Vocea lui creştea în intensitate pe măsură ce se gândea la toate lucrurile care puteau să i se fi întâmplat în timp ce a cutreiera preeria.
— De acum înainte vei rămâne numai acasă, excepţie făcând situaţiile când te voi însoţi eu în afara proprietăţii.
Emmaline se trase din strânsoarea lui şi se duse la o parte, călcând peste o geantă de călătorie. Geanta de călătorie din debaraua de la fermă. Simţi că începe să-l

strângă gulerul cămăşii. Arătă cu degetul înspre geantă.
— Ce înseamnă asta?
Emmaline îşi puse mâinile în sân şi se uită în altă parte. Geoffrey se umplu de mânie la vederea maxilarelor ei încleştate de încăpăţânare.
— Tildy şi Roland, vă rog să ne lăsaţi pe mine şi pe Emmaline singuri.
-Nu.
Refuzul lui Tildy îi aminti de atitudinea sfidătoare a lui Emmaline.
— Ia-o cu frumosu' pe domniţa Emmalion. Nu a păţit nimic şi ar trebui să fii recunoscător, în loc să te porţi duşmănos.
— Tildy, zise GeofFrey mormăind.
— Ţine minte ce zice Cartea Sfântă de cum ar trebui noi să iubim. Pare-mi-se că e un verset despre cum un bărbat tre' să-şi iubească nevasta cum şi-a iubit Isus biserica. Ar striga Isus acum în gura mare sau ar fi blând?
Dojana lui Tildy îi atinse conştiinţa, dar nu-l opri din a vrea să înţeleagă de ce Emmaline şi-a făcut bagajul şi a plecat. O atinse pe Tildy pe mână şi se mută lângă Emmaline. îşi măsură tonul, dându-şi seama că are spectatori.
— Emmaline, te rog să-mi explici de ce ai plecat de la fermă în această dimineaţă.
Emmaline aruncă o privire rugătoare către Tildy, iar aceasta se duse lângă ea şi trecu braţul ei gros pe după mijlocul subţire al fetei.
— Ei, acu'! Ştii că uneori mai facem lucruri făr' să ne gândim prea bine la ele, nu? zise ea lui Geoffrey. Mă gândesc că şi felu' în care şi-a luat Emmalion tălpăşiţa azi e unu' dintre aste lucruri.
GeofFrey aştepta ca Emmaline să confirme sau să nege spusele lui Tildy, dar ea se încăpăţâna să rămână tăcută.
— Acu' du-o înapoi la ferma Chetwynd şi las-o să se hodine după atâta umblet prin soare. Apoi, în seara asta, adăugă ea bătându-l înţelegător pe mână, voi doi tre' să aveţi o discuţie bună. Rugaţi-vă împreună. Lucrurile se vor aranja pană la urmă.
GeofFrey strânse din dinţi.
— Oh, da! în mod clar vom avea o discuţie în această seară. Ridică o mână înspre rătăcitoarea lui viitoare mireasă.
— Hai să mergem, Emmaline.
Ea trecu fără să ia în seamă mâna lui, ridică geanta şi merse afară la căruţă fără să arunce nici o privire în direcţia lui. Strânse din dinţi şi o urmă.
Emmaline stătea ţeapănă pe bancheta căruţei, ţinându-se de geanta din poală ca şi când acest lucru i-ar fi dat putere să înfrunte orice i se putea întâmpla când ajungeau la fermă. Dinţii strânşi ai lui GeofFrey şi umerii încordaţi îi arătau cât putea să fie de supărat pe ea. încerca să se convingă că nu îi pasă—de ce ar fi contat pentru ea dacă el era supărat sau nu? Doar purtarea lui prostească era cea care îi stârnise dorinţa de a pleca. Ea era victima cea nevinovată.
Cu toate acestea, undeva adânc în fiinţa ei, vina începuse să o roadă. Ii trecu prin minte imaginea feţei lui atât de uşurate când o văzuse la casa familiei Senger. Simţi că o trec fiori când îşi aminti căldura îmbrăţişării lui. Recunoştinţa faţă de Domnul pe care o afirmase cu voce tare încă îi răsuna în urechi şi reuşise să trezească ceva în sufletul ei. în acel moment, când GeofFrey o cuprinsese în braţe, ea regretase plecarea ei grăbită. Acum, doar amintirea acelor mici momente trecătoare o oprea lă nu dea drumul la toată indignarea pe care o simţea.
Riscă o privire cu coada ochiului la profilul lui îndârjit. Nu-l mai recunoştea pe tânărul de altădată în acest bărbat cu bărbie puternică şi ten bronzat. Liniile în formă de evantai de la coada ochilor lui îl făceau să pară mai în vârstă decât cei douăzeci şi şapte de ani ai lui. Ridurile dintre sprâncene îi dădeau înfăţişarea cuiva care a trecut prin multe, dar din care a ieşit o persoană mai puternică şi capabilă să facă faţă tuturor dificultăţilor care i s-ar ivi în cale. Chiar şi mâinile, care strângeau atât de puternic de hăţuri, încât i se albiseră încheieturile, aveau imprimată o asprime necaracteristică pentru mâinile unui gentleman englez

obişnuit.
Privea fix la mâinile ei care erau strânse în jurul mânerului genţii. Mama întotdeauna o admonesta să-şi protejeze pielea—să o menţină albă şi fină, cum ar fi trebuit să facă o doamnă. Oare timpul pe care o să-l petreacă în această ţară o să aducă şi asupra pielii ei aceleaşi transformări pe care le observa la Geoffrey? Oare timpul petrecut aici o va face o persoană mai puternică sufleteşte?
Geoffrey trase de frâie pentru a mâna caii astfel încât să poată întoarce căruţa în curte.
-Ho!
Opri caii, înfăşură frâiele în jurul mânerului frânei şi în cele din urmă se întoarse cu faţa spre ea. în ciuda soarelui puternic de deasupra capetelor lor, privirea lui de oţel o făcu să simtă fiori reci din cap până-n picioare.
— Te rog să intri în casă, Emmaline şi să pregăteşti o cină acătării. Eu şi ceilalţi lucrători nu am luat prânzul pentru că te căutam pe tine. După cină, vom discuta despre ... întâmplările care s-au petrecut azi.
Deşi cuvintele acestea au fost rostite pe un ton neutru, ele nu prevesteau nimic bun. Un sentiment de revoltă o făcu să-şi ridice bărbia.
— Da, vom discuta despre ... întâmplările care s-au petrecut azi.
Ii imitase cu grijă tonul. Acuzaţiile pe care i le adusese de dimineaţă încă o dureau şi se aştepta să primească nişte scuze. Puse geanta pe banchetă înainte de a coborî pe partea laterală a căruţei. Trase de fusta care se agăţase de lemnul aspru şi apoi întinse mâna după geantă. Geoffrey i-o înmâna, iar ea aproape că se răsturnă pe spate de la greutatea genţii când Geoffrey îi dădu drumul.
— Eşti bine?
în ciuda situaţiei în care se afla, lui Emmaline aproape că îi venea râdă. Oricât de furios era, el tot se purta conform rolului său de pretendent. Ea încuviinţă scurt din cap. — Foarte bine. Ne vedem la cină. Lovi spinările cailor cu hăţurile, iar căruţa dispăru pe după casă.
— Mulţumesc pentru cină, domnişoară Emmaline.
Chris se şterse cu şervetul la gură, apoi îl puse peste farfurie.
Emmaline îşi ridică ochii de jos. Cu toate strădaniile ei, nu reuşise Ci facă decât o friptură de porc arsă pe exterior şi crudă la interior, nişte cartofi apoşi şi nişte morcovi gătiţi pe jumătate. După ridicăturile de sub şervetul său, Chris nu părea să fi mâncat prea mult din mâncare. Afirmaţia lui politicoasă o făcea să-i fie ruşine.
— îmi pare rău că nu a fost mai ... comestibilă.
Se şterse la gură cu şervetul şi îşi roti privirea în jurul mesei pentru a-şi cere astfel scuze de la toţi trei.
— Acasă nu am avut de prea multe ori posibilitatea să gătesc.
Cu siguranţă că această cină patetică dovedea că nu are nici o abilitate de a se descurca în acest loc. De ce nu îi dădea Geoffrey voie să se ducă acasă pur şi simplu? Oftă, apoi adăugă:
— S-ar putea să fie nevoie ca Geoffrey să angajeze o bucătăreasă ca să nu murim cu toţii de foame.
Geoffrey se încruntă.
— Şi pe cine anume ai sugera? Emmaline ridică din umeri.
— Poate Tildy?
Geoffrey se încruntă şi mai tare.
— Tildy ne este prietenă, nu ne este servitoare.
Vinovată, Emmaline îşi lăsă privirea în jos, dar o mişcare îi atrase atenţia. îl văzu pe Jim cum îşi mai pune o porţie de cartofi pe farfurie. Cu un zâmbet îndrăzneţ, duse la gură o furculiţă plină de mâncare groaznică, o mestecă şi o înghiţi. Apoi se bătu pe burtă, ridicând din sprâncene. Lui Emmaline îi tremurau buzele, forţîndu-se să nu zâmbească larg în semn de mulţumire către tânărul lucrător. Atitudinea lui neastâmpărată în aducea aminte de cea a unui mânz care se zbenguia pe pajişte.

Chicoti uşor, apoi zise:
— îţi apreciez entuziasmul, Jim, dar în mod clar te vei alege cu o durere de stomac dacă mânânci atât de multă mâncare din aceasta, proastă.
Jim ridicase din umeri şi continuase să mănânce. Când au terminat, el şi Chris şi-au dus farfuriile la chiuvetă. Jim s-a uitat peste umăr întâi la Geoffrey, apoi la Emmaline.
— Aţi dori să vă ajut eu să spălaţi vasele, domnişoară Emmaline? Chris se uită prosteşte la băiat.
— Niciodată nu ai vrut să speli...
Apoi, văzând pe faţa lui că a realizat ce se întâmplă, îl luă pe Jim de guler şi—1 împinse înspre uşa bucătăriei.
— Hai că ne aşteaptă multă treabă în hambar.
După plecarea lor, Emmaline şi Geoffrey au rămas singuri. Ea a sărit în picioare şi s-a apucat să cureţe masa.
Geoffrey a rămas aşezat, cu spatele rezemat de spătarul scaunului, ţinând cu un deget de mânerul de la ceaşca de cafea. Ochii lui urmăreau fiecare mişcare pe care ea o făcea. I se părea supărătoare tăcerea cu care o observa. Nu se pricepea să gătească, cum nu se pricepea nici să facă treburi în casă. îşi dorea să o lase să se lupte cu îndatoririle ei gospodăreşti fără să asiste, dar nu găsea curajul de a-i cere acest lucru. Puse toate farfuriile unele peste altele pe blatul de lângă chiuvetă, apoi întinse mâna către pompă.
In câteva secunde, Geoffrey ajunse lângă ea.
— Trebuie să foloseşti apă caldă ca să speli vasele, pentru că altfel nu vor fi curate.
Ii arătă înspre un bazin de pe lateralul maşinii de gătit. Scoase un polonic şi puse de câteva ori apă cu el în chiuvetă. Aburul începu să se ridice din apă.
Emmaline ezita să-şi vâre mâinile în apa aceea din care ieşeau aburi, dar vasele trebuiau totuşi spălate. Ridică farfuriile şi vru să le pună în chiuvetă. Geoffrey interveni din nou.
— Ai nevoie de săpun, Emmaline.
Nerăbdarea din vocea lui o făcu să intre din nou în defensivă. Trântind farfuriile cu zgomot de blat, se întoarse să-l înfrunte.
— După cum am spus şi la cină, nu mi-a fost oferită posibilitatea de a învăţa cum să fac treabă în casă. Acasă nu găteam, nu făceam curat. Nici nu am cusut, nu am dat cu mătura şi... nici nu am spălat vase. Dacă vrei ca toate acestea să fie făcute astfel încât să fii foarte mulţumit de ele, atunci fa-le tu singur sau angajează pe cineva. Dar să nu te aştepţi la perfecţiune din partea mea!
Se uitau unul în ochii celuilalt, cu feţele la câţiva centimetri una de alta. Emmaline vedea reflectarea furiei ei în pupilele lui Geoffrey. Era uimită de comportamentul ei pentru că nu se mai revoltase niciodată cu atâta îndrăzneală faţă de cineva. Poate că acest ţinut aspru deja o modela într-o persoană nouă.
Geoffrey ridică ochii în tavan şi trase adânc aer în piept. Când se uită înspre ea, îi dispăruse sentimentul de enervare de pe faţă.
— Nu vreau să mă cert cu tine, Emmaline.
Adunându-şi tot curajul pe care şi—1 descoperise de curând, I'.mmaline îşi trase umerii în spate.
— Atunci, te rog frumos să nu îmi mai găseşti cusururi la orice fac. Aşa cum mi-ai spus înainte de a mă aduce aici, am multe de învăţat despre ce înseamnă să fii soţia unui fermier.
A înghiţit cu greu şi şi-a pus mâinile în sân.
— Acum observ că şi tu mai ai multe de învăţat despre ce înseamnă li fii un soţ.
încruntarea de pe faţa lui o făcu să se oprească puţin, dar apoi îşi termină ideea.
— Nu poţi să pretinzi că mă iubeşti şi apoi să nu ai încredere în mine. Iubirea şi încrederea sunt inseparabile, Geoffrey. Acuzaţia pe tare mi-ai adus-o în această dimineaţă...

Făcu o pauză, amintirea cuvintelor lui aspre fiindu-i încă proaspătă în minte. îşi ridică bărbia şi zise:
— Nu sunt o femeie uşoară.
— Nu am spus că eşti o femeie uşoară.
— Dar ai insinuat acest lucru.
Geoffrey o prinse de cot şi o îndrumă înspre masă.
— Emmaline, te rog să iei loc.
Rugămintea lui o convinse să tragă un scaun şi să se aşeze ţeapănă pe marginea lui. Geoffrey se aşeză în partea opusă şi îşi împreună mâinile peste masa plină de firimituri de pâine.
— îmi cer scuze pentru cuvintele pe care le-am spus în această dimineaţă. Când am văzut mâinile lui Jim pe umerii tăi... Nu mi-a plăcut, zise el, cu degetele strânse.
Se pare că doamna Tildy avusese dreptate când îi vorbise despre gelozia lui Geoffrey.
El o fixă hotărât cu privirea şi zise:
- Emmaline, trebuie să înţelegi că eşti o femeie foarte atrăgătoare. Prezenţa ta aici ar putea duce la ... tentaţie.
Ea era încântată de spusele lui privind faptul că era atrăgătoare, dar şi neliniştită oarecum:
- Doar nu crezi că Jim sau Chris ar... ar...
Nu reuşi să continue să spună cu voce tare ceea ce gândea.
- Cred că sunt oameni şi ei şi ar răspunde la o invitaţie, fie ea reală sau imaginară. Şi din moment ce încă nu suntem căsătoriţi...
- Dar Jim e abia un băietan. Nici măcar nu se rade.
- Şi un băietan poate avea sentimente asemenea unui bărbat. Tonul serios al vocii lui GeofFrey puse capăt altor proteste.
- Trebuie să locuim toţi aici, aşa că... ai grijă. Ar fi mai bine dacă nu ai fi singură cu niciunul dintre cei doi lucrători mai mult decât este nevoie. Mă voi asigura că Jim şi Chris vor înţelege care le sunt limitele. Dar şi tu trebuie să-ţi faci partea ta.
înainte ca ea să poată să răspundă, el se ridicase şi arătase cu mâna înspre chiuvetă, traversând până în capătul celălalt al camerei.
- Este săpun cu leşie pe blat, lângă chiuvetă. Rade puţin din el în chiuvetă şi amestecă puternic pentru a face spumă. Apoi poţi să speli vasele.
Ce om! Chiar trebuie să dea tot timpul ordine? Din nou o cuprinse dorinţa de a fugi din acest loc.

13

Uite ce mă gândeam io... Tildy aşteptă până când Ronald îşi îndreptă atenţia asupra ei, nu asupra farfuriei. Când bărbatul acesta era preocupat de mâncarea lui, cuvintele îi intrau pe o ureche şi îi ieşeau pe cealaltă.
- Domniţa Emmalion a fost crescută colo peste apa cea mare, într-o casă frumoasă. Presupun că nu ştie mare lucru despre viaţa asta grea.
Faţa lui Ronald deveni gânditoare.
— Cre' că ai dreptate.
Ridică o bucată de pâine de pe farfuria lui cu buline şi o înmuie în
sos.
- Da noi ăştia ştim câte ceva despre viaţa asta grea, aşa-i? Tildy îşi lăsă capul în jos.
- Da, noi ştim cum e. Necazuri cu grămada, răspunse ea, apoi arătă cu degetul înspre el. Da' şi binecuvântări. O grămadă de binecuvântări. Domnu' a fost bun cu

noi.
- Aşa-i.
Ronald îşi băgase pâinea în gură şi o mesteca încet, pe faţa lui putându-se citi o nespusă plăcere.
Lui Tildy întotdeauna îi plăcuse cum îşi savura Ronald mâncarea. Putea să nu pună pe masă decât pâine din mălai şi o fiertură de verdeţuri, dar el tot savura fiecare îmbucătură. Uneori se întreba dacă plăcerea lui de a mânca nu venea dintr-o vreme când dusese lipsă de mâncare, dar nu-l a întrebat niciodată despre asta. Erau unele lucruri pe care nu ţi-ai fi dorit să le cunoşti vreodată.
- Şi uitându-mă io aşa la cât de bun a fost Domnu' cu noi şi am învăţat cum să facem din locu' ăsta aspru un loc bun în care să stăm, adăugă ea, mă gândeam că poate pot să fac ceva să o ajut şi pe fata aia tânără a lui Geoffrey.
Ronald ridică din sprâncene.
- Şi-o s-o înveţi tu cum se trăieşte greu? Tildy începu să râdă.
- Cred că nimeni n-are nevoie de lecţii de-ăstea. Viaţa are ea grijă singură de asta. Nu domne, o s-o învăţ cum să supravieţuiască în condiţii grele. Pentru că pe cât îs de sigură că Domnu' a făcut ceru' albastru, la fel ştiu că ea o să se lovească de nişte încercări tare grele în locu' ăsta bătut de vânt.
- Şi crezi tu că fătuca aia va vrea ea să asculte de o femeie bătrână de culoare ca tine? Să nu-ţi pară rău.
Pe Tildy o apucară nervii. îi plăcea idea că bărbatul ei încerca să o protejeze, dar era cu totul altceva când el se punea în calea ei când ea voia să facă ceva.
- Bunu' Dumnezeu mi-a pus mie pe inimă fata asta şi tre' să ascult de chemarea Lui. Aşa că o s-o ajut.
Ronald se întinse peste masă şi îşi puse mâna bătătorită peste a ei.
- Eşti o femeie tare cumsecade, Tildy Senger!
- Tu ar trebui să ştii mai bine, nu?
Au râs amândoi. Tildy îl strânse uşor de mână, apoi se ridică şi începu să strângă lucrurile de pe masă.
- Nu ştiu io prea bine de ce are domniţa Emmalion nevoie, da ştiu sigur că are nevoie de o prietenă. Parcă era un mieluşel rătăcit când a venit azi aci. Aha, ca un mieluşel rătăcit.
Când încercă să-i ia farfuria, Ronald se ţinu de ea.
- Pot să mai iau o bucată din plăcinta aia dulce? Tildy se lăsă pe spate şi ridică o sprânceană.
- Da' ai mâncat deja două bucăţi!
- Ştiu eu asta, da' unde scrie că un bărbat nu poa' să mănânce trei bucăţi de plăcintă?
- îţi aduc acu' o altă bucată, da' să n-o mănânci şi pe ultima. O să i-o duc mâine dimineaţă domniţei Emmalion. Nu i-ar strica fetii alia să se mai îngraşe oleacă.
— Ei, asta da, plăcintă!
Emmaline nu se putu abţine să nu zâmbească la auzul exclamaţiei extaziate a lui Tildy. Se hotărî să nu se mai gândească la cele trei plăcinte care nu i-au ieşit bine şi care zăceau acum pe fundul găleţii de gunoi de sub blatul de lucru şi să se concentreze numai pe succesul actual—o plăcintă perfectă şi frumoasă cu cartofi dulci.
— Mulţumesc că m-ai învăţat cum să o fac, doamnă Tildy. Emmaline se aplecă peste plăcintă şi o mirosi. Mirosul de scorţişoară
amestecat cu cel de nucşoară făceau să i se strângă stomacul de poftă şi să vrea să guste o bucăţică. Dar o va păstra pentru cina din seara asta. Ce surprinşi vor fi bărbaţii!
— E o mare plăcere pentru mine să-ţi împărtăşesc din reţetele mele, scumpo! zise Tildy, cu ochii ei căprui strălucindu-i de bucurie. Şi tu-mi dărui mie ceva pentru că asculţi la ce-ţi zic eu.

Lui Emmaline îi dădeau lacrimile. în ultimele două săptămâni, femeia aceasta de culoare petrecuse zilnic o parte din timp la ferma Chetwynd învăţând-o cu răbdare să facă de toate. Emmaline putea acum să facă focul de una singură şi să regleze cât de puternic să fie focul. Ştia să umple rezervorul cu apă astfel încât să aibă apă caldă ori de câte ori avea nevoie. Acum înţelegea de ce trebuie să îngroape gunoiul pe care îl arunca pentru a nu avea ca invitaţi coioţi şi ratoni la uşa din spatele casei. Erau momente când se simţea ca un adevărat pionier din Kansas.
Până şi abilităţile ei de bucătăreasă se îmbunătăţiseră. Friptura din seara precedentă, deşi era mai tare decât intenţionase ea, nu era nici carbonizată, dar nici crudă. Cartofii şi morcovii erau fierţi perfect, pentru că acum ştia cum să îi înţepe cu furculiţa pentru a vedea cât sunt de făcuţi. Putea să facă ouă prăjite, să coacă pâine de mălai şi să facă tocană, dar nu şi tocană de măruntaie.
Cât despre curăţenie, Tildy a împletit nişte nuiele rigide, a făcut o mătură din ele şi a învăţat-o pe Emmaline cum să mături fără să ridice tot praful în aer. Era clar că treburile lui Tildy rămâneau nefacute cât timp stătea ea atât de mult cu Emmaline, dar cu toate acestea, nu rostise nici o vorbă prin care să se plângă. în plus, nici măcar o clipă nu a făcut-o pe Emmaline să se simtă prost pentru lipsa ei de cunoştinţe. Nici nu explica bine paşii pe care trebuia să îi facă Emmaline, că Tildy o şi lăuda pentru eforturile depuse. Tildy a anunţat-o că săptămâna viitoare urma să o înveţe cum să facă pâine. După succesul de azi cu plăcinta, Emmaline se simţea gata să accepte provocarea coacerii unei pâini rumenită perfect.
— Niciodată nu am ştiut cât efort presupun treburile dintr-o gospodărie, zise Emmaline atingând uşor cu degetul foaia subţire de deasupra plăcintei. Ceva atât de simplu, ca de exemplu a coace o plăcintă, presupune atât de multe etape! Când altcineva face toată treaba, nu cred că poţi aprecia îndeajuns de bine câtă muncă a depus, adăugase ea, lăsându-şi capul într-o parte şi privind-o gânditoare pe Tildy. Nu-i aşa?
— Ei, acu', copilă! Cum eu am fost dintotdeauna cea care a muncit, nu cred că pricep prea bine ce zici tu acolo, da' era ceva undeva în Cartea Sfântă—îşi lovi uşor buzele groase cu degetul—cred că prin Ecleziastu', da' nu-mi aduc aminte bine unde. Era ceva de genu' că nu e nimica mai bun pentru un om ... decât să se bucure de lucrarea mâinilor lui.
— Citeşti Biblia în fiecare zi? o întrebase Emmaline, pentru că în tot timpul petrecut împreună, Tildy îi spusese frecvent citate din Scriptură.
Un zâmbet ghiduş luminase faţa lui Tildy.
— O, nu! Nu citesc eu singură. Da' nevasta stăpânului ne-a vorbit despre Cartea Sfântă nouă, sclavilor. Zicea ea că e datoria ei de creştin. Şi tare-i mai plăceau versetele despre muncă! Poate că voia să-i facă pe muncitori să se bucure că trudesc, în loc să lenevească.
Lui Emmaline i se părea impresionant că Tildy reuşise să memoreze atât de mult din Scriptură doar din ceea ce i se citise cu voce tare. Poate că ea nu fusese îndeajuns de atentă la predici pe parcursul vieţii ei, din moment ce nu putea să citeze niciun verset.
— Deşi mă bucur de un lucru dus cu bine la capăt, nu pot să spun cu sinceritate că îmi face plăcere să lucrez cât e ziua de lungă.
Ii veneau în minte tot felul de amintiri de acasă—orele petrecute aranjând flori în vaze minunate, citind cărţi, plimbările lungi prin cimitirul plin de margarete, brodatul fluturilor delicaţi şi al panseluţelor pe pânza de bumbac alb. Acele activităţi, deşi nu erau suprasolicitante, îi aduceau bucurie în felul lor.
— Când munceşti din greu, te simţi şi recompensat, insistase Tildy, proptindu-şi mâinile în şolduri. Când Ronald al meu pleacă de la masă cu un zâmbet larg pe faţa aia a lui, mă bucur să văd că a plecat satisfăcut. Nu te bucură să-l vezi pe Geoffrey cum se lasă pe spate şi se bate pe burtă după ce a mâncat bine?
Emmaline tresări. Oare învăţa toate aceste lucruri pentru a-i face pe plac lui

GeoflFrey? Sau le făcea ca să-şi dovedească sieşi că poate să facă faţă provocărilor din preerie? Tildy arătă spre plăcintă.
— Nu eşti tu mândră de ce ai învăţat azi? Acu' poţi să chemi oameni pe la tine şi să stea în salon cu tine şi poţi să-i serveşti cu plăcintă făcută cu mâinile astea două ale tale.
— Dar nu ştiu pe nimeni aici în afară de tine.
Emmaline încercă să se imagineze stând cu Tildy în salon, bând ceai şi mâncând plăcintă, dar nu reuşi.
— N-ai întâlnit pe nimeni când ai fost duminică la biserică? Emmaline ridică din umeri.
— Bineînţeles că am întâlnit, dar nu poţi forma prietenii doar văzând nişte oameni pentru scurt timp.
— Ei bine, îl ai pe Geoffrey, a zis Tildy, apoi s-a încruntat. Seara nu staţi şi voi de vorbă unu' cu altu' despre ce s-a petrecut în ziua aia? l'oate mai citiţi şi voi din Scriptură câte ceva şi vă rugaţi împreună?
Emmaline dădu din cap în semn că nu.
— Stăm împreună pe verandă, pentru că e mai răcoare acolo, dar el e cel care vorbeşte în general. îmi spune ce a făcut peste zi şi îmi spune **cât** de diferit ar fi trebuit să fac eu lucrurile.
Devenise defensivă. Cât se săturase de Geoffrey care scotea în evidenţă tot ce nu făcea ea bine! Se uită din nou la plăcintă şi apoi îşi ridică mândră bărbia. Nu o să aibă nimic de comentat în privinţa plăcintei!
— Geoffrey se ocupă toată ziua de oi şi de pământ, iar zilele mele sunt destul de pline ocupându-mă de treburile casei şi de grădină, adăugă ea.
Pe faţa lui Tildy apăru o expresie ciudată, un amestec de iritare şi părere de rău. îşi puse mâna pe umărul lui Emmaline.
— Vara e timpul în care se munceşte, se pune deoparte ca să supravieţuieşti lunilor de iarnă. Geoffrey are o grămadă pe cap acu', da' aşteaptă şi tu să vină iarna, când treburile se mai împuţinează şi-o să aveţi timp să staţi şi să vorbiţi aşa cum vrei tu.
Emmaline nu răspunse. Iarna părea atât de departe, iar acum singurătatea era singurul ei tovarăş. Nu se simţea mai aproape de Geoffrey acum decât atunci când îi despărţea oceanul. Iarna era doar un alt anotimp pe care trebuia să-l depăşească înainte de a se întoarce în Anglia.
Prin fereastra deschisă se auzi zgomotul unei căruţe pe pământul tare. Lui Tildy i se lumină faţa uitându-se spre partea din faţă a casei.
— Ăla tre' să fie Ronald al meu care vine să mă ia acasă unde mă aşteaptă treburile mele.
O îmbrăţişa scurt pe Emmaline, mângâindu-i spatele în sus şi în jos cu palma ei groasă.
— Pune plăcinta aia sub un ştergar la rece şi scoate-o la cină să le faci o surpriză. Bărbatu' tău n-o să mai încapă în el de mândru ce-o să fie când o să vadă ce-ai făcut tu azi.
Emmaline o îmbrăţişa şi ea.
— Mulţumesc din nou pentru ajutor. Ne vedem mâine.
Tildy ieşi pe uşă, cu poalele ridicate încât i se vedea partea de sus a pantofilor ei maro uzaţi. Emmaline se duse la fereastră şi—1 privi pe Ronald cum sare din căruţă şi îi dă mâna soţiei sale. Ea a chicotit, i-a luat mâna şi a urcat în căruţă. Ronald s-a urcat lângă ea şi şi-a făcut timp să îşi frece umărul de umărul ei. Şi-au zâmbit unul altuia, un zâmbet care transmitea bucuria de a fi împreună din nou, apoi el a lovit măgarii cu frâiele. Căruţa a plecat hurducâindu-se pe drum, în timp ce Tildy era lipită de Ronald, cu capul acoberit de bandană sprijinit pe umărul lui.
Cuprinsă de gelozie, Emmaline se îndepărtă de la fereastră. Se întoarse la maşina de gătit şi privi îndelung la plăcinta cu cartofi dulci. Ochii i se împânziră de lacrimi.

îi trebuia ceva mai mult decât o plăcintă pentru a-şi reface relaţia cu Geoffrey.
Se duse în dreptul uşii deschise şi se uită la întinderea nesfârşită a preriei. Numai de-ar fi putut cineva să întoarcă timpul! Cât i-ar fi plăcut să mai petreacă încă o zi cu Geoffrey în Anglia, să se plimbe unul lângă altul pe străzile din micul lor sat, cu mâinile care li se atingeau din când în când, cu privirile care li se întâlneau pentru ca apoi să se uite fiecare în altă direcţie, cu faţa mereu acoperită de zâmbete de mulţumire!
în acele vremuri, inima ei bătea tare de bucurie când el era în preajma ei. Acum, ori de câte ori se apropia de ea, simţea cum pulsul îi creşte de teamă. Oare va înceta vreodată să plângă după Anglia şi după tot ce lăsase în urmă? Se roti înspre mătura din colţ, poalele rochiei învârtindu-i-se după glezne. Rochia neagră se potrivea cu atitudinea ei veşnic abătută. începu să măture, apoi aruncă mătura deoparte.
In Anglia, ea şi Geoffrey se plimbaseră de multe ori prin grădină, Impărtăşindu-şi cele mai profunde speranţe şi visuri şi de multe ori Geoffrey îi oferise câte un buchet de margarete proaspăt culese. Sufletul ci tânjea să vadă nişte margarete, sau panseluţe sau rochia rândunicii. Dacă ar fi putut să culeagă un buchet de ceva colorat şi vesel şi să-l pună pe masă, cu siguranţă că s-ar mai fi înveselit şi ea. Poate că florile ar fi fost o amintire a Angliei, a acelor zile minunate şi lipsite de griji ale prieteniei dintre ea şi Geoffrey. Poate şi el şi le-ar fi amintit.
Odată luată decizia, îşi puse o bonetă pe cap şi se îndreptă spre uşă.

14

Geoffrey se opri la pompa de afară pentru a se spăla înainte de a intra în casă ca să ia cina. îşi petrecuse o mare parte din zi construind un canal prin care apa să curgă de la râul Solomon până la un bazin aflat între două păşuni. îl dureau toţi muşchii şi era obosit, **dar** a trebuit să se asigure că adâncimea şi lăţimea canalului lăsau apa să curgă într-un asemenea fel încât oile să se simtă liniştite şi nu speriate.
Dacă apa curgea prea repede, oile fricoase ar fi refuzat să se apropie *şi* să bea, dar dacă apa era nemişcată, atunci devenea stătătoare şi ar fi putut fi periculoasă dacă oile beau din ea. Responsabilitatea de a avea grijă de oi i se părea atât învigorantă, cât şi epuizantă, dar îndeplinea cu pasiune nevoile turmei sale. Ii trecuse prin minte versetul său preferat: „Domnul este păstorul meu; nu voi duce lipsă ..." Grija pe care o avea faţă de oile sale îi amintea de grija pe care i-o poartă Păstorul său. Da, într-adevăr, Domnul îl umpluse de binecuvântări în acest ţinut nou. îşi dorea doar ca Emmaline să se bucure de această viaţă cu acelaşi entuziasm cu care o făcuse şi el.
îşi ridică mânecile de la cămaşă deasupra coatelor şi îşi puse mâinile în apă, diferenţa dintre apa rece ca gheaţa şi pielea lui fierbinte făcându-l să dârdâie. în câteva minute îi şi dispăruse oboseala şi se simţea revigorat, în ciuda faptului că muncise din greu în acea zi. Aruncă o privire spre casă, unde o mică dâră de fum ieşea de pe coş, dovada tăcută a faptului că Emmaline gătise cina.
Oare arsese şi mâncarea din seara asta? De două săptămâni de când ci şi lucrătorii lui mâncau ce le gătea Emmaline, toţi slăbiseră câteva kilograme. Nu-i plăcea să fie critic, dar mâncarea risipită îl îngrijora din cu totul alt motiv decât indigestia—la venirea iernii urmau să aibă nevoie de fiecare îmbucătură preţioasă de mâncare.
Ajutorul lui Tildy adusese o îmbunătăţire, pentru care Geoffrey era recunoscător, iar el spera din tot sufletul ca Emmaline să dobândească acele calităţi de care avea nevoie pentru a fi o adevărată soţie de fermier. Cu toate acestea, va trebui să vorbească cu ea să gătească şi altceva la cină decât friptură. Carnea din pivniţă

trebuie să le ajungă până la următoarea tăiere a mieilor, care este abia peste câteva luni bune. îşi lăsă mânecile în jos, reamintindu-şi să o roage pe Tildy să-i mai împărtăşească şi alte reţete.
Se întoarse înspre casă şi brusc se opri. Sângele îi îngheţase în vine. De când gândurile lui faţă de Emmaline ajunseseră să se limiteze doar la reţete? Ce se întâmplase oare cu celelalte lucruri pe care le avusese în minte—să meargă în spatele ei când era la maşina de gătit şi să o sărute pe gât, să o ţină de mână la masă în timp ce se rugau, să-şi spună vrute şi nevrute pe verandă în timp ce admirau frumosul apus de soare înainte de a merge la culcare?
Mormăi şi îşi trecu mâna prin părul încă umed. *Doamne, nu asta mi-am dorit când am adus-o pe Emmaline aici! Dar cum pot să am mai mult de atât din moment ce nu îmi este soţie?* Nu, oricât de dificil ar fi fost, el trebuia să menţină rolurile de angajator şi angajat. Trebuia să continue să o sfătuiască şi să o îndrume, stăpânindu-şi cu putere sentimentele. Apoi, după ce ea va fi căpătat abilităţile necesare, se putea concentra la a-i face curte. Dar toate trebuiau să se întâmple la timpul lor.
Trase adânc în piept aerul fierbinte şi se îndreptă hotărât înspre uşa de la bucătărie. Era deschisă, dar, după cum îi era obiceiul, ciocăni în tocul uşii pentru a o anunţa pe Emmaline de prezenţa sa.
— Emmaline?
Ea apăru pe uşa de la camera de zi cu mâinile încărcate cu un buchet uriaş de flori sălbatice cu tulpinile murdare.
— O, e deja timpul pentru cină? O să pun imediat mâncarea pe masă.
Alergă fuga înspre chiuvetă şi puse florile în bazin. Apăsă energic pe mânerul pompei de apă, apoi zise:
— Vreau să pun florile acestea în apă înainte să se ofilească. Este aşa de cald când stai în soare! Aproape că m-am ofilit şi eu.
El se duse până la chiuvetă şi se uită în jos la multitudinea de flori.
Promisiunea primăverii
— Unde ai găsit florile acestea?
— Sunt peste tot. Habar nu aveam că sunt atâtea feluri de flori aici! Priveşte! exclamă ea, ridicând un fir cu un mănunchi de flori având o culoare între albastru şi mov. Nu-i aşa că seamănă cu o creangă de liliac? Şi miroase şi destul de frumos.
îi vârî lui Geoffrey floarea sub nas. El strănută şi o dădu la o parte, iar ea chicoti.
— îmi pare rău, spuse ea, apoi se întoarse la spălatul tulpinilor.
— Emmaline, te-am întrebat unde ai găsit aceste flori. Nu-mi I amintesc să crească la noi în curte.
— O, dar nu cresc aici, răspunse ea, punând la o parte nişte flori albe iniei cu tulpini lungi. A trebuit să mă caţăr peste un gard şi să merg prin preerie pentru a le găsi. Dar nu-i aşa că sunt minunate?
Sărise peste un gard şi mersese prin preerie? O prinse de un braţ, fâcându-i mâinile ocupate să se oprească.
— Emmaline, parcă ţi-am spus să nu părăseşti zona dimprejurul
1 asei.
Ea se uită în sus la el.
— Dar nu am fugit. Nu am vrut decât să fac masa la care luăm cina să fie mai festivă.
— Masa noastră la care luăm cina va fi îndeajuns de festivă când vei învăţa să găteşti mâncăruri care să ne placă!
Ea îşi trase braţul şi se eliberă din strânsoarea lui. Ochii i se umplură de lacrimi, dar clipi repede pentru a le face să dispară. Deschise gura, dar apoi, fără să rostească nici un cuvânt, se întoarse şi ieşi ca o furtună din cameră. Uşa din faţă a casei se trânti cu zgomot, iar el plecă cu paşi .ipăsaţi după ea. A smucit de uşă pentru a o deschide, aşteptându-se să o vadă fugind către partea opusă a curţii, dar în loc de

asta, ea era lipită de marginea verandei. Stătea cu mâna rezemată de un stâlp din pietre, I cu privirea aţintită spre preeria interminabilă.
Vântul îi şifona poala rochiei negre. Dacă îşi dorea aşa de tare ceva festiv, ar fi putut să se îmbrace şi în altceva decât rochia neagră pe care ţinea să o îmbrace zilnic.
— Emmaline?
Degetele ei se încleştau pe stâlpul din pietre.
— îmi pare rău că m-am supărat pe tine. Dar florile... Scrâşni din dinţi, apoi adăugă:
— Să aduni acele flori a fost un act temerar. Am nevoie să-mi promiţi că vei sta în apropierea fermei, pentru propria ta siguranţă.
Emmaline rămase nemişcată momente lungi, privind fix în faţă. Geoffrey era pe punctul de a merge la ea şi de a o întoarce cu faţa spre el, când ea se întoarse. Dar nu se întoarse decât parţial, rămânând cu profilul la el. Ii tremura bărbia când a vorbit.
— Iţi voi pune mâncarea pe masă.
Trecu pe lângă el şi intră în casă. Strângând din dinţi, Geoffrey merse cu paşi mari până la stâlpul pe care se sprijinise şi Emmaline. îngrijorarea pe care i-o provocase faptul că recunoscuse că se plimbase prin preerie îi apăruse din nou, făcându-i tâmplele să zvâcnească. îi ajungea să se îngrijoreze pentru oi, dar de la Emmaline se aştepta să ia decizii mai bune.
Când Geoffrey intră din nou în casă, bucătăria era goală, iar masa era frumos aşezată pentru trei persoane. Trei, nu patru. în centrul mesei aştepta o plăcintă foarte frumos coaptă. Mirosind-o şi-a dat seama că era o plăcintă din cartofi dulci cu multă scorţişoară.
Zgomotul de paşi îl avertiză de apropierea lucrătorilor înainte ca Jim şi Chris să păşească pe uşa deschisă a bucătăriei. Chris merse direct la masă, se aplecă asupra plăcintei şi trase aer adânc în plămâni.
— Mmmmm. Se pare că Tildy ne-a adus ceva bun. Geoffrey mişcă din cap, dar nu-i răspunse nimic.
— Acestea erau împrăştiate peste tot pe jos în faţa uşii, zise Jim ridicând mâna plină de o grămadă de flori amestecate, aproape pălite.
Lui Geoffrey îi scăpă un oftat.
— Vrei să le pui într-o cană cu apă, te rog, iar apoi să le pui pe masă? Mă duc să o chem pe Emmaline, apoi vom mânca.
Trecu prin camera de zi, apoi prin dormitorul pentru oaspeţi, până în salonul lui Emmaline. Se uită la podeaua largă bine nivelată cu scânduri, imaginându-şi darul de nuntă pe care i-l luase, întins peste lemnul alb. Acum, covorul cu trandafiri pe care îl comandase din est era aşezat peste căpriorii din casa de serviciu, încă împachetat în tubul de hârtie în care sosise. îl alesese pe acesta deoarece îi reamintea de trandafirii din partea îngustă a curţii de la casa lui Emmaline din Anglia. Va avea oare şansa să i-l dea vreodată?
Din dormitor se auzi un foşnet. Se duse către uşă şi bătu uşor.
— Emmaline, vii să mănânci?
Aşteptă, cu urechea lipită de lemnul uşii. în cele din urmă se auzi
vocea ei supărată şi sobră.
— Nu îmi este foame. Du-te şi mănâncă. Voi strânge eu după ce terminaţi şi mergeţi la locuinţa de serviciu.
Geoffrey simţi cum i se contractă toţi muşchii în timp ce se lupta cu icntimentul de frustrare. De ce trebuia să se poarte atât de copilăros?
— Nu vrei ca în această seară să stăm pe verandă şi să discutăm?
— Ştiu ce treburi mă aşteaptă mâine, iar Tildy mi-a dat deja instrucţiunile necesare. Nu trebuie să te îngrijoreze incompetenţa mea In a-mi face treaba.
— Emmaline, eu ...
— Du-te să mănânci, Geoffrey, înainte ca să se răcească mâncarea. Geoffrey merse

cu paşi mari înapoi în bucătărie. Chris şi Jim stăteau
la masa din bucătărie tăcuţi, dar atenţi la ce se întâmplă.
— Mâncaţi liniştiţi, zise el înainte de a ieşi ca o furtună pe uşa din
pate.
Intenţiona să se ducă la camera lui din locuinţa de serviciu, dar In ultimul moment se întoarse şi a o luă în schimb înspre partea din .|>ate a hambarului. Ridica praful cu picioarele şi călca la pământ iarba uscată. Ar trebui să-l pună pe Jim să taie ierburile înalte din jurul casei pentru ca nu cumva să se târască neobservat vreun şarpe. Şerpii erau imul dintre pericolele care îi pândeau în preerie. Cum putea Emmaline să nu vadă pericolul la care s-a expus când s-a îndepărtat de pământul
Jiu jurul casei?
Ocolind hambarul unde oile erau ţinute noaptea, se apropie de bucata mică de pământ pe care se afla cimitirul fermei. Pe pătratul ilc pământ se aflau doar două cruci, una mai mare şi alta mai mică. Trecu de crucea mai mică, care marca locul unde îngropaseră un căţel al nimănui pe care Jim îl luase să aibă grijă de el în cel de-al doilea an al lor la fermă. Băiatul a insistat ca şi acesta să primească o înmormântare ileeentă după ce a fugit după o căruţă şi a fost prins sub roţile ei. Lui Geoffrey i s-a părut prostescă idea de a îngropa un câine, dar acum se bucura că Ben avea companie în acest petec de pământ pustiu.
Stătu în faţa crucii mai mari şi citi numele încrustat pe ea: BEN MACKEY. Deşi trecuse mai mult de un an de la moartea lui Ben, durerea era încă prezentă în inima lui Geoffrey. Ben fusese un om bun fi un prieten bun. Ziua în care murise va rămâne mereu în mintea lui Geoffrey. Ben plecase înspre nord, cu spatele drept în şa. Prânzul venise şi trecuse şi nu era nici urmă de Ben. Geoffrey a înşeuat un cal pentru a pleca să-l caute. A găsit mai întâi calul lui Ben, apoi i-a găsit şi stăpânul zăcând inconştient în mijlocul oilor derutate.
Abia când-l a adus pe Ben înapoi la fermă a văzut Geoffrey punctele care indicau muşcătura de pe piciorul lui Ben. A murit fără să-şi mai recapete cunoştinţa. După moartea lui Ben, oamenii din oraş au început să-i spună lui Geoffrey poveşti peste poveşti despre alte feluri în care preeria îşi ceruse obolul—oameni care au căzut în râpe, inundaţii care au venit din senin, atacuri ale animalelor turbate, insolaţii, oase rupte.
Brusc, în locul crucii lui Ben, Geoffrey şi-o imagină pe Emmaline zăcând ghemuită pe pământ, cu două urme de muşcătură de şarpe pe picior. Scutură din cap pentru a alunga acea imagine. Nu ar fi suportat să i se întâmple ceva lui Emmaline. Cumva trebuie să o facă să înţeleagă pericolele de a se aventura prin preerie.
Apoi i-au venit în minte cuvintele tatălui ei: „Este o fată atât de fragilă, Geoffrey. Trebuie să ne folosim discernământul în a-i împărtăşi anumite informaţii, pentru că altfel se va stinge de frică."
Geoffrey i-a permis lui Jonathan Bradford să determine ce trebuia să i se spună lui Emmaline şi ce trebuia să i se ascundă când trimitea scrisori prin care descria experienţa lui din Kansas. Ce sfat i-ar fi dat acum Jonathan pentru ca fiicei sale să nu i se întâmple nimic rău? Adevărul ar putea să o înspăimânte, dar de asemenea i-ar salva viaţa.
Geoffrey se întoarse de la mormânt şi se îndreptă spre camera sa din locuinţa de serviciu. Cumva tot va trebui să fie făcută să înţeleagă...

15

De la geamul dormitorului Emmaline îl putea vedea pe Geoffrey traversând curtea cu paşi apăsaţi. Se făcu tot mai mică cu fiecare nor de praf pe care piciorul lui îl

ridica în aer la fiecare pas apăsat pe care îl punea pe pământ. Când dispăru din vedere, ea se întoarse de la fereastră şi se aşeză pe marginea patului. încerca să se agăţe de furia pe care o simţea, dar aceasta dispăruse, lăsând în urma ei o durere
profundă.
Culesul acelui buchet i-a adus o bucurie mai mare decât oricare alt lucru de când ajunsese în această ţară. Pentru prima dată se simţise una cu acest pământ. Ţinând în mână acel buchet de flori delicate, mintea ei se umpluse de amintiri plăcute. Se întorsese acasă cu pas grăbit, având inima uşoară. Dar Geoffrey se uitase doar o dată la flori şi văzuse în ele doar un act de neascultare. Oare timpul petrecut în America îl făcuse să uite orice urmă din momentele pe care le petrecuseră împreună în
Anglia?
Nu putea să-l mulţumească pe Geoffrey la fel cum nu reuşise să-1
, mulţumească pe tatăl său, dar cel puţin tatăl ei nu pretinsese niciodată
că ar iubi-o în vreun fel. O fată nu-i ajuta la nimic, decât prin faptul că
putea să o transforme într-o soţie de dorit pentru vreun tânăr care ar fi
contribuit la îmbunătăţirea situaţiei familiei.
Căsătoria ei cu Geoffrey era în folosul tatălui ei—ar fi avut o sursă de lână pe care se putea baza pentru a-şi menţine fabrica în funcţiune. Fiul său era partenerul lui de afaceri, iar fiica sa era un pion. Chiar copil fiind, Emmaline şi-a dat seama de inferioritatea ei din felul cum o privea tatăl său. Încercările ei de a-i câştiga simpatia au încetat când a lăsat în urmă copilăria, dar ascultarea tacită pe care o dezvoltase copil fiind încă rămăsese parte a caracterului ei, până la acest ultim act de ascultare: să vină la Geoffrey.
Da, venise. Trecuse un ocean, trecuse peste munţi, râuri şi câmpii până ajunsese în Kansas. O mare parte din călătorie o parcursese singură după ce murise unchiul ei Hedrick. Putea să călătorească din nou singură şi chiar o va face.
Dacă GeofFrey nu-şi mai amintea nimic din timpul petrecut împreună în Anglia, atunci nu mai dorea nimic de la el acum. Va pleca, iar de data aceasta se va duce înapoi în Anglia. Tatăl ei va fi şocat să o vadă în pragul uşii, iar ea zâmbi uşor îmaginându-şi scena. Va merita tot şuvoiul de cuvinte pe care o să i-l adreseze, numai să vadă expresia de pe faţa lui atunci când îşi va da seama că ea, o simplă femeie, reuşise să plănuiască şi să ducă la bun sfârşit o călătorie atât de îndelungată.
Coborî de pe pat şi se îndreptă spre bucătărie pentru a curăţa ce lăsaseră Chris şi Jim în urma lor de la cină. în timp ce traversa camera de zi, auzi pe cineva fluierând.
Se opri, clătinând din cap. Nu-l auzise niciodată pe GeofFrey fluierând, aşa că trebuia să fie unul dintre fraţii Cotler. Intră în cameră şl—1 văzu pe Jim la chiuvetă. Se grăbi înspre el.
- Jim, eu ar fi trebuit să spăl vasele. Jim zâmbi strâmb.
- Nu e nici o problemă şi nici nu-mi ia mult să le spăl, mai ales că nu am mâncat decât noi doi. Nu v-a fost foame?
încă mai rămăsese în aer mireasma de la cină, iar ei i se strângea stomacul de foame, dar zise:
- Nu neapărat. Tu ai treburile tale pe care trebuie să le faci, aşa că eu le voi face pe ale mele.
Jim ridică din umeri şi se îndepărtă de chiuvetă. Se şterse îndelung pe mâini, uitându-se la ea cum îşi ridică mânecile mai sus de cot şi îşi vâră mâinile în apă. Agăţă prosopul în cârligul lui, dar apoi mai zăbovi lângă blat. Emmaline îi aruncă o privire.
- Nu ai treburi de făcut seara?
- Nu am ceva ce nu poate aştepta, zise el, apoi îşi încrucişa mâinile la piept şi se

sprijini cu şoldul de blat, semn că o să mai zăbovească. Doamna Tildy o să vină şi mâine?
Emmaline nu-şi dădea seama de ce nu îl trimite de acolo. Ştia doar că a avea pe cineva cu care să mai schimbe o vorbă era mai bine decât să fie singură. GeofFrey ar fi supărat din această cauză, dar Jim nu era decât un băiat inofensiv.
— Ne-am făcut planuri să coacem pâine.
Lui Emmaline îi trecu prin cap că, după ce ea va pleca, Tildy va veni să coacă pâine şi va găsi casa goală. Jim dădu din cap plin de
nerăbdare.
— O, bine. Plăcinta pe care a făcut-o este foarte bună, zise el
bătându-se peste burtă.
— Eu sunt cea care a făcut plăcinta, spuse Emmaline cuprinsă de
mândrie.
Jim se îndreptă brusc, cu ochii mari de uimire.
— Dumneavoastră aţi făcut-o? O să mai faceţi şi mâine una? Entuziasmul său copilăresc o făcu pe Emmaline să chicotească.
— Aţi terminat-o pe aceasta atât de repede?
— Eu şi Chris am mâncat fiecare câte două bucăţi, zise Jim umflându-şi obrajii şi apoi izbucnind în râs. îmi place plăcinta. Mama făcea plăcintă de mere, favorita mea. Doamna Tildy ne aduce dulciuri—plăcintă cu ou, plăcintă cu melasă şi zahăr brun şi plăcintă de cartofi dulci, ca cea pe care aţi făcut-o dumneavoastră. Odată,
1 soţia pastorului Stanford ne-a dat o plăcintă de piersici, dar era prea [moale.
Băiatul făcu o faţă acră.
— Plăcinta dumneavoastră de cartofi dulci a fost la fel de bună ca cea ; a doamnei Tildy. Aş fi mâncat mai mult dacă m-ar fi lăsat Chris.
— Poţi să mai serveşti o bucată dacă vrei, zise Emmaline.
— Şi o să serviţi şi dumneavoastră una?
Se uită la faţa lui plină de speranţă. Stomacul începuse să-i chiorăie, aducându-i aminte de cât de foame îi era. îşi scoase încet mâinile din
chiuvetă.
— Cred că aş vrea şi eu să o gust.
Jim se duse la bufet şi aduse două farfuriuţe. Emmaline scoase furculiţe şi puse câte o bucată de plăcintă pe fiecare farfuriuţă. Se aşezară unul în faţa celuilalt, iar Jim înfipse entuziasmat furculiţa în bucata sa. Emmaline luă o bucată mică, dar simţind aromele plăcute pe limbă, îşi ridică sprâncenele, plăcut surprinsă.
Jim zâmbi.
— Bună, nu?
— Da, este bună, zise Emmaline ştergându-şi nişte firimituri de la gură cu degetul mare. Sper că nu e arogant din partea mea să-mi laud singură mâncarea.
— Nu, mai ales când este şi adevărat.
Jim luă o altă bucată destul de mare în gură, apoi zise cu gura plină:
— Când găteau Geoffrey şi Chris, nu făceau niciodată şi ceva dulce, zise el înghiţind. O să învăţaţi să faceţi şi prăjituri? îmi plac prăjiturile cu mirodenii şi cu frişca pe deasupra. Mama mea obişnuia să facă astfel de prăjituri.
Emmaline se opri puţin din mâncat.
— Mama ta a murit?
Jim clătină din cap în semn afirmativ, ducând la gură ultima bucăţică de plăcintă.
— Mama şi tata au murit de pojar când aveam şase ani, dar Chris a avut mare grijă de mine, apoi domnul Garrett ne-a adus aici în America. Avem o viaţă bună aici.
Emmaline simţi cum i se strânge inima când îl auzi povestind pe un ton aşa de lipsit de griji. Oare câtă durere se ascundea în spatele acestor cuvinte simple?
— Nu îţi este deloc dor de Anglia?
— De ce să-mi fie dor? întrebă băiatul, împingând farfuria deoparte. Nu mai suntem decât noi doi, Chris şi cu mine, nimeni nu ne mai aşteaptă acolo. Aici avem slujbe

mai bune decât orice ar fi reuşit să găsească Chris în Anglia, doar că...
Emmaline îşi lăsă capul într-o parte.
— Doar că?
— Doar că, de când am plecat din Anglia, nu am mai fost la şcoală. Mi-aş dori să pot merge la şcoală în Setler. Domnul Garrett m-a lăsat să mă duc o parte din an când am ajuns aici prima dată, dar de când Ben a ...
Se opri. Expresia lui speriată o făcu pe Emmaline să înţeleagă că aproape era să spună ceva ce nu ar fi trebuit spus.
— Cine este Ben?
— Nimeni, răspunse el, ridicându-se. Adică nimeni care să mai fie cu noi aici, adăugă el ducându-se înspre uşă. Trebuie să-mi văd de treburi acum, domnişoară Emmaline. Mulţumesc pentru plăcintă.
Alergă afară. Emmaline se uită lung după el, minunându-se de comportamentul lui ciudat. De ce nu putea băiatul să vorbească despre acest misterios Ben? Ce făcuse oare omul acesta?
Duse farfuriile şi furculiţele la chiuvetă şi termină repede de spălat vasele. După ce puse cratiţele, farfuriile şi ustensilele la locul lor în bufet, se duse în dormitor. Geanta de călătorie o aştepta în debara, încă având în ea piatra ei din Anglia şi câteva haine de-ale ei. De îndată ce se va lăsa noaptea, va pleca.
Chiar în acel moment se auzi urletul îndepărtat al unui coiot prin fereastra deschisă. Tremură la auzul sunetului aceluia tânguit. îndrăznea ea oare să plece noaptea, când animalele mişunau peste tot? îşi alungă frica. Trebuia să ajungă la Moreland, iar dacă pleca în timpul zilei, Geoffrey ar fi observat. Trebuia să plece noaptea.
— Pot să fac asta, îşi zise ea, hotărâtă. Pot să o fac.
Se aşeză pe marginea patului şi aşteptă să se lase întunericul.
Un ciocănit în uşă îl trezi pe Geoffrey dintr-un somn profund. Se ridică în grabă, picioarele zburându-i de pe pat.
— Domnule Garrett? îl strigă Chris prin uşă. Geoffrey se frecă la ochi.
— Ce este?
Uşa se deschise şi o rază de soare lumină podeaua.
— Voiam să văd dacă sunteţi bine.
— Cât este ceasul?
— Aproape şapte.
Şapte? Geoffrey sări din pat şi se întinse după pantaloni. îi trase peste izmene, certându-se că a dormit atât de mult. Noaptea trecută stătuse întins fără să poată să doarmă, rugându-se pentru înţelepciune în comportamentul lui faţă de Emmaline, dar nu îşi dăduse seama cât de obosit fusese. Nu dormise niciodată atât de mult după răsăritul
soarelui.
— Tu şi Jim aţi luat micul dejun?
— Am mâncat nişte fasole la conservă şi ce a mai rămas din
plăcintă.
Geoffrey se opri, băgându-şi cămaşa în pantaloni.
— Fasole la conservă şi plăcintă? Asta a pus Emmaline pe masă? Chris îşi scărpina favoriţii de pe lateralul feţei.
— Nici domnişoara Emmaline nu a fost prin preajmă.
GeofFrey simţi că i se face rău de la stomac. îşi vârî picioarele în cizme, dansând puţin pe loc pentru că se încălţa în grabă.
— Duceţi oile pe păşune, ordonă el trecând pe lângă Chris. Eu voi lucra din nou la canal astăzi.
— Da, domnule.
Chris plecă tropăind într-o direcţie, pe când GeofFrey se îndrepta înspre casă. Nu se putea să fi plecat. Nu din nou. Nu noaptea. Fără să bată la uşă, trecu repede prin

toată casa până la dormitor. Poate că şi ea dormise mai mult din cauza unei nopţi albe. Dar uşa de la dormitor era deschisă, iar patul era bine făcut. Nu era nimeni. Frica făcu să i se usuce gura. Traversă camera până la debara şi se uită în interior. Geanta de călătorie nu era acolo.
GeofFrey se întoarse pe călcâie şi merse cu paşi apăsaţi prin casă. Tocmai când ajunsese la bucătărie, căruţa lui Ronald Senger intra în curte. Tildy coborî, iar GeofFrey se grăbi să-i iasă în întâmpinare.
— A plecat. A fugit în timpul nopţii, strigă el în loc să îi salute. Tildy îl prinse de braţ.
— Trebuie să mă duc să o caut, spuse el.
— Pot şi eu să caut, strigă Ronald.
— Mulţumesc. Tu du-te înspre vest şi eu o iau înspre est, zise GeofFrey arătând direcţia cu mâna.
Degetele lui Tildy îl strânseră cu putere de braţ.
— Eu o să mă rog s-o găsiţi vie şi nevătămată.
GeofFrey strânse mâna lui Tildy, apoi se îndreptă înspre hambarul unde ţinea caii. Puse mecanic caii la căruţă, în minte venindu-i tot Felul de imagini neplăcute. Hotărât, îndepărtă acele imagini urâte din mintea sa. O va găsi înainte să i se întâmple ceva rău.
Mână caii într-un ritm alert de-a lungul drumului. Praful se ridica de la copitele cailor şi de la roţile căruţei şi îl împiedica să vadă bine. Strângând din dinţi, lăsă caii să încetinească. Scruta orizontul cu ochii în ambele direcţii. Cu siguranţă că urmase drumul. Fiind noapte şi neavând decât lumina lunii care să o ghideze, nu ar fi îndrăznit să părăsească siguranţa relativă pe care i-o oFerea drumul.
Soarele de dimineaţă se arăta imens pe cer, arzându-i ochii, dar clipea cât de rar putea pentru ca nu cumva să nu o observe. *Ajută-mă să o găsesc! Te rog, ajută-mă să o găsesc!* La aproape doi kilometri depărtare de Stetler, ochii îi căzură pe o ridicătură neagră ciudată de la marginea drumului. Se aplecă în Faţă, chinuindu-se să vadă mai bine.
Simţi că-i sare inima din piept când înţelese că ridicătură era Emmaline în rochia ei neagră.
- Diii!
Lovi caii cu hăţurile, iar aceştia o luară la galop. Căruţa ajunse în câteva secunde la ea, iar el trase atât de brusc de Frâie, încât caii aproape că se lăsară la pământ. Sări din căruţă şi Fugi la ea. Căzu pe genunchi şi îi cuprinse Faţa cu mâinile.
— Emmaline?
Ea se ridică, cu o grimasă pe Faţă. Deschise ochii şi se uită în jur cu o privire buimacă. Apoi ochii ei îi întâlniră pe ai lui, iar ea îşi trase capul şi se dădu în spate, târându-se pe Fund. Când ajunse unde el nu o mai putea atinge, se Forţă să se ridice în picioare. Fără să spună nici un cuvânt, apucă de mânerul genţii şi plecă, împleticindu-se.
Pentru o clipă, GeofFrey rămase pe călcâie, neputând să se mişte de uimire. Apoi sări în picioare şi începu să meargă cu paşi apăsaţi alături
de ea.
— Ce ai vrut să faci?
Ea continua să meargă, privind drept în Faţă, cu o expresie hotărâtă
: chip.
— Acum că m-am odihnit, plec înspre Moreland.
— Şi ce ai de gând să Faci în Moreland?
— Voi cumpăra un bilet de tren şi o să mă întorc în Anglia. GeofFrey o prinse de braţ, facând-o să se oprească.
— Nu vei Face aşa ceva!
— GeofFrey, ia mâna de pe mine! Sfidarea din ochii ei Făcu să-i crească Furia.
— Nu! Te vei întoarce, vei urca în căruţă şi vom merge la fermă.

Ea se uită în sus la el timp de câteva secunde, strângând puternic din buze. Dădu drumul la geantă, îi desfăcu degetele de pe braţul ei, apoi apucă din nou de geantă şi merse înainte ca şi când el nu ar fi zis
nimic.
Geoffrey îşi încleşta degetele în păr. Lăsă capul în jos pentru o clipă, luptându-se să se stăpânească. După ce respiră de câteva ori proFund ca să se calmeze, plecă după ea încă o dată, dar de data asta se puse direct
în Faţa ei.
Ea încercă să-l ocolească, dar el o bloca. Apoi încercă să o ia în altă
parte, dar el i se puse din nou în cale.
- GeofFrey! Dă-te la o parte din calea mea! zise ea, plină de Furie.
Dar el îşi depărta picioarele şi îşi puse mâinile în şolduri.
— Emmaline, dacă nu urci în căruţă, te voi pune eu însumi acolo! Ochi ei căprui se îngustară.
— Nu mă ameninţa, Geoffrey!
— Asta nu e o ameninţare. Vrei să te întorci de una singură? -Nu!
— Foarte bine.
Se aplecă, îşi puse umărul în talia ei şi o luă de după genunchi. Când se ridică, ea atârna peste umărul lui ca un sac de alimente.
Ea dădu drumul la geantă şi începu să-l lovească cu pumnii în spate pe măsură ce el o căra.
— Dă-mi drumul imediat!
— Dacă te porţi ca un copil răsfăţat, trebuie să te aştepţi să fii tratată ca atare.
O puse nu prea blând pe bancheta căruţei şi sări lângă ea. Apucă frâiele şi conduse caii până în dreptul genţii căzute la pământ.
— Hooooo!
Bâgându-i un deget sub nas, îi ordonă:
— Stai locului!
Sări peste marginea căruţei şi înşfacă geanta. Greutatea aproape că îi disloca umărul.
— Ce ai aici?
De la înălţimea banchetei, ea îşi puse mâinile în sân şi se uită înspre prerie, cu buzele ferecate în muţenie.
El aruncă geanta în spatele căruţei şi se urcă din nou în ea. Nu-i mai spuse nimic, întoarse caii şi se îndreptă cu căruţa înspre casă. Ea rămase tăcută sub soarele dimineţii, dar râuri de lacrimi îi curgeau unul după altul pe obrajii palizi şi îi cădeau în poală, pătând materialul rochiei negre.
Deşi era mai furios decât fusese vreodată în viaţa lui, totuşi lacrimile ei îl emoţionau. *Pot să o fac să rămână când e atât de nefericită?* Strânse din dinţi. *Am aşteptat-o atâta timp, nu pot să o las să plece.*

16

Ce-ai avut în minte, fato, să pleci aşa? Ne-ai speriat de-a binelea. Tildy vru să o apuce pe Emmaline şi s-o scuture puţin, dar lacrimile care şiroiau pe obrajii ei îi mai calmară furia. Ambele femei îl priveau pe Geoffrey cum conduce căruţa pe cărare până la hambar. O aduse pe Emmaline acasă, o ajută să se dea jos din căruţă şi i-o încredinţa lui Tildy, făcând totul într-un fel foarte familiar.

- Tre' să-ţi foloseşti capu' ăla, copilă! îi zise Tildy fetei.
— Dar m-am gândit, Tildy! spuse ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. M-am gândit foarte bine la asta. O, de ce oare am adormit? Numai de mi-aş fi continuat drumul, că aş fi fost la Moreland până acum.
Tildy o apucă pe Emmaline de încheieturi şi îi trase mâinile în jos. Ar fi vrut să o alinte, dar Kansasul era un ţinut aspru, iar dacă Emmaline nu învăţa cum să-l lase pe Dumnezeu să-i dea putere, atunci va ceda vrerii preeriei.
- Vino aci cu mine.
O conduse pe Emmaline pe verandă şi se aşeză alături de ea pe o bancă aflată sub fereastră.
-Tre' să te opreşti să tot fugi de problemele pe care le ai. Nu rezolvi nimic cu alergatu' ăsta.
Emmaline îşi ridică bărbia.
— Ei bine, nici dacă stau nu se rezolvă nimic.
— Deci, ce nu e bine? Zi-mi tu mie şi hai să vedem de-om putea face ceva să le rezolvăm.
Fata se uita fix la Tildy.
- Nu există rezolvare pentru situaţia asta! Geoffrey pretinde că mă iubeşte, dar tot ceea ce face este să îmi spună ce să fac sau că am făcut ceva greşit. Nu este acelaşi bărbat pe care l-am cunoscut în Anglia. Acel bărbat vorbea blând cu mine. îmi culegea margarete. Acest GeofFrey se răsteşte la mine pentru că am cules flori, zise ea, punându-şi mâinile în piept. Vreu să mă întorc în Anglia.
— Ştiu că vrei, răspunse Tildy oftând. Da' nu întotdeauna găsim ce vrem. Uneori tre' să ne mulţumim cu ce ne dă bunu' Dumnezeu.
Emmaline se uită la ea, surprinsă.
— Crezi că eşti singura care a trecut prin dezamăgiri şi prin greutăţi? Da' tre' să vezi şi partea bună din ele.
— Partea bună? A nefericirii?
— Oh, da! Domnu' nu ne dă nimic în viaţa asta care să nu aducă şi ceva bun. Chiar şi nefericirea. Vezi tu, dacă n-am avea niciodată şi momente mai proaste, nu le-am aprecia pe alea bune.
— Dar...
— Maturizarea e un lucru bun, fato! zise Tildy întinzându-şi mâinile larg. Vezi tu, dacă cineva nu depăşeşte un moment greu, nu mai vede cum îi dă Dumnezeu putere.
Emmaline se întoarse cu spatele.
— Dumnezeu nu are nimic de-a face cu relaţia mea cu GeofFrey. Tildy dădu din cap.
— Şi ăsta e şi necazu'. Tre' să-l lăsaţi pe Dumnezeu să fie în mijlocul relaţiei voastre.
Apucă faţa lui Emmaline între mâini şi se uită în ochii ei.
— Scumpo, Geoffrey este doar un bărbat încăpăţânat care tre' să mai crească şi el niţel. Da' dacă pleci, n-o să ştii niciodată cum vă poate creşte Dumnezeu împreună.
— Nu ştiu ce să zic, doamnă Tildy.
— Ei bine, atunci închide ochişorii şi hai să vorbim o leacă cu Domnu'.
Prinse mâinile lui Emmaline între ale ei, îşi înclină capul şi strânse puternic din ochi.
— Doamne, ştiu că tu ai ceva special în mintea Ta pentru Emmalion şi Geoffrey. Acu' lucrurile nu se întâmplă cum îşi doreau ei, da' mă încred în tine că o să le schimbi cu timpu'. Dă-ne răbdare cât aşteptăm şi dă-ne tărie să facem ce trebe cât timp aşteptăm. Te iubim, Doamne. Amin.
îi strânse mâna lui Emmaline, şi îşi deschise ochii, apoi se ridică în picioare.
— Acu' hai să mergem să coacem pâine. Nimic nu înveseleşte mai tare un bărbat ca mirosu' de pâine proaspăt coaptă.
După ce duse la locul lor caii şi căruţa, GeofFrey înşeuă un alt cal şi se duse călare

la râu. Rămânând în hainele de bumbac de pe dedesubt, se scufundă în apă şi pluti pe sub luciul apei. Apa rece şi limpede care trecea peste corpul lui îi mai tempera febra şi ... nervii. Se întoarse pe spate şi făcu pluta, privind la cerul pe care nu era nici un nor.
în Anglia, cerul era albastru spre gri primăvara, culoarea de pe fundul unei găleţi de fier. Albastrul vibrant al cerului din Kansas nu înceta să-l uimească. îşi dorea însă ca şi în Kansas să fie câţiva din norii din Anglia, pentru că aveau nevoie de ploaie. Păşunile lui erau uscate, iar dacă iarba nu-şi revenea va trebui să cumpere nutreţ pentru oi. Poate că ar fi trebuit să lase ca pământul pe care i-l închinase lui Ronald să fie cultivat cu fân şi să-l strângă apoi. Oile trebuiau să mănânce.
Stomacul începu să scoată sunete, amintindu-i că nu luase micul dejun. Prânzul va veni curând, dar în ciuda faptului că îi era foame, nu era sigur că ar vrea să se ducă acasă să mănânce. Nu era gata să dea , ochii cu Emmaline. Plecarea ei părea un fel de trădare. Când a adus-o pe Emmaline aici nu s-a aşteptat niciodată ca aceasta să-l abandoneze, asemenea mamei lui. Şi tatăl său îl abandonase, din toate acele motive
meschine.
GeofFrey se întoarse pe burtă şi înotă câţiva metri contra curentului, dând din mâini şi împingând din picioare cât de tare putea, dar toată această risipă frenetică de energie nu reuşea să-i alunge durerea din inimă. Putea să înoate până la ocean, dar sentimentul de inutilitate pe care îl simţea nu avea cum să dispară. Va alege cineva vreodată să rămână pentru totdeauna alături de el?
Ajuns apoi pe mal s-a scuturat, împrăştiind apă în toate direcţiile. A mers descuţ până la haine. S-a uitat la pământul din jurul lui. Cel puţin va avea întotdeauna ferma şi oile lui. Dacă îl părăsea cineva, pământul avea să-i rămână. Nu era lipsit de valoare pe această bucată de pământ. Avea succes. Era respectat. Câteva fabrici, inclusiv cea pe care o deţinea Jonathan Bradford, depindeau de el. Nu îi va dezamăgi.
Un gând îi trecu prin minte când se aplecă să îşi ia cămaşa. Jonathan Bradford depindea de lâna de la oile lui Geoffrey. Omul avea de suferit
dacă Geoffrey decidea să-şi trimită lâna la o altă fabrică de prelucrare. Dacă Jonathan Bradford suferea, atunci întreaga familie ar fi suferit alături de el. Emmaline nu i-ar cauza niciodată mamei ei o suferinţă în mod intenţionat. Dacă ar fi să-i dea lui Emmaline un ultimatum, poate că era dispusă să rămână la fermă, unde ar fi fost în siguranţă.
Poate că nu era etic, hotărî el în timp ce sărea pe spatele calului pentru a merge la locul în care săpase pe jumătate canalul, dar va fi eficient. Iar pentru moment îşi dorea ceva eficient pentru ca ea să rămână în afara pericolelor.
Când intră în casă pentru a lua cina, Geoffrey aduse cu sine geanta ei de călătorie. Se uitase la conţinutul acesteia şi se minunase de faptul că ea ajunsese atât de departe cu piatra aceea uriaşă pe fundul genţii. Era o decizie nesăbuită să care o piatră pentru a se proteja, dar el era recunoscător că făcuse acest lucru. Fără îndoială că o încetinise destul de mult încât el să o poată ajunge.
Când păşi pe uşă, mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor aproape că îi făcu stomacul să se mişte de poftă. Ii lăsa gura apă şi a trebuit să înghită de vreo două ori. Pâinile, trei bucăţi frumos rumenite, erau aliniate deasupra plitei. O a patra, deja feliată, era aşezată în centrul mesei care era aranjată pentru patru persoane. Aruncă geanta într-un colţ şi traversă camera până la masă. Apucă colţul crocant şi muşcă din el cu poftă. Se topea de plăcere.
Pe plită bolborosea o oală, capacul ridicându-se uşor. încă mestecând, săltă capacul şi mirosi. Aromele amestecate de varză cu ceapă, cu morcovi şi roşii îi gâdilau nările. Trase din nou aer în plămâni şi aproape că simţi gustul supei pe limbă. Când se îndreptă, Emmaline intra pe uşa dinspre curte. Se folosise de şorţ ca de un sac pentru a căra ceva noduros. Când îl văzu, ochii ei se făcură mari şi

ridică şorţul, ca şi când ar fi vrut să ascundă conţinutul acestuia de el.
După câteva clipe, îşi luă privirea de la el şi merse mai departe. Ridică o bucată de brânză şi un bulgăre de unt din şorţ şi le puse pe farfurioarele aşezate pe blat. Nu zise nimic.
Geoffrey îşi drese vocea:
— Este gata cina?
Ea duse farfuriile cu brânza şi cu untul la masă. De îndată ce le aşeză pe masă, dădu din cap afirmativ.
Atunci voi suna din clopot.
Geoffrey trase cu zel de cordonul clopotului, iar Jim şi Chris veniră
alergând.
In ciuda faptului că îi era foame, Geoffrey înghiţea cu greu supa bine garnisită şi pâinea proaspătă. Emmaline mânca în tăcere, cu privirea abătută. Chris se pare că înţelese că există o tensiune între Emmaline şi Geoffrey, pentru că mancă repede şi dispăru sub pretextul că trebuie să repare nişte scânduri de la acoperişul hambarului în care se aflau oile. Chiar şi Jim renunţă la încercările de a conversa atunci când văzu că nimeni nu-i răspunde.
— Doriţi să vă ajut cu spălatul vaselor? a întrebat-o Jim pe Emmaline după ce a terminat de sorbit ultima lingură de supă.
— Nu, răspunseseră Emmaline şi Geoffrey în acelaşi timp.
S-au uitat unul la celălalt, iar Geoffrey a văzut o iritare pasageră în
ochii ei.
— Mulţumesc Jim, dar o voi ajuta eu pe Emmaline în această seară,
a adăugat el.
Băiatul a ridicat din umeri, şi-a dus vasele din care mâncase la chiuvetă şi a dispărut pe uşa din spate.
— Nu am nevoie de ajutor pentru a spăla vasele, zise Emmaline
ridicând bărbia.
— Sunt conştient că te poţi descurca şi singură cu treburile casei, zise Geoffrey, dar putem să discutăm în timp ce facem ordine în bucătărie.
Emmaline aruncă o privire rapidă înspre el, dar nu îl contrazise. El aşteptă până strânseră totul de pe masă, iar ea umplu chiuveta cu apă caldă cu săpun, şi apoi vorbi.
— Emmaline, trebuie să discutăm despre noaptea trecută. Mâinile ei se opriră puţin sub apă, apoi continuă să cureţe vasele
cu zel.
— Să pleci în puterea nopţii a fost un lucru foarte nesăbuit din partea ta. Aici sunt animale sălbatice—coioţi, lincşi, şi chiar pantere şi urşi uneori. Ai fi putut să te întâlneşti cu oricare dintre aceste animale şi nu ai fi putut să te aperi, nici măcar cu ... piatra aceea mare.
Ea îşi ridică bărbia şi privi înspre el, dar apoi se concentra din nou
asupra vaselor.
— Iar animalele nu sunt singurul pericol de pe aici. Dar dacă te-ai fi îndepărtat de drum prin întuneric? Ai fi putut să calci în vreo groapă şi să-ţi rupi piciorul, sau ai fi putut să cazi în vreo râpă.
Emmaline puse pe blat un castron din care picura apă, mâinile ei tremurând după ce îi dădu drumul.
— Când te-am rugat să nu părăseşti ferma, m-am gândit la siguranţa ta, cu toate acestea tu alegi să-mi ignori avertismentele. Deciziile tale imprudente te pun în pericol, aşa că acum trebuie să hotărăsc cum te pot menţine în siguranţă.
— Eu... începu ea să spună după ce inspirase adânc.
— Nu am terminat.
Geoffrey o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el. Una dintre mâinile ei se afla încă în apă, iar cu cealaltă se ţinea de marginea chiuvetei. El se uita fix în ochii ei.

— Mă doare să procedez în acest fel, dar nu mi-ai dat de ales. Dacă nu vei rămâne la fermă, voi lua legătura cu tatăl tău şi îi voi spune că lâna mea nu va mai merge la fabrica lui de prelucrare.
Emmaline făcu ochii mari, iar sângele îi fugi din obraji.
— M-ai şantaja în acest fel?
Nu este şantaj, este o consecinţă.
îi dădu drumul la umeri, iar ea se întoarse cu faţa la chiuvetă.
— Trebuie să te decizi dacă îţi vei respecta sau nu angajamentul de a rămâne aici până la sfârşitul iernii. Dacă vei hotărî că nu-ţi vei respecta angajamentul, atunci toate aranjamentele dintre familiile noastre se vor încheia aici.
Lui Emmaline îi tremura bărbia, dar rămase tăcută. Geoffrey suspină.
— Nu am vrut să se ajungă aici, Emmaline, dar tu m-ai determinat să fac asta.
Aşteptă, dar nu primi nici un răspuns de la ea. Se îndepărtă de blat.
— Vei mai încerca să pleci din nou de la fermă?
Ea clătină încet din cap înspre stânga şi înspre dreapta. Ochii ei aruncau fulgere de supărare.
— Bun. Vrei să-ţi duc eu geanta până în dormitor?
— Pot să o duc şi singură, zise ea vârându-şi ambele mâini în apă.
— Foarte bine.
Vru să părăsească bucătăria, dar chiar înainte de a păşi afară pe uşă se întoarse şi o întrebă:
— Chiar te aşteptai să poţi să te aperi singură cu piatra din geantă? Ei îi luă atât de mult timp să răspundă, încât el crezu că i-a ignorat
întrebarea. In cele din urmă îi răspunse.
— Este o piatră din Anglia. O piatră din Anglia?
— Ai adus-o aici din Anglia?
— Da, răspunse ea trântind un castron de blat. Mama a trimis-o cu mine pentru a-mi aminti de casă.
— Dar de ce ai cărat-o cu tine?
— Nu am vrut să rămână aici în Kansas, răspunse ea cu bărbia în
piept.
Ura ea atât de mult acest pământ, pământul lui, încât nu voia să lase în urmă nici măcar o piatră din Anglia?
— Dar nu te teme, Geoffrey, continuă ea cu o voce joasă şi egală. Eu şi piatra mea vom rămâne aici la fermă. Ameninţarea ta mă va ţine
aici.
Scoase un alt castron din apă şi—1 puse alături de celelalte. întoarse capul pentru a-i întâlni privirea şi-şi termină ideea cu voce dură.
— Cel puţin până la sfârşitul iernii.
Emmaline stătea la fereastra dormitorului ei. Stinsese felinarul, iar camera era învăluită în întuneric. Se uită lung la ferestrele locuinţei de serviciu, muşcându-şi buza de jos. Când aveau de gând să doarmă odată bărbaţii aceştia?
Pe timpul nopţii, stelele străluceau pe cerul întunecat, iar luna aşternea o cărare albă pe pământ. De îndată ce dispărea lumina de la ferestrele locuinţei de serviciu, îşi va îndeplini treaba pe care şi-o propusese. Ştia exact unde vrea să ascundă banii de zestre pe care tatăl ei îi trimisese lui GeofFrey. Copil fiind, se juca de-a v-aţi ascunselea cu fratele ei, iar Eduard reuşea întotdeauna să se ascundă de ea. Odată, când ea s-a plâns de timpul îndelungat pe care-l a petrecut căutându-1, el a râs de ea.
- Am fost sub patul tău în tot acest timp, a zis el. Nici măcar o singură dată nu ai căutat în cameră la tine, pentru că nu te aşteptai să mă găseşti într-un loc atât de evident.
Râsul lui o înfuriase.
— Emmaline, ca să ai succes la acest joc, trebuie să gândeşti asemenea celui care

te caută şi să faci opusul a ce se aşteaptă acesta.
Aducându-şi aminte de cuvintele fratelui ei, Emmaline se gândi să-i urmeze sfatul. Dacă GeofFrey ar fi căutat banii de zestre, atunci ar fi căutat în dormitor la ea, sau în camera de zi sau în bucătărie, locurile

cu care ea era familiarizată. Dar nu s-ar fi gândit în veci să caute într-un loc care îi era familiar doar lui.
De îndată ce bărbaţii adormeau, ea urma să se strecoare în hambar şi să ascundă acolo cutia de tablă în care se aflau banii. Apoi, la venirea primăverii, dacă Geoffrey refuza să-şi onoreze promisiunea de a o duce în Anglia, va avea banii ei pe care să-i folosească în acest scop.
Fereastra lui Geoffrey de la locuinţa de serviciu se întunecă într-un final. Respiră uşurată. Ascunzând cutia în brâu, se duse în vârfurile degetelor până la uşa din faţă şi merse tiptil sub lumina lunii.

17

Până în luna august, Emmaline intrase deja într-o rutină zilnică privind treburile casnice care îi ofereau o anume stabilitate, dar nici cea mai mică bucurie. Adoptase orarul lui Tildy—lunea spăla hainele, marţea călca, miercurea repara diverse, joia cocea pâine, iar vineri făcea curăţenie în casă. Sâmbăta gătea în plus şi pentru duminică, asigurându-se că aceasta rămânea o zi de odihnă.
Duminica după-amiaza îi scria scrisori lungi şi pline de noutăţi mamei sale. în unele momente considera un gest nobil din partea ei să-şi cruţe mama de adevăr, nepovestindu-i de singurătatea care o rodea şi de viaţa ei lipsită de orice bucurie. Dar avea şi momente în care se admonesta pentru lipsa ei de sinceritate. O parte din ea tânjea să aştearnă pe hârtie toată durerea-i din inimă, dar ţinând cont de distanţa dintre Anglia şi Kansas şi de faptul că mama ei nu ar fi putut să facă nimic pentru a-i rezolva problemele, nu ar fi suportat să-i provoace supărare mamei sale. Aşa că îi scria despre pământ, despre oi, despre multele ei îndatoriri, dar nu-i scria nimic despre inima ei.
In fiecare zi trebuia să facă treabă în grădină—să ude, să smulgă buruienile, să culeagă legumele. Rândurile ei strâmbe de fasole, roşii, morcovi, mazăre, porumb, napi şi sfeclă erau roditoare, în ciuda soarelui care le ofilea şi a vântului puternic şi uscat.
Se hotărâse să lucreze în grădină la primele ore ale dimineţii, înainte ca soarele să se ridice prea sus pe cer. Chiar şi în acele ore ale dimineţii, transpiraţia o făcea să i se ude părul şi să i se lipească rochia neagră de corp. Ajunsese să poarte doar o cămaşă de bumbac făcută de Tildy şi pantalonaşii pe sub rochie. Mama s-ar fi supărat foarte tare dacă ar fi
ştiut că a renunţat la corset şi la multitudinea de jupe, dar mama ei nu trăise niciodată în preerie.
După-amiaza era atât de cald, încât puteai să prăjeşti un ou pe acoperişul de tinichea al cămării de deasupra râului, după cum a dovedit Jim. El s-a gândit că este un truc ingenios, dar Emmaline a fost consternată. De când văzuse oul sfârâind pe acoperişul de tablă, căldura i se părea şi mai insuportabilă.
în această dimineaţă, Emmaline culesese cartofi noi pentru a-i fierbe cu nişte teci de fasole verde şi costiţă. Şi-a vârât mâna sub ridicătura moale de pământ de sub o plantă de cartof şi a căutat pe bâjbâite cartofii. Tildy o învăţase să nu scoată toată rădăcina din pământ, ci mai degrabă să ia câţiva cartofi de la fiecare plantă. Astfel, alţi cartofi erau lăsaţi să crească. Cartofii urmau să le ajungă pentru toate

lunile de iarnă.
Emmaline scosese câte doi sau trei cartofi de mărimea unui ou de la fiecare cuib, punându-i în coş peste multitudinea de teci proaspete pe care le culesese. Ii era greu să ţină pasul cu fasolea, pentru că o culegea zilnic, dar a doua zi o aştepta altă fasole care tocmai se făcuse. Ii displăceau frunzele lipicioase care i se prindeau de mâini.
Aşezase ultimul cartof în coş şi privirea i-a căzut pe mână. A ridicat-o şi a analizat-o pe o parte şi pe cealaltă. Unghiile îi erau crăpate şi aveau mizerie pe sub ele, iar pielea îi era maronie de la expunerea la soare. Abia dacă şi-a recunoscut mâna. Şi-a atins obrazul şi s-a întrebat dacă şi acesta era la fel de bronzat.
S-a ridicat în picioare, a luat coşul şi a mers târându-şi picioarele până la casă. A dat vina pe căldură pentru mişcările ei apatice, dar apoi şi-a dat seama că exista un motiv mai profund. Indiferent în ce direcţie se uita, ochii ei nu întâlneau decât iarbă maronie, pământ maroniu, piatră maronie. Cerul era cât se poate de albastru, dar nu putea să rupă o bucată de cer şi să o ia cu ea. Sufletul ei tânjea după culoare.
Intrând în bucătărie a dat drumul la legume în chiuvetă. A pus apă peste teci şi peste cartofi şi a început să îndepărteze pământul de pe ele. Pe măsură ce muncea, în mintea ei cartofii deveneau pietrele colorate din grădina de acasă, iar tecile deveneau tulpinile care se aplecau sub greutatea florilor înmiresmate.
Stând la masă, începu să rupă tecile, dând capetele la o parte şi aruncând partea bună de mâncat într-o oală mare în care se aflau deja cartofii curăţiţi de pământ. Se uită la grămada tot mai mare din oală, gândindu-se la legumele pe care le culesese şi care erau acum în cămară şi în pivniţă. Tildy îi promisese că o va învăţa să conserve legumele ca să ţină în lunile de iarnă, dar mai întâi trebuia ca Geoffrey să-i cumpere borcane. Când va veni acasă la prânz, poate că îl va întreba dacă poate să se ducă cu el în oraş să le cumpere.
îşi aminti ziua când venise să o ia de la tren. îi promisese că va putea să comande lucruri dintr-un catalog sau poate să meargă la Moreland pentru a cumpăra decoraţiuni pentru a face casa un loc mai plăcut. Dar acea promisiune a rămas neîndeplinită. îşi petrecuse fiecare zi la această fermă anostă şi aridă.
Rupse ultima teacă, duse oala grea până la plită şi turnă apă peste legume. Adăugă automat sare, piper, ceapă uscată şi o bucată de costiţă, amestecând rapid toate ingredientele cu o lingură de lemn. Dădu din cap satisfăcută, puse capacul peste oală şi se uită prin bucătărie. în mod uimitor, nu mai avea nimic altceva de făcut.
Ducându-se la uşă pentru a se bucura de adierea vântului, atenţia i-a fost atrasă de apa curgătoare. Era susurul blând al râului Solomon. Cât de minunat ar fi dacă s-ar scufunda în apa rece! Nu avea timp să înoate, dar poate ar fi putut să-şi înmoaie picioarele în apă. Repede, înainte ca gândurile ei să o atragă înspre alte treburi, a zbughit-o pe uşa din faţă şi s-a îndreptat înspre râu.
Jim dădu colţul casei principale şi privi peste petecul de grădină care acoperea o parte a curţii. Emmaline lucra sub soarele dimineţii zi de zi, smulgând buruienile dintre rândurile răsucite de legume. Ajunsese să-i placă din ce în ce mai mult imaginea părului ei bine prins, de culoare roşu închis, care strălucea în soare. Aşa a decis el că roşul este culoarea lui preferată.
Lovi cu pălăria de picior, dezamăgit de faptul că nu era nimeni în grădină, dar apoi observă un punct negru pe malul râului Solomon. Stătea cu spatele la el, cu pantofii aşezaţi unul lângă altul alături de ea.
Nehotărârea îl făcu pe Jim să stea locului o clipă. Domnul Garrett îl instruise să dea o fugă până la casă şi să se asigure că Emmaline era bine. După noaptea în care plecase, făcându-l pe domnul Garrett să plece în goană după ea plin de panică, şeful stătuse numai cu ochii pe Emmaline. Lui Jim i se părea prostesc acest lucru, dar făcea ce i se spunea, fără să pună întrebări. Se va întoarce la păşunea din nord

şi îi va spune domnului Garrett că ea era în siguranţă şi că stătea cu picioarele în apă. Instrucţiunile pe care i le dăduse şeful nu menţionaseră dacă trebuie să vorbească cu ea, dar nici nu îi interziseseră acest lucru.
îşi aranja pălăria şi porni peste pământul bătătorit. Nerăbdarea îl făcea să crească pasul, iar când ajunse în dreptul ei deja gâfâia. Când a intrat în câmpul ei vizual, i-a zâmbit larg şi şi-a atins pălăria cu mâna, cum-l a văzut el pe un domn din Moreland că salutase o doamnă, dar apoi şi-a dat seama că ea stătea cu ochii închişi.
Ea dormea cu capul întors într-o parte. Mâinile i se odihneau cu palmele în sus, în poală. Pielea ei părea palidă faţă de materialul negru al fustei mototolite. Jim se lăsă pe vine lângă ea, iar tocul cizmei lui strivi un băţ mic. La auzut acelui zgomot, ea îşi roti capul şi făcu ochii mari. Apoi privirile lor se întâlniră, iar faţa ei se făcu toată roşie.
-Jim!
Şi-a tras picioarele din apă, s-a întors cu spatele la el şi s-a ridicat, poticnindu-se.
— îmi ... îmi pare rău, zise ea uitându-se în jur ca şi când s-ar fi aşteptat să sară la ea cineva din tufişuri. Este ora prânzului? Mai bine m-aş întoarce acasă.
Jim şi-a ridicat ambele mâini, dând din cap negativ.
— încă nu este prânzul. Poate peste încă o oră. Ea oftă, iar umerii i se lăsară în jos de uşurare.
— Bun, atunci îmi mai rămâne ceva timp, a adăugat ea, apoi şi-a tras brusc umerii în spate şi şi-a ridicat bărbia în sus. Dar presupun că ai venit să mă verifici.
Jim se încruntă. Asprimea care răzbătea din glasul ei nu se potrivea cu înfăţişarea ei blândă.
— Ei bine, zise ea punându-şi pantofii în picioare, te poţi întoarce la Geoffrey să-i spui că m-am supus ordinelor sale de a rămâne aproape de casă.
Neştiind ce să răspundă, Jim ezita. Pe faţa lui Emmaline se citea părerea de rău.
— Te rog să mă ierţi. Nu pe tine sunt supărată, Jim.
— Nu-i nimic, domnişoară Emmaline.
Jim îşi dorea să poată să o ia de mână. Ea era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, mai blândă şi mai dulce decât un miel
nou-născut.
— Uneori nici mie nu îmi place să mi se spună ce să fac, dar fratele meu îmi spune că atâta vreme cât primesc un salariu, trebuie să fac ce spune şeful. Chiar dacă asta presupune să vă verific pe dumneavoastră, a şoptit el conspiraţional.
Emmaline ridică o sprânceană.
— Cred că înţeleg de ce te trimite. Nu mai are încredere în mine
după ce eu ...
Se uită înspre râu, strângând din dinţi.
— Nu ar trebui să-ţi spun astfel de lucruri. Nu se cuvine.
Jim a întins mâna şi i-a mângâiat mâneca cu vârfurile degetelor.
— E în regulă. Nu voi spune nimic. Cu cine altcineva aţi mai putea
vorbi?
Ea se uită îndelung la faţa lui, cu buzele ei pline strânse în semn de
nesiguranţă.
- Ai dreptate. Nu am cu cine să îmi împărtăşesc gândurile, acum că
Tildy nu mai vine la mine zilnic.
- Vă este dor de Tildy?
— Oh, da! Mi-a făcut mare plăcere prezenţa ei.
— Ei bine, zise Jim scărpinându-se în cap, în această după-amiază mă voi duce cu căruţa acasă la familia Senger pentru a lua foarfecele pe care Ronald le-a ascuţit pentru noi. Poate că domnul Garrett vă va permite să mergeţi cu mine.
Buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet, făcând inima lui Jim să bată
cu putere.
— Poate că o va face, a zis ea.

- Vreţi să-l întreb eu?
- Nu, eu îl voi întreba despre aceasta. Dacă cumva se supără, tu vei fi cruţat de atitudinea lui.
Jim îşi împreună mâinile. Ea voia să-i protejeze sentimentele. Oare asta însemna că îl place?
— Bine. Puteţi să-mi spuneţi cum a rămas, după prânz.
- Foarte bine. Am pierdut destul de multă vreme lângă râu şi am un prânz de terminat. Preferi pâine de mălai sau biscuiţi?
- Biscuiţi. Cu miere şi unt, a zis Jim lingându-şi buzele.
- Foarte bine, atunci biscuiţi vor fi, a zis Emmaline zâmbind. Ne vedem în mai puţin de o oră.
Se întoarse şi fugi spre casă, picioarele ei goale ivindu-se de sub marginile poalelor largi.
Stând pe bancheta căruţei alături de Jim şi mergând de-a lungul drumului, Emmaline nu putea să nege un anumit sentiment de libertate pe care îl avea. Geoffrey nu îi permisese niciodată să părăsească ferma cu altcineva în afară de el. Abia îndrăznea să îşi permită să gândească astfel, dar poate asta însemna că începea să aibă încredere în ea. Dacă avea încredere în ea, poate că ar fi lăsat-o să se aventureze de una singură în afara fermei în una din aceste zile. Cât îşi dorea să se plimbe liberă, să-şi umple braţele de flori sălbatice şi poate chiar să facă o mică excursie până în oraş.
Jim continua să trăncăne, cu hăţurile prinse în jurul mâinilor şi cu coatele sprijinite pe genunchii lui osoşi. Ea asculta doar cu o ureche, dădea din cap din când în când, dar nu avea nici o idee ce voia să spună. După luni de zile în care i-a ascultat vorbăria, a înţeles că lui îi plăcea pur şi simplu să se audă vorbind şi că nu avea nevoie de nici o încurajare pentru a continua şirul nesfârşit de cuvinte.
De la înălţimea banchetei căruţei, ea observă o pată de culoare galbenă în mijlocul ierburilor maronii. Se sprijini cu o mână de banchetă pentru a se ridica mai sus, respirând sacadat de surprindere. Ochii ei se bucurau la vederea unui adevărat val de flori galbene şi strălucitoare cu mijlocul rotund şi maroniu. Jim se opri la jumătatea povestirii.
— Ce s-a întâmplat?
Emmaline se întoarse nerăbdătoare spre el.
— Putem să ne oprim? Aş dori să culeg câteva din acele flori. Jim a oprit căruţa şi a cercetat câmpul cu privirea.
— Vreţi acele flori care seamănă cu floarea soarelui?
— Floarea soarelui...
într-adevăr, culoarea acestora şi forma lor rotundă erau strălucitoare şi vesele asemenea soarelui care lumina desupra lor.
— De ce le vreţi? a întrebat el, pe un ton care exprima dezgustul. Sunt buruieni. O adevărată pacoste. Dacă le laşi, se întind pe tot câmpul.
Emmaline se întoarse şocată spre el.
— Dar sunt minunate! Sunt ca o margaretă mare galbenă. Trebuie să-mi fac un buchet.
înainte ca el să poată să rostească ceva, sări peste marginea căruţei şi se avântă pe câmp.
- Domnişoară Emmaline! Domnişoară Emmaline, aşteptaţi! Vocea panicată a lui Jim o făcu să încetinească pentru o clipă, dar apoi îşi reluă val-vârtej cursa peste câmp, ridicându-şi poalele rochiei în sus pentru a nu se încurca în ierburile aspre. Ajunsă la flori, îşi înfăşură mâna în jurul unei tulpine puternice şi trase cât putea de tare. Jim tropăi până în dreptul ei.
- Domnişoară Emmaline, niciodată nu trebuie să fugiţi pe un câmp în acest fel!
Tulpina era liberă, iar ea s-a împiedicat puţin, dîndu-se în spate cănd rădăcina a ieşit din pământul tare.

- Da? a întrebat ea, mângâind cu un deget o petală strălucitoare şi zâmbind.
- Da, doamnă. Sunt şerpi pe aceste păşuni şi nu le place să fie luaţi prin surprindere. Dacă speriaţi un şarpe, vă va muşca.
Emmaline şi-a dat seama că băiatului îi era în mod clar frică şi a început puţin să tremure.
- Tu ai fost muşcat vreodată?
El înghiţi în sec şi se întoarse cu spatele la ea.
- Ştiu pe cineva care a fost muşcat. Şi... a murit.
Emmaline nu mai văzuse niciodată atâta anxietate la tânărul acesta aşa de amabil. Se zbătea între frica de şerpi şi dorinţa de a culege mai multe flori. Tulpina pe care o culesese avea pe ea şase flori. Dacă le tăia de pe tulpina principală, obţinea un buchet mic, dar foarte frumos. Se putea mulţumi cu asta.
- Bine. Dacă eşti îngrijorat, ne vom întoarce la drum.
- Staţi în spatele meu, a ordonat Jim, vocea lăsându-l când a pronunţat ultimul cuvânt.
Plecă cu paşi mici, punând cu atenţie piciorul jos. Umerii lui nu s-au relaxat până nu au ajuns la drum. A ajutat-o să urce în căruţă şi au mers în tăcere timp de câteva minute.
Ea îşi încleştase mâinile pe florile obţinute cu greu. Cât de vesel arătau! Pentru a alunga tăcerea, zise:
- Iţi mulţumesc că m-ai lăsat să le culeg pe acestea. Plănuiesc să păstrez florile şi să le las să facă seminţe. Apoi le voi putea planta în colţul casei, chiar în faţa verandei. Uitându-mă la feţele lor vesele în curte va fi ca şi când aş avea grădina mea de margarete.
- Domnul Garrett nu vă va permite să plantaţi buruieni în faţa verandei, a zis Jim uitându-se la ea pe sub sprâncene.
- Ba da, mă va lăsa.
Emmaline strânse florile la piept. GeofFrey nu-i va refuza plăcerea de a adăuga un strop de culoare curţii pustii, nu-i aşa? Inima i-a săltat de bucurie când s-a uitat din nou la buchet. Nu miroseau prea frumos, dar erau atât de vesele încât compensau mirosul înţepător.
îşi ridică privirea de la flori şi se uită spre drum, dar apoi atenţia îi fu atrasă de ceva ce apărea pe cer dinspre est. Un nor clocotea şi se rostogolea, schimbându-şi culoarea din negru în verde şi iar în negru. Oare va ploua azi?
- Jim, priveşte, s-ar putea să avem parte de ploaie, zise ea arătând cu degetul.
Jim se uită, dar faţa nu i s-a luminat de bucurie, ci a încruntat din sprâncene.
- Este un nor, într-adevăr, dar nu am văzut niciodată un nor de acest fel. Şi nici nu îmi place cum arată.
- Crezi... crezi că va fi o furtună îngrozitoare?
Emmaline îşi aduse aminte de poveştile despre tornade care dărâmau case şi care luau oameni pe sus dintr-o parte a ţării şi îi lăsau în alta. Jim clătină din cap.
- Nu este o tornadă, dar ... Se scutură.
- Nu ştiu sigur, dar mai bine ne-am duce mai repede la familia Senger. Diiii!
Mişcă de două ori din hăţuri, iar caii începură să alerge.

18

GeofFrey şi-a mânat uşor calul înspre stânga şi a zâmbit când a văzut că turma-l a urmat şi s-a îndreptat înspre canalul plin cu apă. Blana creaţă începea să le crească la loc după ce fuseseră tunse la începutul verii. A numărat burţile mai umflate, fiind recunoscător pentru viaţa nouă care apărea peste câteva săptămâni. Perioada în

care veneau pe lume mieii era cea mai ocupată din tot anul, dar şi cea mai plină de satisfacţii pentru Geoffrey. Se bucura de fiecare miel care sugea la mama lui pentru că reprezenta profitul şi perpetuarea succesului pentru ferma sa.
Oile mirosiră aerul, behăitul lor crescând pe măsură ce se apropiau de apă. După ce păscuseră toată dimineaţa, erau gata să se adape îndelung şi apoi să se odihnescă înainte de a paşte din nou. Lui Geoffrey îi trecea prin minte o parte a Psalmului 23: „Mă paşte în păşuni verzi." îşi dorea ca păşunile să fie mai degrabă verzi decât maronii, ca acestea. Dar chiar şi aşa, oile tot voiau să mănânce.
Pe când privea spinările îmblănite care păreau o mare de bumbac, şi-a lăsat gândurile să-i zboare. A făcut bine că a lăsat-o pe Emmaline să meargă cu Jim la familia Senger? Băiatul era mort după ea, asta era evident. Cu siguranţă că şi Emmaline îşi dăduse seama de asta. Oare se va folosi de sentimentele lui faţă de ea pentru a-l convinge să o ducă mai departe de familia Senger până la Moreland şi la gară?
A îndepărtat acel gând. Jim nu ar trece peste autoritatea lui în acest fel. în plus, Emmaline ştia că şi-ar duce la capăt ameninţarea de a vinde lâna în altă parte.
La celălalt capăt al turmei, Chris se întoarse în şa.
— Şefule? Ce este acolo? a întrebat el, încercând să menţină o voce joasă pentru că oile se speriau uşor.
Geoffrey s-a întors, şaua pocnind sub el. Un nor gros de ... ceva ... avansa către ei. în vreme ce el se uita, vântul şuierător aducea către el un sunet necunoscut, un zumzet care îi amintea de cântecul greierilor, dar avea o notă mai joasă. Şi-a mijit ochii, încercând să înţeleagă acea masă unduitoare şi brusc şi-a dat seama de ceva. înainte să realizeze ce este, norul a coborât, umplând aerul cu insecte care dădeau din aripi, bâzâiau şi fremătau.
Oile dispăruseră din vedere sub acest potop, dar behăitul lor speriat se auzea pretutindeni, făcând confuzia şi mai mare. Calul lui Geoffirey a nechezat şi s-a cambrat, iar el aproape că a căzut din şa. Aplecându-se peste gâtul animalului, a întors calul şi-l a mânat la galop departe de turmă. Din cer ploua cu insecte. Erau lăcuste, avea el să-şi dea seama. Unele l-au lovit şi au căzut la pământ, dar altele au rămas pe el, cu picioarele lor lipicioase prinse de hainele lui.
Oare Vechiul Testament prindea viaţă din nou aici în Kansas? îl mânca scalpul, iar pe pielea lui se târau insecte. Se folosi de pălărie pentru a se curăţa, dar insectele aterizară pe capul lui, trăgându-l de păr. Scutură tare din cap, apoi îşi îndesă pălăria la loc.
— Diii! Diii! şi-a grăbit el calul înainte, sperând ca animalul să nu calce în vreo groapă şi să-şi rupă vreun picior sau să nu-l arunce din şa.
A scăpat într-un final de hoarda zumzăitoare şi a încetinit pentru a se uita înapoi. Priveliştea îl uimea şi îl oripila. Oile mergeau în cerc şi behăiau confuze, cu blănile acoperite cu insecte verzi strălucitoare. Pământul părea că se mişcă şi se transformă, îngropat sub stratul gros de insecte. Lăcustele acopereau fiecare tufiş, copac sau butuc din gard, zumzetul lor continuu acoperind orice alt sunet. Altele se agitau în aer, cu aripile strălucind în soare.
Chris scăpase şi el din busculadă şi venea către Geoffrey. Răsufla din greu, ca şi când ar fi alergat într-o cursă de doi kilometri.
— Ce ziceţi de asta? A strigat el pentru a acoperi zumzetul asurzitor de aripi.
— Nu ştiu ce să zic. Am auzit despre aşa ceva, dar nu am crezut niciodată că o să ajung să văd cu ochii mei.
Geoffrey a adunat şi mai multe insecte de pe hainele sale şi le-a aruncat cât mai departe. A rămas cu gura căscată, uitându-se la materialul cadrilat al mânecilor.
— Mi-au făcut găuri în cămaşă!
— Ce o să facem cu oile?
Geoffrey simţi o durere în inimă gândindu-se la teama prin care treceau bietele animale neştiutoare.

— Nu putem să facem nimic până nu pleacă lăcustele.
— Şi când credeţi că o să plece?
— După ce se satură, a răspuns Geoffrey printre dinţi.
Deodată şi-a amintit de Emmaline şi de Jim care plecaseră la familia Senger. Se răsuci către Chris, zicând:
— Rămâi aici. De îndată ce o să poţi, strânge oile şi du-le înapoi la hambar. Eu trebuie să mă duc după Emmaline.
A pornit-o la galop pe drum într-un ritm nesăbuit. Oriunde se uita, ochii lui nu întâlneau decât urmele devastării cauzate de lăcuste. Câmpurile care de dimineaţă fuseseră acoperite cu iarbă înaltă până la genunchi, unduind în vânt, erau acum pustii. Copacii erau goi şi până şi scoarţa era mâncată pe alocuri. Pământul era acoperit de nori de praf care se ridicau nestingheriţi din cauza lipsei vegetaţiei. Geoffrey simţea o strângere de inimă. Ce se întâmplase cu culturile fermierilor? Dar cu grădina lor? Dar cu pământul pe care îl cultivase cu fân pentru a avea ce să dea de mâncare oilor la iarnă? Se mai putea recupera ceva?
Când ajunse la familia Senger o găsi pe Tildy aşezată pe jos, mângâind o găină moartă pe care o avea în poală. Trase de hăţuri lângă ea şi sări jos de pe cal, lăsându-se pe un genunchi. Ea îşi ridică ochii plini de durere spre el.
— Găini proaste! Au crezut că le-a picat un ospăţ din cer. Mâncau cât puteau de repede. Au halit până au murit.
Apoi arătă cu degetul spre hambar şi zise:
— Donald era acolo, pocnindu-le cu lopata. A adunat cât de multe lăcuste a putut. O să le dea foc şi sperăm că fumu' o să ţină alte gângănii departe de noi, a adăugat ea, punând găina cu grijă pe pământ şi clătinând din cap. Nu pot să fac nimic ca să-mi ajut bietele orătănii. O să-mi fie dor să le văd ciugulind pe aici pe afară dimineaţa.
— O să-ţi găsim alte găini, i-a zis Geoffrey, punându-i mâna pe umăr.
— O, da' ştiu asta. Doar că e trist, asta e tot, a adăugat ea săltându-se în picioare şi ridicându-şi bărbia înspre acoperişul casei. E mai uşor să
faci rost de nişte găini decât de un acoperiş nou. Alea ne-au mâncat acoperişu' casei.
GeofFrey se întoarse şi înţelese despre ce vorbea Tildy. Acoperişul casei, legat cu rădăcini de iarbă uscată, se prăbuşise în interiorul casei.
-O, Tildy....
Lui Tildy îi tremura puţin bărbia, dar apoi strânse din dinţi.
— Dacă pot să ajung la maşina de gătit, o să fac tocană de găină în seara asta. Lu' Ronald tot timpu' i-a plăcut tocana de pui cu găluşte. O să se bucure de ospăţ. Şi tu să iei acasă una din găinile mele să o gătească Emmalion la cină.
GeofFrey se uită repede la stânga şi la dreapta.
— Unde este Emmaline?
— în pivniţă. Ronald a trimis-o pe ea şi pe tânărul Jim acolo jos de cum au ajuns aci. Când am văzut noru', credeam că vine vreo furtună. Habar n-am avut...
GeofFrey merse cu paşi apăsaţi până la pivniţă şi trase de uşă pentru a o deschide.
— Emmaline? Jim?
Jim a ieşit primul, cu ochii mari de Frică.
— Le-aţi văzut, domnule Garrett? Nu aş fi crezut niciodată aşa ceva dacă nu aş Fi văzut cu ochii mei. Cât zgomot! Cailor nu le-a plăcut deFel. Aproape că nu i-am mai putut controla când au început să se pună gângănii pe ei. Ronald a dus căruţa în hambar.
Emmaline a ieşit din pivniţă, cu o mână ţinându-se de poalele rochiei şi cu o alta ţinând o tulpină lungă de câţiva centimetri. A ridicat-o în sus.
— Au mâncat florile direct de pe tulpină! în timp ce erau la mine în mână!
Părul ei era în dezordine, iar rochia avea câteva găuri făcute în ea. Ochii mari şi pielea palidă erau dovezile şocului prin care trecuse.

— Ne-au urmărit şi sub pământ, adăugă ea cu un tremur. Au plecat acum?
Tânjea s-o îmbrăţişeze şi să o liniştească, dar braţele i-au rămas ţepene pe lângă corp.
— Au plecat mai departe şi nu cred că o să se mai întoarcă. Au mâncat tot, aşa că nu mai aveau motive să rămână.
Ea dădu drumul tulpinei şi îşi strânse braţele în jurul corpului.
— A fost îngrozitor! Ne-au atacat! Au picat din cer şi ne-au atacat!
Tildy merse clătinat până la ea şi o luă în braţele ei plinuţe. O legăna uşor în timp ce se uita cu subînţeles la GeofFrey.
—Au plecat, Emmalion. O să fii bine acu'. Du-te acasă şi odihneşte-te. Când o veni dimineaţa, o să vezi că o să fii mai bine.
GeofFrey se întoarse înspre Jim.
— Du-o pe Emmaline acasă, apoi du-te pe păşunea din nord. Chris va avea nevoie de ajutor să strângă oile. S-au împrăştiat când au venit lăcustele.
— Desigur, domnule!
Jim făcu un pas înainte, apoi se întoarse.
— Veniţi şi dumneavoastră?
Din spatele hambarului începuse să iasă fum. Aerul devenise urât mirositor. GeofFrey se uita la Emmaline care privea în gol, parcă nefiind conştientă de prezenţa lui.
— O să-l ajut pe Ronald aici, apoi voi veni acasă. Grăbeşte-te.
— Bine, domnule. Veniţi, domnişoară Emmaline.
Jim o luă pe Emmaline de cot şi o îndrumă spre hambar. De îndată ce Jim şi Emmaline ajunseră destul de departe ca să mai poată auzi ceva, Tildy îşi puse mâinile în brâu, zicând :
— Care e problema ta, GeoFfrey Garrett? Nu ştii că o femeie are nevoie de consolare după ce s-a speriat? Iar Emmalion a tras o sperietură soră cu moartea!
— Nu acum, Tildy.
GeofFrey trecu pe lângă ea când căruţa ieşi din hambar. încă se mai putea citi Frica în ochii cailor. Dădeau din cap şi aveau nările în vânt. Prinse calul cel mai apropiat de căpăstru şi-l ţinu strâns. Nu îndrăznea să-l lase pe Jim să conducă căruţa din moment ce caii erau
încă agitaţi.
— Jim, m-am răzgândit. Stai tu aici şi ajută-l pe Ronald şi o să am
eu grijă de oi.
— Da, domnule.
Băiatul sări din căruţă şi se duse cu paşi apăsaţi către hambar. GeofFrey se urcă lângă Emmaline. Ea stătea cu braţele în jurul corpului şi încă tremura, în ciuda căldurii de peste zi.
Tildy era în picioare şi se uita în sus la el, cu o privire mustrătoare pe Faţă. îi şuieră printre dinţi:
— Să ai grijă de Emmalion înainte să te duci la oi, mă auzi,
GeoFFrey?
Lui Emmaline nu-i venea să creadă că era acelaşi drum pe care ea şi Jim îl parcurseseră cu mai puţin de două ore în urmă. Iarba unduitoare şi florile cele galbene dispăruseră, lăsând în urmă numai pământ pustiu, în copaci sau în tufişuri nu mai rămăsese nici măcar o singură frunză.
Au oprit în curte la ferma Chetwynd şi aproape că a izbucnit în plâns când a văzut plopii uriaşi rămaşi fără frunze şi găurile din scoarţă. A alergat până pe malul râului pentru a analiza copacii, apoi s-a tras în spate îngrozită când a văzut lăcustele care pluteau pe râu, cu burţile verzi strălucind în soare. Şi-a acoperit gura cu mâna pentru a-şi opri un ţipăt. Atunci a simţit nişte mâini pe umeri.
— Emmaline, i-a şoptit Geoffrey la ureche cu o voce răguşită, trebuie să mă duc să am grijă de oi. Vei fi bine?

Oile, tot timpul oile!
— Voi... voi fi bine. Du-te liniştit.
— Eşti sigură? a întrebat-o el, strângând-o mai tare de umeri.
O, numai de s-ar fi putut întorce să-şi îngroape faţa în umărul lui! Numai de-ar fi putut să plângă, simţindu-i braţele în jurul ei, liniştind-o după toate ororile prin care trecuse în ultimele ore! Dar a ridicat din umeri, făcându-l să-şi retragă mâinile.
— Sunt foarte sigură. Mă voi duce să văd dacă a mai rămas ceva din grădină.
Se temea ca nu cumva planurile ei bine întocmite să se năruie. Pentru prima dată de când era aici se bucura că nu are o grădină de flori, pentru că acum ar fi plâns şi pierderea acesteia.
— în regulă, atunci. Nu ştiu dacă ne vom întoarce până la cină. Păstrează ceva şi pentru noi, te rog.
Cuvintele lui cuviincioase erau departe de a fi ceea ce avea ea nevoie, dar îi răspunse la fel de formal:
— Bineînţeles. Voi păstra ceva cald pe plită.
— Mulţumesc, i-a răspuns el şi a plecat cu paşi mari.
Jim s-a întors două ore mai târziu, călărind calul lui GeofFrey. A priponit calul la poartă şi s-a dus cu paşi săltaţi înspre grădină unde Emmaline strângea cu grebla lăcustele moarte într-un morman.
— A mai rămas ceva?
Emmaline şi-a dat la o parte părul care îi intrase în ochi şi a continuat să dea cu grebla.
— Nu mare lucru. Morcovii, napii, sfecla şi cartofii sunt în siguranţă sub pământ, dar, dacă nu aveam beţele care să-mi arate că aici au fost vrejuri de fasole, de mazăre şi de roşii, nu ţi-ai putea da seama de asta. Au mâncat totul, inclusiv etichetele de hârtie de pe beţe.
Apoi a râs, amuzată.
— Şi când te gândeşti că de dimineaţă mă plângeam că trebuie să culeg teci de fasole zi de zi!
— O să avem îndeajuns de multă mâncare pentru iarnă? a întrebat
Jim, scărpinându-se în cap.
Emmaline nu ştia cum să răspundă la această întrebare. Nu petrecuse nicio iarnă în Kansas. De câtă mâncare era oare nevoie?
— Lăcustele nu au reuşit să intre în cămară, aşa că acea mâncare ne-a rămas. Nu am fost încă în pivniţă.
— Nu au putut să intre nici acolo. Uşa este prea groasă.
— Slavă Domnului! a zis ea suspinând.
Poate că nu vor suferi de foame. Spera ca alţi oameni din zonă să nu fi pierdut totul.
— Aveţi nevoie de ajutor ca să daţi foc la astea? a întrebat Jim, arătând cu degetul înspre grămada dezgustătoare de insecte.
Nu avea nici o dorinţă să se ocupe de arderea acestora. încă simţea în nări mirosul de la focul lui Ronald.
— O să-l rog pe Geoffrey să facă asta. Tu du-te şi vezi dacă are nevoie
de ajutor cu oile.
Jim încuviinţă din cap şi fugi la calul lui Geoffrey. în câteva clipe dispăruse pe după casă. Emmaline se duse până la magazie ca să lase grebla. Traumele prin care trecuse în timpul zilei o făceau să încetinească pasul, iar oboseala o determina să meargă cu umerii plecaţi. Atârnă grebla cu susul în jos de un cârlig de lemn şi apoi ieşi afară. Soarele ardea pe cerul albastru neschimbat, în dezacord cu peisajul devastat din jur.
Nevrând să se întoarcă singură în casă, se hotărî să se plimbe şi să examineze ferma. Oare mai rămăsese vreo urmă de vegetaţie după atacul lăcustelor? Oile au nevoie de iarbă pentru a supravieţui.

Intră în hambarul gol al oilor. Construcţia de piatră făcea destul de multă răcoare, iar ea încetini pasul pentru a lua o pauză de la căldura toropitoare a soarelui. O întâmpinară nişte mirosuri care o făceau să strâmbe din nas. Venea rar pe aici. Trecând prin hambarul lung, privirea i se opri asupra fiecărui staul gol, cu frânghii care atârnau de grinzile care susţineau acoperişul.
Prima dată când a intrat în hambar, a întrebat de ce nu erau uşi şi care era scopul funiilor acelora. GeofFrey i-a explicat că este mai uşor pentru cei care tund oile să se sprijine de frânghii decât să se aplece peste îngrădituri. Ea nu putea să-şi imagineze cum este mai uşor să te taie o funie peste stomac decât să te apleci peste ceva, dar nu a pus la îndoială spusele lui. Motivul pentru uşile deschise, acela de a lăsa aerul să circule prin hambar pentru a menţine hambarul uscat astfel încât să nu se îmbolnăvească oile, era mai uşor de înţeles. Dar intraseră oare lăcustele înăuntru prin deschizături? Nu văzu nimic care să dovedească acest lucru.
Soarele o făcu să îşi închidă ochii când ieşi din umbra protectoare a clădirii. Se întoarse spre dreapta şi atenţia îi fu atrasă de ceva. După un gard de fier înalt până la brâu se aflau două cruci înfipte în pământ una lângă alta. Curioasă, ocoli gardul şi deschise poarta. Se ghemui în faţa crucilor. Cea mică nu avea nimic scris pe ea, dar pe cea de-a doua era încrustat numele Ben Mackey.
In mintea ei răsună un semnal de alarmă. Unde mai auzise numele acesta înainte? Se încruntă, străduindu-se să-şi amintească şi într-un final şi-a dădu seama că Jim menţionase acest nume, dar apoi a tăcut brusc. Se uita lung la cruce, dând din cap nedumerită. De ce încercase băiatul să-i ascundă că un bărbat pe nume Ben murise la fermă? Oare era ceva sinistru legat de moartea acestuia? De ce nu vorbea GeofFrey niciodată despre Ben?
— Emmaline?
La auzul numelui ei, sări în picioare şi se prinse de talie. Se întoarse şi îl văzu pe GeofFrey stând afară lângă gardul de fier.
— Ce faci?
Arăta la fel de obosit pe cât se simţea şi ea. Avea cercuri întunecate în jurul ochilor, iar liniile din jurul gurii îl răceau să pară supărat.
— Am plecat să mă plimb şi...
îşi muşcă buza, apoi se îndreptă înspre poartă şi spuse:
— Trebuie să mă întorc şi să gătesc ceva pentru cină.
— Nu trebuie. Ne vom întoarce mult după lăsarea întunericului şi sunt sigur că vom fi prea obosiţi ca să mai mâncăm. Grădina noastră este distrusă?
Ea dădu din cap afirmativ, simţind cum o cuprinde din nou părerea de rău.
— Totul, cu excepţia legumelor care cresc în pământ. Oile sunt bine?
El se uită spre păşune.
— S-au împrăştiat şi sunt atât de speriate, încât nu mai vin la mine când îmi aud vocea. întotdeauna au răspuns la vocea mea înainte. Mă simt de parcă le-am dezamăgit.
O durea inima când vedea tristeţea din ochii lui. Nu găsea cuvinte să-l poată consola, dar încercă să-i acopere o altă nevoie.
— Voi pregăti totuşi ceva în cazul în care vă răzgândiţi în privinţa cinei. Nu ar trebui să adormiţi flămânzi.
încercă să treacă în grabă pe lângă el, dar el o prinse de braţ.
— înainte să pleci, trebuie ...
Se întoarse încet, încă ţinând-o de braţ şi o trase uşor, întorcând-o cu faţa spre el. Ea şi-a ridicat mâinile automat şi le-a pus pe pieptul lui. Pe faţa lui se putea citi un sentiment ciudat de dorinţă amestecată cu neputinţă. Şi-a trecut braţele în jurul ei, trăgând-o aproape de el.
El mirosea a transpiraţie şi a oi şi a fum şi ea a inhalat, închizând ochii ca să reţină mai bine acest amestec de mirosuri. Au stat nemişcaţi sub soarele Kansasului, el strângând-o în braţe, iar ea având mâinile prinse între ei. Se simţea bine în sfârşit

în braţe la el, dar ea îşi dorea să-şi pună şi ea braţele în jurul lui şi să-l simtă şi mai aproape, aşa că s-a mişcat ca să-şi elibereze mâinile. însă când ea s-a mişcat, el i-a dat drumul din braţe şi s-a dat în spate.

Ea se uita la faţa lui posomorâtă, cu inima bătându-i puternic în piept, întrebându-se ce dusese la acea îmbrăţişare şi cum l-ar putea determina să o repete. Se lăsă înspre el. El îşi ridică mâna, dar, în loc să o îndrepte spre ea, şi-o trecu peste faţă. Când se uită din nou la ea, de pe faţa ei dispăruse expresia aceea ciudată de dor pe care o avusese mai devreme.

— Poţi pregăti ceva, dacă vrei, a adăugat el, de parcă nu ar fi existat niciodată vreo îmbrăţişare.

— în... în regulă, Geoffrey, i-a răspuns ea, înghiţindu-şi lacrimile. Nu o să-l înţeleagă niciodată pe omul care se schimbase atât de mult
aici, în Kansas.

— Dacă nu venim până la căderea nopţii, să te duci să dormi. Ne vom vedea de dimineaţă.

Se întoarse şi se îndreptă spre păşunea devastată.

19

Geoffrey se sprijini de balustrada verandei de la locuinţa de serviciu şi rămase cu privirea aţintită înspre porţiunea de pământ care o separa de casă. Oile se aflau în siguranţă în hambar, behăiau încet pregătindu-se să doarmă. Chris şi Jim merseseră deja să se culce. în ciuda orei înaintate, Geoffrey nu era gata să încheie ziua.

în zilele următoarele vecinii trecuseră pe la ei ca să compare pierderile suferite. Lui Geoffrey îi era greu să recunoască cât de mult distruseseră lăcustele din păşunile lui. Sursa de apă era şi aceasta compromisă din cauza insectelor moarte, deoarece oile refuzau să meargă să se adape din locuri care miroseau a insecte putrezite şi deja pierduse două oi gestante din cauza deshidratării. în ciuda eforturilor depuse de el şi de fraţii Cotler, încă nu strânseseră toată turma la un loc. Le lipseau şaisprezece capete, iar el credea că oile fie fuseseră devorate de animale, fie fuseseră luate de vecinii care aveau nevoie de carne.

Dar îşi dădea seama că ar fi putut fi chiar mai rău decât atât. Lăcustele mâncaseră pur şi simplu lâna de pe spinările oilor. Dacă invazia ar fi venit cu o lună mai devreme, ar fi pierdut profitul de pe tot anul. Mulţi vecini de-ai lui nu mai rămăseseră cu nimic din culturile lor. El încă mai avea mieii pe care să-i taie şi să-i vândă, iar lâna creştea la loc, aşa că va rezista mai bine decât alţii. Dar numai de-ar putea să găsească hrană pentru oi ...

Ieri, la biserică, un fermier local împrăştiase zvonul că cei de la graniţa cu Colorado plănuiau să trimită fân şi alte alimente pentru a-i ajuta pe cei din Kansas care îşi pierduseră recoltele, dar Geoffrey nu avea de gând să aştepte să vadă dacă acest lucru este adevărat. Oile lui aveau nevoie de hrană acum, iar acest lucru presupunea ca el să plece de la fermă pentru o vreme.

O lumină licărea la fereastra dormitorului unde, fără nici o îndoială, Emmaline se pregătea să doarmă. Se uită lung la fereastra luminată, gândindu-se la ce se întâmpla în spatele perdelei de muselină pe care ea o atârnase pentru a avea intimitate. De când o strânsese în braţe în urmă cu trei zile, se lupta cu dorinţa de a o îmbrăţişa din nou, de a face mai mult decât a o îmbrăţişa.

îl împinsese la o parte. Poate că în acele momente ea şi-a dat seama că acea îmbrăţişare era menită să-i aducă alinare mai degrabă lui decât ei, lucru de care şi el şi-a dat seama abia mai târziu. Avusese nevoie disperată de acea îmbrăţişare. Avusese nevoie disperată de cineva şi vrusese ca ea să fie acea persoană la care

caută alinare. Dar ea începuse să se zvârcolească, aşa că fusese nevoit să-i dea drumul din braţe. Data viitoare când o va mai îmbrăţişa urma să fie la cererea ei. Nu se va mai pune niciodată în postura de a fi respins.
Nu mai stătuseră de vorbă pe verandă în această seară. Ea îşi petrecuse toată seara curăţind teci de fasole şi scoţând boabele de mazăre din păstăi. Tildy plănuia să vină la începutul săptămânii viitoare şi să o ajute pe Emmaline să conserve legumele care nu fuseseră distruse de lăcuste. Se temea că acele legume nu urmau să le ajungă pentru a depăşi iarna, dar cel puţin aveau ceva pus deoparte.
Lumina încă strălucea în fereastră. Poate că nici ea nu putea să doarmă. Şi cum nu putea să doarmă, ar fi putut să stea de vorbă, înainte de a se convinge pe sine să stea departe de ea, plecă de pe verandă cu pas vioi peste pământul acoperit de umbre. Vântul nopţii aducea cu sine sunetul liniştitor al râului Solomon. Adora sunetul apei. Adora vâjâitul vântului prin iarbă. Adora acest pământ. Şi o adora şi pe Emmaline.
O, de l-ar iubi şi Emmaline pe el...
Bătu încetişor în uşa din faţă a casei, apoi stătu să asculte. După careva secunde auzi paşi şi un felinar lumină din interior geamul rotund al uşii.
-Da?
— Sunt eu, Geoffrey. Pot să intru?
Cât de ciudat i se părea să ceară voie să intre în propria casă!
- Bineînţeles.
Deschise uşa şi o văzu pe Emmaline cum strângea pe ea un halat de casă, cu o mână, iar cu cealaltă ţinea în sus un felinar. Părul i se revărsa pe umeri în valuri de castaniu roşcat. Ochii ei, mari şi întrebători, păreau imenşi pe faţa ei în formă de inimă. Inima începu să-i bată la vederea imaginii ei inocente şi înghiţi cu greu.
— Am văzut lumina aprinsă, aşa că ştiam că eşti încă trează.
— Da, nu ştiu din ce motiv somnul fuge de mine în seara asta... Oare ea voia ca el să o întrebe din ce cauză? îşi drese vocea şi
continuă:
— Trebuie să discut cu tine despre o călătorie pe care o am de făcut. Ea traversă camera până la scaunele cu spătar drept şi se aşeză. Puse
felinarul pe măsuţa dintre cele două scaune şi îi făcu semn cu capul să se aşeze.
— Te rog să intri. Nu trebuie să rămâi în uşă.
După un moment de ezitare, Geoffrey a traversat camera şi s-a aşezat pe scaunul din faţa ei. Camera întunecată şi faptul că Emmaline era în haine de casă dădeau o notă de intimitate conversaţiei.
— Lăcustele au distrus o mare parte din păşunile mele. Fără ploaie, iarba nu o să mai crească la loc. Mai sunt porţiuni care nu sunt distruse, dar asta nu este îndeajuns. Trebuie să cumpăr nutreţ.
Ochii ei căprui, blânzi şi catifelaţi, rămăseseră aţintiţi asupra feţei lui.
— Presupun că nici unul dintre vecinii tăi nu se poate dispensa de nutreţ.
— Nu. Unii dintre ei au pierdut întreaga recoltă din cauza lăcustelor, adăugă el oftând şi clătinând din cap. Cine s-ar fi gândit că nişte insecte ar putea fi atât de distrugătoare?
Trase aer adânc în piept şi continuă:
— Sunt sigur că lăcustele nu au afectat întreaga regiune. Undeva trebuie să fie un fermier sau un crescător de vite care să vrea să-şi împartă surplusul cu oile mele. Aşa că mâine plănuiesc să plec să caut nutreţ.
— Nu poţi să trimiţi telegrame către oraşele vecine şi să întrebi?
în vocea ei blândă se putea citi o preocupare sinceră. Era oare îngrijorată din cauza oilor sau din cauza lui?
— Trebuie să verific nutreţul eu însumi, răspuse el. Sunt şi oameni fără scrupule care vor încerca să beneficieze de pe urma disperării noastre. Nu îndrăznesc să cumpăr nutreţ fără să-l fi văzut.

Emmaline dădu uşor din cap.
— înţeleg, răspunse ea, muşcându-şi buza pentru o clipă. Şi pentru cât timp vei fi plecat?
- Nu sunt sigur. Poate pentru o săptămână... sau două. Sper că nu va fi mai mult de atât, pentru că altfel Chris şi Jim vor avea o răspundere prea mare pe umerii lor. Dar depinde şi de cât de departe au ajuns lăcustele şi cine are nutreţ din abundenţă din care să dea şi altora.
Ea îşi prinse părul pe după urechi.
- Nu te îngrijora pentru fermă. Chris şi Jim sunt în stare să se ocupe de oi, iar eu voi face tot ce voi putea. Cum grădina este distrusă, voi avea timp liber în fiecare zi.
Brusc, Geoffrey îşi dădu seama că el şi Emmaline aveau o discuţie adevărată unul cu celălalt, aşa cum îşi dorise dintotdeauna. Se simţea ca şi când ea împărţea povara cu el, şi astfel i se părea şi lui mai uşor de dus.
- Mulţumesc, Emmaline. Eu ... apreciez sprijinul tău.
Expresia de pe faţa ei era atât de tandră. Geoffrey simţi că îl învăluie o senzaţie de confort, de bine, de acceptare. Mâinile lui tânjeau să se întindă peste măsuţă, să o apuce şi să o tragă la el în braţe. Se ridică în picioare.
- Trebuie să te las să te odihneşti.
Ea se ridică la rândul ei. Pe faţa ei, luminată de strălucirea blândă a felinarului, era întipărită o dezamăgire care-l nedumeri.
- Plănuiesc să plec foarte devreme.
- Atunci mă voi trezi şi eu devreme ca să-ţi pregătesc un mic dejun pe cinste.
Geoffrey se îndreptă spre uşă, neîndrăznind să se uite la ea.
- Iţi voi împacheta nişte mâncare pe care să o iei cu tine. Biscuiţi cu stafide şi nişte carne de vânat uscată şi poate şi nişte biscuiţi săraţi şi brânză.
El apucă de mânerul uşii.
- Sper că vei găsi nutreţ potrivit pentru oi.
Geoffrey deschise uşa larg şi se avântă înspre locuinţa de serviciu, înainte să uite că încă nu era soţia lui.
— Călătorie plăcută, Geoffrey!
Emmaline stătea lângă calul lui Geoffrey, umbrindu-şi ochii cu mâna.
- Mulţumesc, Emmaline! Aş dori să-ţi pot spune când mă întorc...
- Tu să grijă de tine, că eu voi fi bine aici! zise ea, forţându-se să aibă un ton vesel.
îl privea pe Geoffrey plecând, aducându-şi aminte de ultimul lor rămas bun din Anglia, chiar înainte de plecarea vasului. Atunci el o îmbrăţişase lung şi o sărutase apăsat pe frunte. Atunci ea plânsese la pieptul lui, apoi a stat şi i-a făcut cu mâna o dată, şi încă o dată şi încă o dată, până când-l a pierdut din vedere pe puntea vasului. Atunci plânsese zile întregi după el.
Acum s-a întors şi s-a îndreptat înspre casă pentru a face curat în bucătărie. Pregătise un mic dejun uriaş: ouă, biscuiţii cu struguri care erau preferaţii lui Geoffrey, cartofi prăjiţi cu ceapă şi felii groase de carne de porc sărată. Cumva, parcă simţea că prin faptul că-i potolea foamea lui Geoffrey era mai puţin neputincioasă în faţa problemelor lui.
Şi-a petrecut dimineaţa spălând rufele din săptămâna aceea. Era o treabă anevoiasă—trebuia să umple bazinul cu apă, să frece rufele murdare cu o bucată de săpun şi apoi să le clătească într-o altă apă înainte de a le pune la uscat în bătaia vântului. Activitatea aceasta mecanică îi lăsa destul de mult timp de gândire. Unde este Geoffrey acum? Va vrea oare cineva să îi vândă nutreţ? Ce se întâmplă dacă trebuie să ajungă departe, până în Nebraska sau Dakota?
- Vei înnebuni dacă vei continua să îţi tot pui întrebări! Acum treci la treabă! îşi zise ea cu voce tare, atârnând nişte izmene bărbăteşti pe funia de întins rufe.
La scurt timp, pe funie erau aliniate frumos în bătaia vântului cearşafuri, pantaloni, cămăşi şi izmene. Săltă coşul pentru a-l duce la şopronul de depozitare, dar atenţia îi fu atrasă de uruitul unei căruţe.

Se uită înspre drum, încântată să-i vadă pe Ronald şi pe Tildy luând-o spre casă. îşi ridică mâna şi le făcu semne, voiasă. Lăsă jos coşul şi sări să-i întâmpine.
- Credeam că plănuiţi să veniţi abia săptămâna viitoare. încă nu am scos sfecla din pământ, dar pot să ...
Apoi văzu conţinutul neregulat al căruţei acoperit cu pânză. -Tildy?
Ronald privea drept în faţă, cu maxilarele încleştate, dar Tildy se uita în jos la Emmaline. îi tremura bărbia.
- Domniţă Emmalion, noi am venit să ne luăm rămas bun. Emmaline se prinse cu mâna de banchetă.
- Rămas bun? Dar ... dar ...
Tildy îşi puse mâna mare peste a ei, iar acea palmă caldă şi aspră era pentru ea o mângâiere.
- Casa ni s-a prăbuşit, domniţă Emmalion. A căzut acoperişu' după ce au trecut lăcustele şi au făcut prăpăd, iar az' noapte vântu' a luat peretele dinspre nord.
- Vai, Tildy!
- încă avem hambaru', încă mai putem munci, da' oamenii n-au bani acu că nu mai au nici o recoltă pe care s-o vândă. Cum o s-o scot eu la capăt cu Ronald aci? Aşa că el zice să plecăm la drum şi s-o luăm de la capăt acolo unde nu au ajuns lăcustele.
Privirea ei o ruga pe Emmaline să înţeleagă, iar aceasta se agăţă de o scuză ca să-i convingă să rămână aproape.
- Dar Geoffrey ar vrea să-şi ia rămas bun de la voi şi tocmai a plecat într-o călătorie. Nu mai puteţi...
- L-am văzut pe Geoffrey în dimineaţa asta când a trecut pe la noi călare, a zis Ronald, apoi pe faţa sa apăru o expresie întunecată. Ne-am luat rămas bun de la el deja.
- Atunci de ce nu intraţi să luaţi prânzul cu mine? Sau să bem un ceai?
Tildy era cea mai bună prietenă pe care o avusese Emmaline vreodată, dar cu toate acestea nu stătuseră niciodată amândouă în salon pentru a bea o ceaşcă de ceai împreună. Oare ce însemna pentru Tildy lipsa ei de consideraţie? Trebuia să repare cumva situaţia aceasta înainte de a-şi lua rămas bun de la ea.
- Puteţi cel puţin să beţi o cană de ceai cu mine, nu-i aşa? Bărbia lui Ronald tremura. Tildy se uită la el, aşteptând în tăcere.
Emmaline îşi împreună mâinile.
- Vă rog?
In cele din urmă el a dat o dată din cap în semn afirmativ.
- Da, cred că putem.
Puse frâna şi coborî pe marginea căruţei. Emmaline aproape că se prăbuşi de uşurare. O luă pe Tildy în braţe chiar în momentul în care aceasta punea piciorul jos din căruţă, apoi se grăbi spre casă.
- Ronald, tu rămâi pe verandă şi odihneşte-te. Tildy, intră să stăm de vorbă până fierb apa de ceai.
Lui Emmaline i-a luat ceva timp să pregătească ceaiul şi să pună nişte bucăţi de turtă dulce pe farfurii. Ardea de dorinţa de a vorbi, de a umple timpul cu discuţii, dar simţea că i se pusese un nod în gât şi îi era greu să facă acest lucru. Până şi Tildy era neobişnuit de tăcută, iar ochii ei mari exprimau tristeţea.
în salon nu era decât balansoarul, aşa că Emmaline îl rugă pe Ronald să aducă scaunele cu spătar din camera de zi. S-au aşezat în cerc în jurul măsuţei cu marginea zimţată, bând ceai şi mâncând turtă dulce. Lui Emmaline i se rupea inima privind la mâna mare şi muncită a lui Tildy care ţinea ceaşca delicată şi abia reuşi să-şi înghită lacrimile care o năpădiseră. Tildy plesni din buze.
- Domniţă Emmalion, ceaiu' ăsta are o aroma minunată. Chiar mai bun ca ceaiu' meu de muşeţel pe care-l plantasem în spatele casei.
- Nu cred că am băut ceai de muşeţel, reuşi Emmaline să zică pe un ton vioi.

Geoffrey a cumpărat acest ceai chinezesc de portocale din Stetler. îmi place foarte mult gustul său bogat.
Au trecut câteva minute lungi şi tăcute, timp în care nu se auzea decât râul Solomon care susura dincolo de fereastră. Ronald puse ceaşca şi farfuriuţa pe masă şi se lovi peste genunchi, ridicându-se.
- Ei bine, apreciez ceaiu' şi bunătăţile astea, domniţă Emmalion, da' cred că ...
Tildy stătea dreaptă în picioare.
- Ronald, ia-o înainte şi du-te afară, că io tre' să mai am o vorbă cu Emmalion.
Ronald se încruntă.
- Tre' să plecăm, femeie!
- Şi-o să plecăm de îndată ce am vorbit cu Emmalion.
Privirea ei îi spunea să nu îndrăznească să o contrazică. Ronald oftă exasperat şi se uită în tavan.
- Bine, bine! Da' să nu te întinzi, că avem drum lung de făcut! Se întoarse apoi către Emmaline şi faţa lui deveni blândă.
- Mă bucur mult că te-am cunoscut, domniţă Emmalion. Să ai grijă de tine, mă auzi?
Emmaline înghiţi cu greu.
- Da ... da, Ronald. Mulţumesc. îţi doresc numai bine.
El ieşi pe uşă cu paşi apăsaţi şi lungi. Tildy îl privi cum iese, cu bărbia în piept.
- Of, of! Atâţia ani împreună şi el se mişcă ca melcu', da acu' îl apucă graba! zise ea, clătinând din cap şi strângând din buze. Şi socotesc că nu trebe să-l supăr, aşa că o să zic repede.
Clătină din cap şi îşi strânse buzele groase.
— Eşti o fată bună, Emmalion, da' io îs îngrijorată pentru sufletu' ăst al tău. N-avem timp să vorbim prea mult despre Dumnezeu şi să ajungi să-l cunoşti mai bine. Vezi, noi am muncit mult amândouă şi ai învăţat cam tot ce ţi-am arătat io. Sunt mândră de tine.
— O, doamnă Tildy!
Emmaline şi-a muşcat buza de jos pentru a se opri din suspinat.
— N-avem timp să ne văicărim acum, Emmalion. Doar ascultă cu atenţie.
Emmaline a clipit de câteva ori, ţinându-se strâns de mâinile lui Tildy.
— Da, doamnă.
— Ai făcut treabă bună aci şi io nu vreau să nu recunosc asta. Da' mai e ceva ce tre' tu să faci. Tre' să înveţi să te sprijini pe Dumnezeu. Dacă nu faci asta, o să vină o zi când n-o să te mai ţină puterile şi o să se aleagă prafu' de tine. Da' dacă te bizui pe Dumnezeu, copilă, atunci o să ai totdeauna tăria de care ai nevoie, indiferent de cât de greu ţi-o fî vreodată.
Emmaline se gândi la lăcuste, la vânt, la hrana lor distrusă şi la despărţirea de Geoffrey. Toate acestea luate împreună o apăsau destul de mult.
— Dar cum pot să fac acest lucru, Tildy? suspină ea.
Tildy o apucă pe Emmaline de încheieturi şi îi ridică mâinile.
— Vezi cum îţi ţii pumnii stânşi?
Emmaline se uită la propriile mâini. Avea pumnii strânşi atât de tare, încât îi intraseră unghiile în palme.
— Tre' să dai drumu' la tot şi să le pui la picioarele lu' Isus. Tre' să te predai tu prima, apoi să predai fiecare povară pe care o ai. Ne-a promis că nu e nimic pe care să nu-l poată duce. Şi numa' Domnu' ştie câte a dus pentru mine.
Pentru o clipă Tildy păru că alunecă cu gândul în altă parte.
— Am vrut mai mult decât orice să fiu şi io mamă, chiar de ştiam că fiecare copil pe care-l năşteam era proprietatea stăpânului. Da l-am rugat fierbinte pe Dumnezeu să-mi dea copii şi El mi-a răspuns. Mi-a dat trei copii...
în ochii ei apărură lacrimi mari.
— Da nici unu' n-a trecut de perioada de alăptare. A fost foarte greu pentru mine să-mi îngrop copiii. Da' dup-aia am văzut alţi copii când au crescut cum i-au smuls

din braţele mamei lor şi cum i-au vândut la alţi stăpâni. Mamele lor nu i-au mai văzut niciodată de-atunci. Şi sunt recunoscătoare că Dumnezeu m-a scutit de chinul ăla. Pot să mă duc şi să stau la mormintele alea mici ale lor şi ştiu că copiii mei sunt în siguranţă în braţu' lu' Dumnezeu.
Lacrimile se rostogoleau pe obrajii rotunzi ai lui Tildy.
— Nu am avut tăria să fac faţă pierderii copiilor mei de una singură, Emmalion. Dar l-am avut pe Isus în inimă şi am putut să strig la Domnu' şi să-i cer să-mi dea tăria să merg mai departe. Şi dacă El mă întăreşte pe mine aşa de mult încât să pot să las în mâna Lui copiii mei, atunci poa' să-ţi dea şi ţie tărie să înfrunţi orice va veni peste tine.
Emmaline se aruncă în braţele lui Tildy.
— îmi pare aşa de rău, Tildy!
— Ei, să nu-ţi pară rău pentru mine, zise Tildy bătând-o uşor pe spate şi strângând-o aproape de ea. Domnu' a dat şi Domnu' a luat şi îl lăudăm pentru că El le ştie mai bine pe toate.
Se trase în spate şi cuprinse obrajii lui Emmaline cu palmele.
— Da' nu pot să plec far' să ştiu că tu-ţi găseşti odihna în Domnu', copilă. Te iubesc ca pe copilu' meu şi nu mă îndur să plec decât dacă te ştiu în braţu' Domnului.
Lui Emmaline îi tânjea sunetul să facă acest lucru, dorinţa aproape sufocând-o. îşi deschise de bună voie pumnii încleştaţi şi îşi întinse mâinile cu palmele în sus.
— Vreau tăria Domnului, Tildy! Poţi să mă ajuţi?
De îndată Tildy se lăsă jos de pe scaun şi îngenunchie pe podeaua tare. Emmaline i se alătură fără nici o ezitare.
-Tu doar vorbeşte cu Creatoru', copilă, şi spune-i că vrei plinătatea Lui. El nu o să refuze niciodată pe un copil al Lui, trebuie doar să-L
rogi.
Emmaline strânse tare din ochi, îşi umezi buzele şi începu să
vorbească cu voce abia şoptită.
— Doamne, am nevoie de Tine. Nu pot face faţă singură. Te rog să vii la mine. Lasă-L pe Isus să-mi umple inima, cum a spus Tildy şi
dă-mi tărie.
Emmaline simţea că o cuprinde o căldură plăcută.
- Mulţumesc, Doamne! Mulţumesc că ai venit în inima mea ... Deschise ochii şi o văzu pe Tildy care radia de bucurie uitându-se
la ea.
- N-o să mai fii singură niciodată de-acu' încolo, copilă. Şi dacă nu ne-om mai vedea una pe alta pe pământu' ăsta, o să ne întâlnim cândva în ceruri la Domnu'.

20

Jim şi-a convins calul să intre în grajd aruncând o găleată de ovăz în padoc. S-a lăsat în jos când Horace i-a suflat pe cămaşă la spate.
— Gata, potoleşte-te!
— Jim?-l a strigat Chris de afară.
— Da? i-a răspuns Jim ieşind grăbit din hambar.
— Te-ai asigurat că stăvilarul este deschis la canal? Rezervorul trebuie să se umple din nou.
Jim lăsă să-i scape un oftat.
— Nu. Credeam că o să te ocupi tu de asta. Chris îşi puse o mână în şold.
— Ţi-am spus ţie să o faci. Nu m-ai auzit?
Faţa încruntată a lui Jim era un răspuns elocvent.

— Pleacă acolo călare şi rezolvă situaţia până la cină.
— Dar de-abia l-am deşeuat pe Horace. îmi...
— Nu vreau să aud nici o scuză, Jim.
Tonul sever al fratelui său opri protestele lui Jim.
— Oile vor avea nevoie de apă mâine după-amiază.
Chris se întoarse şi plecă fără să mai aştepte ca Jim să-şi dea acordul. Jim intră cu paşi apăsaţi în hambar, mormăind. Chis nu întârziase să-şi asume rolul de „şef" în absenţa domnului Garrett. Jim de-abia aştepta să fie îndeajuns de mare ca să decidă el însuşi ce vrea să facă, în loc să urmeze ordinele altora.
Se îndreptă spre grajdul lui Horace, târşindu-şi picioarele pe podeaua acoperită cu paie. Aplecându-se pentru a ridica şaua, văzu cu coada ochiului ceva ce strălucea. Oare era vreo monedă prin ovăz? îi lăsa gura apă gândindu-se că-şi putea cumpăra bomboane de banii pe care-i găsise. Se aşeză în genunchi şi dădu la o parte cu mâna ovăzul şi pământul pentru a vedea mai bine ce este.
Nu era o monedă, ci colţul unei cutii de tablă. Jim aruncă o privire peste umăr. Chris plecase, aşa că dădu la o parte cu mâna făcută căuş pământul în care fusese ascunsă şi scoase cutia la lumină. O aşeză pe genunchi. Părea grea, ceea ce îl bucura şi mai tare. Ce era oare înăuntru? Trase de încuietoare, dar aceasta rezistă. Mormăind de supărare începu să clatine din cutie. Se auzi un zgomot puternic din interior.
îşi vârî degetul în încuietoare. O putea oare desface? Căută prin buzunar şi scoase briceagul. Apoi învârti de câteva ori cu lama cuţitului, iar încuietoarea se rupse. Deschise capacul, pitindu-se când îl auzi scârţâind. Se uită rapid la conţinut, trânti capacul peste cutie şi o strânse la piept, respirând greu. Sări în picioare şi se întoarse către uşă. Se duse înspre deschizătură pe vârfurile degetelor şi privi la stânga şi la dreapta. Văzând că nu e nimeni, fugi din nou înăuntru şi se adăposti în grajd la Horace. Deschise din nou cutia, cu încetinitorul. Erau trei fişicuri de bancnote! Nici măcar nu trebuia să numere banii pentru a-şi da seama că dăduse peste o mică avere.
Cine ar fi putut să lase cutia aici? Nu putea să-i aparţină lui Chris pentru că el îşi cheltuia tot salariul. Domnul Garrett folosea un seif pe care îl avea în camera de oaspeţi din casă. Poate că această cutie se afla aici când domnul Garrett a cumpărat pământul, iar hambarul s-a construit în jurul ei, fără să ştie acest lucru. Când se gândea la toate lucrurile pe care le putea cumpăra cu banii aceştia!
Sări în picioare şi îi vârî calului cutia sub nas.
— Horace, uită-te aici. Cu asta pot să-ţi cumpăr tot ovăzul pe care ţi-l doreşti!
Impasibil, calul continua să mestece. Jim se plimba în sus şi în jos, strângând cutia cu putere. Trebuia să o ascundă. Oare ar fi trebuit să o pună la loc unde o găsise? Nuuu! Atât Chris, cât şi domnul Garrett petreceau foarte mult timp în hambar şi ar fi putut să dea peste ea, cum i s-a întâmplat şi lui. Avea nevoie de o ascunzătoare mai bună. Din moment ce împărţea camera cu Chris, era clar că nu o putea pune acolo. Numai de-ar fi avut şi el camera lui astfel încât nimeni să nu-i cotrobăie prin lucruri!
Ii veni brusc o idee. Putea să o pună în cimitir, lângă mormântul căţelului. Nimeni nu s-ar gândi să caute acolo.
Ascunse cutia în cămaşă şi ridică şaua.
— Hai să mergem, Horace. Trebuie să merg să deschid stăvilarul înainte să se supere Chris. Apoi trebuie să săpăm niţel.
Emmaline simţea o greutate nedefinită pe piept în timp ce punea ultima farfurie pe raft. Cât de ciudat fusese să stea la masă astăzi doar cu Chris şi Jim! Scaunul gol al lui Geoffrey părea că râde de ea. Unde o fi oare acum? Ar fi putut să-i mai trimită vreo scrisoare din călătoria lui? Sau poate avea de gând să-i trimită veşti tatălui ei, se gândi ea, zâmbind în sinea ei. Apoi se întrebă cum poate găsi ceva amuzant la lucrul care o frustrase atât de mult înainte. Totuşi, râsul îi făcea mai

bine decât furia.
Se uită prin bucătărie ca să se asigure că nu mai avea nimic de făcut, apoi luă felinarul de mâner şi se îndreptă spre dormitor. Dar, trecând prin camera de zi, simşi că încă nu era pregătită să meargă să doarmă. Se lăsă pe canapea, dorindu-şi să mai fi fost cineva în casă cu care să
poată să discute.
Gândurile ei se îndreptau înspre Geoffrey. Deşi avusese momente când nu putuse suporta ritualul lor zilnic de a sta pe verandă şi a discuta unul cu celălalt, acum îşi dădea seama că îi lipsea. îi lipsea Geoffrey. în noaptea dinaintea plecării lui, când el a bătut la uşă şi au vorbit în salon, ea a rămas cu gândul că parcă a vorbit cu tânărul care o curtase sub atenta supraveghere a părinţilor ei. A simţit că îi creşte inima în ea când îl auzea împărtăşind cu ea gândurile şi preocupările lui, în loc să îi spună că nu şi-a îndeplinit însărcinările aşa cum trebuia.
închise ochii pentru o clipă, lăsându-se în voia amintirilor din Anglia când Geoffrey îi făcea inima să-i tresalte cu cuvinte de devotament şi declaraţii de dragoste. Se aşteptase ca el să o curteze din nou când sosise în Kansas, dar nu vorbeau despre nimic personal şi petreceau foarte puţin timp împreună. Prietenia frumoasă care îi legase în Anglia dispăruse.
Dar cum putea să repare lucrurile? Tildy îi spusese că totul este posibil cu ajutorul lui Dumnezeu. Poate că ea şi Dumnezeu puteau să găsească împreună o modalitate de a-l aduce înapoi pe Geoffrey cel de
odinioară ...
Emmaline îşi deschise ochii şi privi de jur împrejurul camerei. Mobila, deşi avea stil, era aliniată la perete ca nişte soldaţi la paradă.
Camera de zi din casa părinţilor ei era un loc primitor, cu mobila grupată în aşa fel încât te invita să iei loc, să te relaxezi şi să stai la discuţii îndelungi. Oare ea şi Geoffrey ar fi putut să găsească o modalitate prin care să acopere distanţa care îi separa dacă această cameră ar fi fost mai primitoare?
Trebuie să afle cumva. Puse felinarul pe cea mai apropiată masă şi încercă să mute canapeaua în faţa şemineului. Mobila grea cu suport de lemn refuza să se mişte. Bombăni, nemulţumită, apoi îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la ea. Avea nevoie de ajutor. Merse în grabă la bucătărie, ieşi afară şi sună scurt din clopot. Jim apăru după câteva minute din direcţia hambarului oilor.
— Aveţi nevoie de ceva, domnişoară Emmaline?
— Da, îi răspunse ea, apoi se întoarse şi merse în casă, ştiind că el o s-o urmeze. Aş vrea să aranjez camera de zi mai frumos, dar nu pot să mut mobila de una singură. Vrei să mă ajuţi?
— Bineînţeles. Unde vreţi să puneţi mobila? întrebă Jim, ridicând ambele mâini.
Pentru următoarele câteva minute, Emmaline a arătat unde, iar Jim a aranjat mobila în două grupuri. Când a terminat, canapeaua şi două scaune identice stăteau în semicerc în faţa şemineului. Cele două scaune cu spătarul drept din salon şi o măsuţă se potriveau de minune în faţa ferestrei. Ea îşi puse mâinile în şolduri şi admiră ce făcuseră, cu un zâmbet strălucitor pe faţă.
— Arată mult mai bine aşa şi este mai primitor. Jim a aruncat o privire prin încăpere.
— Chiar arată bine. Dar ... S-a scărpinat în cap.
— Nu ar trebui să fie ceva pe poliţa de deasupra şemineului? La casa noastră din Anglia tata avea un ceas pe poliţă, iar mama avea o păpuşă mică din porţelan. Era foarte mândră de păpuşa ei, a adăugat el, apoi faţa i s-a întunecat. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea ...
— Ar fi minunat dacă am avea ceva pe poliţă, a suspinat Emmaline. Dar nu am adus nimic din Anglia, cu excepţia unei pietre.
— O piatră? a întrebat Jim, îndreptându-şi privirea spre ea.
— Da. Provine din grădina de flori a mamei mele. Piatra mea este o bucăţică de

Anglia în Kansas.
Jim o privi cu o expresie gânditoare pe faţă.
— Veţi rămâne aici, domnişoară Emmaline? Sau ... o să vă întoarceţi
înapoi în Anglia?
încă nu avea nici un răspuns pentru el. Totul depindea de cum ea şi Geoffrey reuşeau să treacă peste problemele dintre ei. Putea oare Dumnezeu să repare relaţia lor stricată?
— Dacă veţi pleca, a zis băiatul înghiţind greu, mărul lui Adam fiind vizibil pe gâtul lui slăbănog, atunci aş putea şi eu să plec.
Pe Emmaline o trecură fiorii conştientizând spusele lui.
— Este ... este foarte frumos din partea ta, Jim, dar de ce ai vrea să pleci din Kansas? Ai spus că nu ţi-a mai rămas nimic în Anglia.
Pe faţa băiatului apăru o expresie de devoţiune.
— Dar dacă dumneavoastră sunteţi acolo, atunci am şi eu un motiv
să fiu.
Oare faptul că fusese atentă cu el îi adusese aminte băiatului de grija mamei sale? Gândul acesta o făcea să i se înmoaie inima, dar în acelaşi timp o făcea şi conştientă de responsabilitatea pe care o avea.
— Ştiu cu siguranţă că nu voi pleca niciunde în această seară, zise ea forţându-se să aibă o voce lipsită de griji, apoi îşi împreună palmele. Iţi mulţumesc pentru ajutor. Acum că am aranjat camera, te poţi retrage. Biscuiţii cu struguri care au mai rămas de la cină sunt făcuţi grămadă pe blat. Poţi să te serveşti cu câţiva înainte de a pleca.
Jim se uită preţ de câteva clipe la ea. Părea să sufere, dar ea nu
înţelegea de ce.
— Cum să nu, domnişoară Emmaline, zise el. Noapte bună.
După plecarea lui Jim, rămase în camera de zi. Auzi zgomotul capacului de pe castronul de tablă, apoi zgomotul uşii care se închidea. Aruncă o privire satisfăcută la camera de zi proaspăt aranjată, apoi se grăbi înspre bucătărie şi încuie uşa din spate.
Geoffrey aruncă apă peste focul de tabără, ascultând şuierul flăcărilor care se stingeau. Seara era caldă şi nu ar fi avut neapărată nevoie de un foc, dar flăcările care străluceau în întuneric îl făceau să se simtă mai
puţin singur.
Se sprijini de şa şi suspină, mângâindu-şi burta. Mâncase la cină ultimii biscuiţi ai lui Emmaline şi ultima bucată de vânat uscat. Ultimul lucru care îi mai rămăsese în traistă era o bucată tare de brânză. Mâine, când va ajunge într-un oraş, trebuia să facă nişte cumpărături şi spera ca una dintre acestea să fie nutreţ pentru oile sale.
în cele trei zile în care călătorise, ieşise din Kansas şi ajunsese în Nebraska, dar încă nu găsise nici un fermier care să se despartă de o parte din scumpul lui nutreţ. Era întotdeauna aceeaşi poveste—lipsa ploii şi trecerea devastatoare a lăcustelor îi făceau pe oameni să ţină şi cu dinţii de recoltele lor. Oare trebuia să se ducă în Oklahoma sau în Texas? Din nefericire, crescătorii de vite îi urau pe crescătorii de oi şi cel mai probabil nu ar fi găsit nici urmă de solidaritate în Texas.
Poate în Wyoming? Deşi nu suporta să de îndepărteze atât de tare de casă, ştia că acolo sunt crescători de oi. Poate că statul Wyoming fusese cruţat de secetă şi de lăcuste. Dacă mâine nu găsea pe nimeni să îi vândă nişte ovăz şi nişte orz, se va urca împreună cu calul său într-un tren şi se va duce în Wyoming. I-ar fi luat prea mult timp să meargă până acolo călare, iar el avea nevoie să găsească nutreţ şi să se întoarcă acasă.
Acasă la oile lui.
Acasă la ferma lui.
Acasă la Emmaline.
Roţile căruţei intrară într-un şanţ, iar Jim strânse din umeri când auzi ciocnindu-se

borcanele din spatele căruţei.
- Hoooo! Mai încet! A strigat Jim, străgând uşor de hăţuri. Oricât ar fi fost de nerăbdător să ajungă la fermă, nu era bine
să sosească cu borcanele pentru conserve sparte. Sau cu bibeloul de porţelan spart.
Aşa îi spusese doamna de la magazin că se numeşte ceea ce cumpărase: bibelou de porţelan. Lui Jim i se părea că arată ca o păpuşă mică, dar îi plăcea cum se aude cuvântul acela.
— Bibelou, a zis el cu voce tare, plăcându-i cum sună.
Când a întrebat-o pe vânzătoare dacă are păpuşi de porţelan, aceasta i-a arătat la început jucării pentru copii. I-a luat ceva timp să-i explice până când vânzătoarea a înţeles ce vrea, dar a meritat efortul. Emmaline va fi surprinsă şi fericită când i-l va da! Fuseseră expuse trei bibelouri într-o vitrină de sticlă din colţul magazinului. Din moment ce lui Emmaline îi plăcuseră atât de mult florile acelea care semănau cu floarea soarelui, Jim a ales figurina cu rochie galbenă. Părul figurinei era castaniu şi îi cădea în valuri pe umeri, semănând probabil cu părul lui Emmaline când nu îl avea prins în cozi. Vânzătoarea i-a spus că faţa era pictată manual, iar Jim a admirat cum se cuvine sprâncenele perfect arcuite şi buzele delicate. Cu toate acestea, era departe de frumuseţea lui Emmaline.
Micuţa figurină pictată, cu rochie galbenă, va arăta perfect pe poliţa de la şemineu. Cu mult mai bine decât o piatră. îl costase foarte mult, dar nu era îngrijorat pentru că, deşi i se terminaseră banii de salariu pe luna respectivă, încă mai avea cutia de tablă plină de bani. Dar nu voia să-i folosească decât dacă avea nevoie cu adevărat de ei. Chris ar fi devenit suspicios dacă l-ar fi văzut brusc purtând haine noi sau apărând cu o puşcă nouă sau o nouă şa. Era un proverb care spunea că banii prostului se duc repede, iar el nu intenţiona în nici un fel să fie prost.
Trase de hăţuri la dreapta, iar caii se întoarseră, ascultători. Căruţa o luă pe drum până în faţa casei.
- Hoooo!
Jim trase de frână şi sări din căruţă, strigând:
- Domnişoară Emmaline, borcanele dumneavoastră au ajuns!
Ea ieşi pe uşa de la bucătărie, ştergându-şi mâinile de şorţ, în timp ce Jim lăsa în jos oblonul din spate al căruţei. Faţa ei se lumină când el ridică una din lăzile cu borcane de un litru din spate.
- O, ce bine! Ai reuşit să cumperi tot ce era pe listă?
- Este totul aici în spate.
Nu se duceau în oraş la cumpărături decât o dată pe lună, aşa că i se dăduse o listă cu multe articole pe ea. Undeva, într-una dintre lăzi, se afla şi figurina de porţelan învelită în hârtie maro şi protejată cu bucăţi de bumbac. Trebuia să găsească pacheţelul înainte ca Emmaline să apuce să umble prin lucruri. Apoi trebuia să găsească momentul potrivit pentru a i-l da, când vor fi doar ei singuri.
Emmaline se sprijini cu degetele de marginea căruţei şi se uită înăuntru.
- Vai mie! Sunt atât de multe borcane! De-abia aştept să conserv toate acele legume înainte să se strice.
Apoi faţa i se întunecă.
- Mi-aş dori ca Tildy să fi fost aici să mă ajute. Jim săltă o ladă de jos până în dreptul stomacului.
- Poate că doamna Stanford sau una dintre doamnele de la biserică ar putea să vă ajute.
Emmaline îşi umezi buzele, cu o expresie nesigură pe faţă.
— Poate. O să le întreb când vom merge duminică la biserică. Emmaline bătu din palme, zicându-i:
— Dar nu mai sta aici cu borcanele acelea grele în braţe! Pune-le pe masă.
Jim puse lada jos cu grijă, strângând din umeri, când se auzi un alt zgomot uşor de

borcane ciocnindu-se.
— Sper din tot sufletul să nu fi spart nici un borcan. Drumul are o grămadă de gropi, iar eu nu le-am ocolit chiar pe toate.
— Nu o să mă plâng dacă s-a spart unul sau două, spuse Emmaline, trăgând cu degetele de capacul lăzii. Apreciez că te-ai dus în oraş ca să le cumperi.
— Poftim, zise Jim, scoţând briceagul din buzunar şi ducându-se în faţa ei. Daţi-mi voie să fac eu asta.
în câteva secunde a reuşit să lărgească stinghiile de sus îndeajuns de mult pentru a le ridica.
— Mulţumesc, Jim. Ce m-aş face fără tine?
El nu voia ca ea să găsească răspuns la această întrebare, aşa că arătă înspre uşă şi-i zise:
— Mă voi duce după celelalte lăzi. Doamna de la magazin mi-a spus să vă aduc patru duzine de borcane de un litru şi două duzine de borcane de o jumătate de litru. Dacă aveţi nevoie de mai multe, pot oricând să mă duc după ele.
Până a terminat Jim de adus toate lăzile cu borcane înăuntru, masa din bucătărie şi blatul se umpluseră de cutii de lemn. Emmaline şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a încruntat.
— Vai! Cum o să vă mai servesc cina în seara asta?
— Poate că am putea să facem un picnic pe verandă, zise Jim, rânjind.
Spre surprinderea lui, ea a bătut încântată din palme.
— Ce idee minunată! Vom face un picnic. Va fi mai răcoare acolo, departe de maşina de gătit, iar eu nu trebuie să mă mai grăbesc să dau totul la o parte. Ce să mâncăm oare? Stai. Vă voi face o surpriză.
îl luă de braţ şi îl conduse la uşă.
— Acum du-te de aici. Pune căruţa la locul ei şi apoi caută-l pe Chris. Eu am treabă. Voi suna din clopot când va fi gata cina.
Jim ieşi grăbit pe uşă. Tocmai fusese foarte autoritară, dar el simţea că acest lucru nu îl deranja defel. Chiar nu îl deranja.

21

E nutreţ bun. E uscat, nu e verde. Eu nu aş vinde aşa ceva. GeofTrey a tras un fir din cel mai apropiat balot şi i-a prins capătul între dinţi. A mestecat, a scuipat şi a dat din cap afirmativ către fermierul neamţ îndesat, care vorbea cu un puternic accent german.
— E bun. De cât de mult puteţi să vă lipsiţi?
Abia la graniţa dintre Nebraska şi Wyoming descoperise o comunitate care nu suferise de pe urma distrugerii lăcustelor. Chiar şi aşa, majoritatea fermierilor nu doreau să vândă nimic din nutreţul lor care se afla deja sub formă de baloturi, motivând că la venirea iernii vor avea nevoie de nutreţ pentru cirezile lor. Dar un fermier îşi pierduse jumătate din vite din cauza febrei aftoase şi avea nevoie de bani pentru a-şi întregi cireada în primăvară.
— Şaptezeci şi două de baloturi, a răspuns bărbatul. Vă ajunge? Geoffrey spera să cumpere mai multe baloturi, dar nu voia să se
roage de el.
— Pentru moment, cred că da.
— Ei bine, dacă aveţi nevoie de mai mult, trimiteţi-mi de veste printr-o telegramă la Cheyenne. Dacă pot să mă lipsesc de mai mult, vă trimit mai multe baloturi cu trenul. Dacă nu mă mai pot lipsi de nutreţ, atunci voi vorbi cu vecinii mei şi voi încerca să vă găsesc ajutor.
GeofTrey îşi muşcă buza. îi displăcea să cumpere ceva fără să fi văzut înainte despre ce este vorba, dar, decât nimic, era bine şi aşa.
— Va fi aceeaşi calitate - numai nutreţ bun, a zis bărbatul de parcă i-ar fi citit

gândurile lui Geoffrey. Bunului Dumnezeu nu-i plac cei care înşală. Nu vă voi înşela, domnule Garrett.
Geoffrey s-a uitat la faţa arsă de soare a domnului Wagner şi a citit sinceritatea din ochii lui albaştri. A dat din cap afirmativ şi şi-a întins mâna către el.
— Vă mulţumesc.
— Eu sunt cel care vă mulţumeşte, a zis bărbatul strângând mâna lui Geoffrey şi zâmbind cu bucurie. Cu banii pe care mi-i daţi cumpăr alte vaci, vaci sănătoase. E o afacere bună pentru amândoi.
De îndată ce a pus banii de la Geoffrey în buzunar, bărbatul şi-a făcut mâinile pâlnie la gură şi a strigat tare:
— Bernard! Konrad! Dietrich!
Trei băieţi blonzi încinşi cu curele au venit în fugă. Bărbatul a dat drumul la o tiradă de cuvinte în germană, acestea fiind însoţite de gesturi largi din mâini, iar băieţii s-au întors şi au luat-o grăbiţi în direcţia hambarului.
Geoffrey s-a aruncat în şa.
— Vă mulţumesc încă o dată, domnule Wagner.
A lovit calul uşor cu frâiele, iar acesta a luat-o înainte. Nerăbdarea de a ajunge acasă pentru a vedea ce se întâmplă cu turma lui de oi, pentru a reevalua pagubele produse de lăcuste şi pentru a o vedea pe Emmaline îl făcea să vrea să-şi înfigă călcâiele în burta calului şi să meargă la galop până în Kansas. Oare lui Emmaline îi fusese dor de el? A bătut calul uşor pe gât.
— Oare să te călăresc pană acasă pentru a scuti biletul de tren, sau să luăm trenul de la Union Pacific din Chayenne şi să ajungem acolo mai repede?
Suna mai bine să ajungă mai repede. Biletul de tren costa ceva, dar şi merindele pentru drum costau la rândul lor.
— Este cam acelaşi lucru, iar trenul ne va duce acolo de două ori mai repede, şi-a informat el calul.
Calul a dat din cap afirmativ şi a nechezat ca şi când ar fi confirmat spusele lui. Geoffrey a început să râdă.
— Bun. Trenul să fie, atunci.
Emmaline fredona un cântec în timp ce ducea farfuriile, tacâmurile şi ceştile pe verandă. In bucătărie era insuportabil de cald deoarece toată ziua făcuse conserve de legume. S-a gândit la rândurile de borcane cu mazăre şi fasole care se răceau pe masa de la bucătărie şi a zâmbit. Geoffrey va fi atât de surprins când se va întoarce şi va vedea rezultatul
muncii ei!
Nu făcuse toate acestea singură, o ajutaseră două doamne din oraş, dar îi făcea o mare plăcere să vadă rezultatul final. Iar acum că ştia cum să opărească legumele, să fiarbă borcanele şi să verifice capacele, putea să continue de una singură mâine. Ceea ce însemna, bineînţeles, o altă zi în bucătăria supraîncălzită. Dar nu se plângea. Avea o verandă frumoasă şi mare unde vântul îi mângâia părul, iar susurul râului îi asigura un fundal sonor liniştitor. In special lui Jim îi plăcea să mănânce afară, iar entuziasmul lui tineresc făcea ca timpul petrecut la masă să fie mai plăcut, în ciuda absenţei lui Geoffrey. Cumva anume i se părea mai comod să mănânce cu Chris şi Jim afară în aer liber, unde nu trebuia să se uite la scaunul gol din faţa ei şi să se întrebe unde este Geoffrey şi ce face el în acest timp.
A întins o cuvertură pe verandă şi a aşezat farfuriile şi tacâmurile la fel de bine ca şi cum ar fi pregătit masa în casă. Cu siguranţă că bărbaţilor nu le păsa dacă ea urma protocolul, dar se afla într-un ţinut auster, iar ea simţea nevoia să facă ceva care să reflecte idea de civilizaţie.
Cât şi-ar fi dorit să aibă şi ea un buchet de flori în mijlocul mesei! Acasă, mama ţinea întotdeauna să decoreze centrul mesei cu flori proaspete. Emmaline s-a uitat în jur, dorindu-şi să poată să facă să apară flori ca din senin, dar nu a văzut decât acelaşi peisaj secetos şi mohorât. A oftat şi s-a întors spre casă.

— Domnişoară Emmaline!
Şoapta părea asemenea adierii line a vântului, aşa că Emmaline nu era sigură că cineva îi strigase cu adevărat numele. S-a oprit şi şi-a
ridicat capul.
— Domnişoară Emmaline, aici!
S-a uitat peste umăr şi-l a observat pe Jim la colţul casei, aproape de ferestrele camerei de zi. Se uita la ea cu ochi mari şi plini de emoţie. Zâmbea şi avea gropiţe în obraji. I-a făcut semn cu un deget să se apropie de el.
- Ce faci?
- Şşşşt! a zis el, ducând degetul arătător la buze. Nu vreau să audă
Chris.
Uimită, Emmaline s-a apropiat de el tiptil, uitându-se la stânga şi
la dreapta.
— Dar de ce?
Jim a scos de la spate un pachet învelit în hârtie maro şi i-l a pus în palme.
— V-am cumpărat un cadou, iar Chris s-ar lua de mine rău de tot dacă ar şti, aşa că să nu-i spuneţi că este de la mine, bine?
Faţa băiatului era toată roşie.
— Un ... un cadou? Dar pentru ce? Nu este ziua mea sau ...sau ...
— Este pentru poliţa de la şemineu, i-a zis el.
Jim s-a întors şi a zbughit-o pe după casă, lăsând-o pe Emmaline singură cu pachetul în mână. Ea s-a întors pe verandă şi a mers până la banca de sub fereastra cu vitraliu. S-a aşezat şi a pus pachetul în poală. Simţea că o asaltează o seamă de sentimente amestecate.
Ar trebui să accepte un dar de la Jim? Cu siguranţă că i-ar fi rănit sentimentele băiatului dacă l-ar fi refuzat. A desfăcut cu degete tremurătoare sfoara care era legată peste hârtie şi a dat la o parte toate straturile, inclusiv unul de bumbac şi a scos la iveală o figurină pictată, reprezentând o doamnă. După strălucire şi greutate, Emmaline şi-a dat seama că fusese făcută din porţelan. Mama ei avea şi ea bibelouri de porţelan în vitrinele din salonul de acasă.
A ţinut-o mai departe de ea pentru a admira părul frumos ondulat, buzele roşii arcuite şi rochia galbenă ca soarele cu volane învolburate de dantelă. Bibeloul era de-a dreptul superb şi numai privindu-l Emmaline simţea o plăcere pe care numai o femeie putea să o trăiască. A pus bibeloul în poală, iar mintea a început să-i lucreze. Acel cadou probabil că reprezentase o parte consistentă din salariul lunar al lui Jim. De ce ar cumpăra el aşa ceva pentru ea?
Jim spusese că este pentru poliţa şemineului. Şi-a amintit că el povestise ceva despre o păpuşă de porţelan care stătuse deasupra şemineului în casa mamei lui din Anglia. S-a înduioşat gândindu-se la Jim—era încă un copil care avea nevoie de grija mamei sale în atât de multe aspecte.
S-a ridicat, legănând bibeloul în palme. înţelegea atât de bine dorinţa de a avea parte de grija plină de atenţie a unei mame, deoarece, în toată această singurătate, inima ei încă tânjea după mama ei. Ar fi dorit să se apropie de Jim asemenea unei mame.
A dus bibeloul în casă şi-l a pus deasupra şemineului, exact în centru, Jim putându-l vedea dacă se uita prin fereastră în timp ce luau prânzul. Iar ea va face ceva drăguţ pentru el, în schimb.
Jim a luat coşul de mere din pivniţă, după cum îi ceruse Emmaline. De când plecase domnul Garrett depinsese din ce în ce mai mult de el, iar lui îi plăcea acest lucru. Dacă ar fi putut, ar fi petrecut toată ziua ocupându-se de nevoile ei, dar Chris îl ţinea ocupat. Jim a pus coşul jos şi a trântit cu zgomot uşa de la pivniţă. Se pare că întotdeauna exista cineva care să-i tot spună ce să facă.
Dar Emmaline îl ruga frumos, nu îi dădea ordine ca unui copil. Sentimentele lui pentru ea deveneau mai puternice pe zi ce trecea. Cu cât era domnul Garrett mai

mult plecat, cu atât avea mai multă nevoie de el. Poate că domnul Garrett va rămâne plecat pentru totdeauna.
A ridicat coşul. Unul dintre vecini făcuse schimb cu Emmaline şi îi dăduse un obroc de mere pentru doi dovleci. Emmaline vrusese mere pentru a face plăcinte, plăcintele lui preferate. Plănuia să taie merele felii şi să le usuce, pentru a putea face plăcinte cu mere, inclusiv iarna. Erau mere pădureţe, mici şi amare, dar dacă Emmaline voia să le usuce, el nu va fi împotrivă. Chiar dacă plăcintele urmau să aibă un gust oribil şi îl vor face să îl doară stomacul, va mânca trei bucăţi fără să se plângă în vreun fel.
A intrat în bucătărie şi a rămas în uşă, uitându-se la ea cum se ducea încoace şi încolo pentru a face curat după masa de prânz. Fredona în timp ce muncea, iar poalele rochiei i se învârteau în jurul gleznelor. Oare cum ar fi arătat într-o rochie de gală? Rochia ei neagră arăta veche şi zdrenţuită, dar ei nu părea să-i pese. De altfel, s-a gândit el înghiţind în sec, ea era prea frumoasă pentru a fi descrisă chiar şi într-o rochie neagră uzată.
Şi-a dres vocea pentru a o atenţiona de prezenţa lui.
— Unde doriţi să pun coşul? Ea s-a întors dinspre dulap.
- A, ce bine! Poţi să-l pui pe masă, Jim. Mulţumesc.
El a lăsat coşul jos, apoi şi-a şters mâinile de pantaloni. Ea îi spusese deja că va fi treaba lui să pună feliile pe acoperişul de tablă de la cămară şi de la magazia de depozitat. în anii trecuţi împrăştiase ciorchine de struguri sălbatici pe acoperişuri, iar soarele le-a uscat şi le-a transformat în stafide. Anul acesta strugurii nu se mai făceau din cauză că lăcustele distruseseră mlădiţele de viţă de vie. Fără îndoială că le va lua mai mult timp merelor să se usuce decât strugurilor, dar soarele de la sfârşitul lui august încă strălucea destul de puternic pentru a face ca acest lucru să se întâmple. Se întreba dacă ciorile vor mai lăsa vreo bucată nemâncată. Păsărilor le era foame şi nu erau deloc timide.
— Poate că ar trebui să vă uscaţi merele în casă pentru a nu fi mâncate de păsări, i-a zis el.
Ea a râs încetişor.
— O, doar nu o să mă supăr pe păsări pentru că ciugulesc şi ele puţin! Dar pot să le usuc pe unele în interior, iar pe altele afară. Astfel vom fi siguri că vom avea suficiente mere pentru plăcintele tale.
Plăcintele lui? A recunoscut că le face special pentru el! A făcut un pas în spate şi aproape s-a împiedicat.
— Ei bine, dacă nu mai aveţi nevoie şi de altceva, aş face bine să mă întorc la lucru. Chris mă aşteaptă.
Ea a deschis uşa unui dulap şi a scos un cuţit.
— Du-te liniştit. Eu am o grămadă de mere de decojit. Să ai o după-amiază bună.
Jim a ieşit în grabă pe uşă cu faţa roşie de emoţie. Emmaline făcea plăcinte de mere special pentru el. Şi-ar fi dorit să-i aducă şi altceva în dar. Nu mai putea să se ducă în oraş pentru a-i cumpăra un alt bibelou, dar ei îi plăceau atât de mult florile. Lăcustele mâncaseră marea majoritate a florilor sălbatice, dar poate că mai creşteau vreunele pe undeva.
S-a îndreptat înspre păşune cu paşi mari, dând din mâini. In timp ce mergea, cerceta cu privirea în toate părţile până departe în zare. Cizmele lui ridicau praful. Două potârnichi mici au tulit-o dintr-un tufiş crescut la întâmplare undeva în faţa lui. S-a oprit şi le-a privit cum dispar, fluierând ceva vesel.
Auzi prea târziu zgomotul prevestitor ca de clopoţei. înlemni, iar frica îi usca gura într-o clipă. Inima îi bătea atât de tare, încât credea că o să-i iasă din piept. Zgomotul şarpelui se auzit din nou, din stânga lui. Ce ar trebui să facă? Mintea începu să lucreze repede, căutând să-şi amintească instrucţiunile pe care domnul Garrett şi Chris i le dăduseră în legătură cu ce trebuie să facă în cazul în care se întâlneşte cu un şarpe cu clopoţei. Dar nu putea să şi le amintească. Nu putea să-şi

amintească!
Jim a strigat de teamă şi şi-a adunat toate puterile pentru a o lua la fugă, dar şarpele s-a aruncat spre el. Jim a ţipat când colţii au intrat în cizmă, chiar la încheietura de la gleznă. La fel de fulgerător precum lovise, şarpele s-a întors şi a plecat, târându-se. Jim s-a prins cu mâinile de picior, locul muşcăturii arzându-l asemenea unui cărbine încins pus pe piele. A ţipat din nou.
In cele din urmă şi-a amintit ce-i spusese fratele lui: să rămână nemişcat. S-a lăsat să cadă la pământ, s-a prins cu mâinile de picior şi a început să strige din toate puterile.

22

Emmaline curăţase mărul rotund cu cuţitul, iar coaja căzuse în găleata de gunoi. Aruncă mărul într-o cratiţă de pe masă şi se întinse după alt măr, dar tocmai când prinsese mărul roşu între degete îi ajunse la urechi un ţipăt de durere. Fusese vreun animal sălbatic? Era vreuna dintre oi?
Traversă bucătăria până la uşă, se uită înspre curte şi ascultă cu atenţie. Ţipătul se auzi din nou. Simţi cum o cuprind fiorii. Era ţipătul unui om, nu al unui animal. îşi adună poalele şi se puse pe fugă. Văzu ceva rostogolindu-se pe pământ în faţă, dincolo de hambar, apoi recunoscu cămaşa cadrilată. Era Jim!
— Jim! Jim!
Răsufla greu de la efortul de a alerga şi de a-şi ţine şi de poalele rochiei în acelaşi timp. Când ajunse la el, se lăsă să cadă în genunchi şi îl prinse de braţ. El se ţinea de picior şi gemea.
— Jim, ce s-a întâmplat? Ai căzut şi te-ai rănit?
— Şarpele! zise el, iar ochii lui plini de spaimă se întâlniră cu ai ei. Un şarpe! Te rog, Emmaline, nu vreau să mor ca Ben!
Ben ... A înghiţit cu noduri când şi-a dat seama despre ce era vorba. Cât de mult îşi dorea ca Geoffrey să fi fost aici! îl legănă pe băiat în braţe. îi venea să plângă în hohote din cauza sentimentului de neputinţă pe care îl avea, dar îi trecu prin cap amintirea unei voci care îi spunea „încrede-te în puterea Domnului, copilă!" Strigă către cerul albastru:
— Doamne, ajută-mă!
Simţi că o cuprinde o tărie de fier, se uită drept la faţa palidă a lui Jim şi îi spuse:
— Nu te voi lăsa să mori!
Prin minte îi trecea imaginea crucii din spatele hambarului, dar încercă să o alunge.
— Ştiu că Tildy mi-a spus ce să fac în caz de muşcături de şarpe, zise ea, forţându-se să-şi amintească. Să opresc otrava ca să nu se mai răspândească!
Apucă tivul de la rochie şi rupse materialul.
— Unde este muşcătura?
Jim arătă înspre partea din faţă a cizmei, cu faţa contorsionată de durere.
— Aici. Chiar aici.
Emmaline trase de cizma lui Jim şi de şoseta groasă. Două puncte roşii marcau locul de unde îl muşcase şarpele. Piciorul i se umflase, iar degetele stăteau depărtate. Ea îl legă cu bucata de material exact sub gleznă.
— Acum stai aici nemişcat. Trebuie să aduc ajutor. Unde este Chris?
— Nu! Nu mă lăsa!
Deşi avea statura unui bărbat, Jim îşi arăta vârsta prin rugămintea plină de lacrimi şi prin faptul că se agăţa de ea în acel fel. Emmaline îl împinse cu grijă la pământ, dar el se opunea braţelor ei.
— Jim! Trebuie să stai aici nemişcat. Veninul se poate răspândi în corp dacă nu faci aşa!
îşi trase şorţul de pe ea şi—1 făcu ghemotoc.

— Foloseşte şorţul ca pernă, dar te rog să stai nemişcat.
Jim se lăsă pe spate şi îşi acoperi ochii cu mâna, zguduindu-se de plâns.
— Te rog, Emmaline, nu vreau să mor! Emmaline îl luă de mână.
— Nu vei muri, dar trebuie să-ţi aduc pe cineva în ajutor. îl voi aduce pe Chris.
Băiatul continua să geamă.
— Nu mă lăsa aici!
Deşi-l a întrebat de câteva ori, el nu voia să-i spună unde îl poate găsi pe Chris. în cele din urmă ea se ridică în picioare şi se uită disperată în toate părţile. Putea să fie în orice parte a fermei. îşi strânse pumnii de frustrare şi strigă:
— Nu ştiu unde să caut, Doamne!
Emmaline se lăsă să cadă în genunchi, îşi deschise palmele, îşi ridică mâinile către cer şi se rugă:
- Doamne, avem nevoie de ajutor. Te rog, te implor să trimiţi ajutor pentru Jim.
în timp ce se ruga, în mintea ei se forma o idee. Sări în picioare.
- Jim, mă voi întoarce imediat. Stai nemişcat şi roagă-te!
Alergă cât de repede putea de la hambar la casă şi se opri gâfâind în faţa clopotului. Apucă de sfoară şi începu să tragă de ea fără răgaz.
Dăngănitul făcea să îi răsune urechile şi să îi bubuie tâmplele, dar a continuat să tragă de sfoară în timp ce se uita împrejur. Geoffrey îi spusese că indiferent unde se afla pe toată întinderea fermei, întotdeauna auzea clopotul care îl chema la cină. Cu siguranţă că şi Chris o să-l audă.
- Te rog, Doamne, fa-l pe Chris să audă clopotul!
Exact cum sperase, un cal ţâşni înspre casă. în şa era Chris.
- Emmaline, ce s-a întâmplat? Emmaline fugi lângă el.
- Este vorba despre Jim. L-a muşcat un şarpe.
Chris deveni brusc palid şi întinse mâna către ea. Ea îl prinse de mână şi sări în spatele lui pe cal. Emmaline îi spuse să se ducă în spatele hambarului. Fără să mai piardă timp cu întrebările, Chris îl puse pe Jim în şa, apoi se urcă în spatele lui, sprijinindu-l cu mâna de după mijloc. Jim se lăsă pe pieptul fratelui său.
- îl duc la doctorul din Stetler, Emmaline. Poţi să ai tu grijă de oi? Emmaline nu mai avusese niciodată grijă de oi până atunci, dar nu avea încotro. Se uită la faţa palidă a lui Jim şi dădu din cap, afirmativ.
- Du-te repede!
Chris lovi calul peste gât cu hăţurile, iar acesta o luă la fugă spre drum.
Emmaline găsi calul lui Jim legat lângă hambarul oilor, încă având pe el şaua. Simţi o mare uşurare când văzu şaua pusă pe cal, deoarece nu ştia cum să înşeueze un cal. Când se va întoarce Geoffrey, o să îl roage să o înveţe cum se face. Duse calul până la gard şi reuşi să se urce pe el. Nu ajungea cu picioarele la scările de la şa, aşa că îşi fixă picioarele în jurul burţii calde a calului. Se ţinea cu o mână de hăţuri şi cu cealaltă de şa.
Simţi că o cuprinde ameţeala când se uită în jos—pământul părea atât de departe! Calul a nechezat şi a dat din cap. Se gândi că-l supărau poalele rochiei şi dădu drumul la şa pentru a le aranja cât de bine putea. Apoi trase de frâie şi lovi uşor cu călcâiele în burta calului, cum văzuse că fac bărbaţii. Calul a fornăit uşor şi a pornit înainte.
- Te rog să te duci la oi! i-a cerut ea.
Emmaline se ţinea cu putere de şa, sărind la fiecare zdruncinătură în momentul în care calul atingea pământul cu copitele, dar, spre uşurarea ei, calul s-a îndreptat înspre păşune. Până când a ajuns unde păşteau oile la păşunea din nord pe care mai rămăseseră nişte fâşii de iarbă pe care nu le mâncaseră lăcustele, coapsele o dureau de la efortul de a rămâne în şa. Dar era abia începutul.
- Ce să fac? a întrebat ea cu voce tare.

Câteva oi şi-au ridicat capetele, privind-o curioase, învârtindu-şi gura în cerc în timp ce mestecau. Emmaline stătea dreaptă în şa şi supraveghea turma care părea mulţumită. în ciuda îngrijorării pe care o simţea pentru Jim, în ciuda îngrijorării despre felul în care va duce turma acasă în siguranţă, simţea că o cuprinde un sentiment de pace. In acel moment înţelese de ce îi place lui Geoffrey să fie pe păşune alături de oi.
Dar nu putea să le lase aici pe câmp. Geoffrey întotdeauna aducea turma la hambar când se lăsa noaptea. Se întrebă încă o dată cu voce tare ce să facă, iar calul lovi cu copita în pământ, scoţând încetişor aer pe nări. Emmaline îşi dorea ca acesta să o poată înţelege şi să îi răspundă, iar apoi gândul că un cal i-ar răspunde la întrebări o făcu să râdă. La auzul râsului ei, câteva oi s-au speriat. Una dintre ele a sărit în faţă şi alte trei au urmat-o.
- Nu, nu plecaţi! a strigat Emmaline şi a început să dea din mâini. Dar a fost ca şi cum ar fi fost transmis un mesaj tăcut prin toată
turma. Oile au început să se mişte în valuri, îndreptându-se în direcţia opusă hambarului. Iar Emmaline stătea locului, neputând să le oprească.
Deodată, spre surprinderea ei, calul a trecut la acţiune. S-a prins cu ambele mâini de şa şi a săltat în şaua moale de piele pe măsură ce calul galopa pe latura exterioară a mulţimii de spinări acoperite cu lână. Când a ajuns în faţa turmei, calul a luat-o brusc la stânga, iar oile s-au întors după el. Cu gura căscată de uimire, Emmaline nu a făcut decât să se ţină bine, în timp ce calul a întors întreaga turmă şi a mânat-o spre hambar.
Oile au înaintat pe păşune, behăind. Calul tropăia înainte şi înapoi în spatele lor, lovind cu botul orice oaie care voia să iasă din rând şi împiedicându-le să părăsească turma. Hambarul le aştepta în faţă cu
uşile deschise. Emmaline privea uimită cum oile formează o coadă şi intră singure în hambar, fără nici un imbold extern.
Când toate oile au fost în siguranţă înăuntru, calul a tropăit şi şi-a întors capul. Emmaline a coborât de pe spatele lui, iar picioarele o dureau atât de tare încât aproape s-a prăbuşit când a atins pământul cu tălpile. S-a ţinut de hăţurile calului până când muşchii ei tremurători s-au mai liniştit îndeajuns de mult pentru a-i duce greutatea, apoi a mângâiat calul de câteva ori pe gâtul lui strălucitor.
- Bună treabă, băiete! Mulţumesc! Te-ai descurcat de minune! Calul şi-a întors capul, fornăind lângă gâtul ei, iar ea a început să râdă.
— îţi voi da ceva bun după ce mă voi asigura cumva că oile vor
rămâne în hambar.
Lăsă calul lângă gard şi trase nişte butoaie în dreptul uşii, formând un fel de barieră provizorie. Era sigură că acele butoaie nu erau foarte eficiente în a preveni animalele sălbatice să intre, dar cu toate acestea nu avea nici cea mai vagă idee ce făcea Geoffrey pentru a se asigura că oile sunt în afară de orice primejdie pe timpul nopţii. Butoaiele vor fi bune până când se va întoarce Chris.
Cu gândul la Chris, simţi cum o cuprinde îngrijorarea. Oare îl găsise Chris pe doctor? Oare Jim putea să-şi piardă piciorul sau chiar viaţa? Clătină din cap. Nu o ajuta cu nimic să se îngrijoreze. *Lasă totul la picioarele Domnului Isus ...* Lui Emmaline îi veneau în minte cuvintele lui Tildy. Se prinse cu mâinile de hăţurile calului, închise ochii şi şopti o rugăciune pentru sănătatea lui Jim.
Terminând rugăciunea, lovi uşor frâiele.
- Vino cu mine, pentru că am ceva bun pentru tine.
Oferi calului două mere pădureţe, râzând de cât de satisfăcut le savura. Calul întinse botul spre mâna ei, căutând alte mere.
- Ei, nu fi lacom acum! Trebuie să mai lăsăm din merele astea şi pentru Jim. îi voi face plăcinte.
Se decise că modalitatea perfectă prin care îşi va ţine mintea ocupată era să se apuce de făcut plăcinte, îşi dorea să fi ştiut cum să dea jos şaua de pe spatele

calului, dar treaba aceasta mai avea de aşteptat până când se va întoarce Chris. Următoarele câteva ore şi le petrecu tăind mere rondele, pregătind foile de plăcintă şi preparând două plăcinte cu mere cu multă umplutură, la care adăugă mult zahăr şi scorţişoară. Ce-o să se mai bucure băiatul!
In timp ce se coceau plăcintele, mirosul de mere umplu toată încăperea, iar Emmaline începu să toace legume pentru o tocană. Voia să lase o oală să fiarbă la foc mic, pentru ca Jim şi Chris să poată mânca atunci când se vor întoarce.
Seara parcă se întindea la nesfârşit în timp ce ea aştepta singură. îşi umplu timpul curăţând de coajă şi restul merelor, tăindu-le rondele şi punându-le pe o sfoară pe care o agăţase în salon. Jim plănuise să usuce feliile de mere pe acoperişul cămării, dar ea nu ştia când va reuşi el să fie îndeajuns de bine pentru a duce acest lucru la îndeplinire. I-au dat lacrimile gândindu-se la Jim. Şi-a lăsat capul în jos şi a început din nou să se roage.
Geoffrey sări din somn când cineva îl bătu pe umăr. Clipi pentru a-şi limpezi privirea şi se uită la faţa conductorului.
— M-aţi rugat să vă trezesc când suntem la o jumătate de oră distanţă de Moreland, zise omul, bătând cu degetul în ceas. Vom ajunge în gară la cinci şi cinci, adică peste douăzeci şi cinci de minute.
— Mulţumesc, zise Geoffrey ridicându-se şi frecându-se la ochi. Conductorul se îndepărtă mergând clătinat. Geoffrey se uită pe
fereastră. Peisajul familiar care i se derula în faţa ochilor îl umplea de bucurie—era atât de aproape de casă acum! îşi scoase pălăria, o lăsă să cadă pe locul gol de lângă el şi-şi trecu mâna prin păr. în săptămânile pe care le petrecuse călătorind nu prea avusese posibilitatea să se spele sau să se bărbierească. Probabil că Emmaline o să strâmbe din nas când o să ajungă acasă. Inima începu să-i bată cu putere la gândul că o va vedea în curând. îi fusese atât de dor de ea în ultimele două săptămâni!
Adesea, când era singur sub cerul plin de stele, se gândise la acea ultima noapte în care stătuse lângă ea şi discutaseră în linişte, îl ascultase, iar expresia de pe faţa ei era una senină, nu speriată sau defensivă. Puteau la fel de bine să se fi aflat în camera de zi a părinţilor ei din Anglia, împărtăşindu-şi gândurile unul celuilalt. Acea seară îi dăduse speranţa că ar putea să recâştige ceea ce îi legase în micuţul sat Wortley—o prietenie profundă şi o dragoste gingaşă.
Trase aer adânc în piept, iar pachetele din buzunarul cămăşii foşniră. Scoase pachetele afară şi le numără. Erau trei pachete cu seminţe de flori: năsturei, margarete şi rudbechia hirta. Negustorul din Nebraska îl asigurase că seminţele vor rezista până la primăvară dacă le va ţine
într-un loc cald.
Acestea erau flori sălbatice, nu erau trandafirii care creşteau în grădina mamei ei de acasă, dar acestea vor supravieţui pe câmpia pe care trandafirii ar fi murit cu siguranţă. în plus, Geoffrey ştia că lui Emmaline îi plăceau toate florile. Dacă acest lucru o făcea să se simtă ca acasă, atunci va culege şi flori sălbatice pentru ea. Iar dacă acestea vor creşte pe lângă casă, atunci ea nu va avea nici un motiv să se aventureze în preerie pentru a căuta flori. Va fi în siguranţă.
A pus pachetele cu seminţe înapoi în buzunar, a închis ochii şi şi-a
imaginat cum faţa lui Emmaline se umple de bucurie la vederea acestui
dar neaşteptat. De-abia aştepta să ajungă la fermă.
Soarele de-abia se mai vedea la orizont pe un cer în culorile roz şi violet ale amurgului când Emmaline auzi în cele din urmă zgomotul copitelor unui cal. Ieşi afară, oprindu-se lângă calul lui Jim care era încă în curte cu şaua pe el. Un cal murg înalt pe care călărea Chris intră în curte şi se opri în faţa lui Emmaline.
Chris sări din şa şi îi întâlni privirea. Faţa lui serioasă o făcu să simtă fiori pe şira spinării. înainta, strângând şorţul cu mâinile.
-Jim a ....?

— Trăieşte, i-a răspuns Chris trecând cu mâna pe sub nas. Haideţi să intrăm în casă. Aş avea nevoie să mănânc ceva.
— Supa e gata, te aşteaptă.
El clătină din cap serios, apoi se îndreptă spre casă. Umerii căzuţi şi mersul greoi erau ai unui om care ducea o mare povară. Emmaline îndreptă o rugăciune către cer pentru inima lui mâhnită.
Puse un castron de tocană în timp ce Chris se aşeza obosit pe un scaun din bucătărie. Chris luă lingura, dar în loc să o bage în castron, o fixă pe Emmaline cu o privire serioasă.
— Doctorul spune că sunt mari şanse ca Jim să supravieţuiască. Slavă Domnului! zise Emmaline prăbuşindu-se în scaunul din faţa lui.
— Muşcătura nu a fost adâncă, probabil că cizma a mai atenuat din forţă. Faptul că l-aţi bandajat a împiedicat veninul să o ia în sus pe picior.
Chris îşi trecu mâna peste faţă şi suspină.
- Doctorul a încercat să aspire cât de mult venin a putut şi a pus o cataplasmă din ficat crud peste muşcătură, dar arată foarte urât. Piciorul lui Jim este de două ori mai mare, iar el se zvârcoleşte de pe o parte pe alta de zici că nu este în toate minţile. Doctorul i-a dat ceva să-l adoarmă şi m-a trimis acasă. A spus că nu putem să facem nimic altceva decât să ... aşteptăm.
Chinul din ochii lui Chris îi rupea inima lui Emmaline.
- Emmaline, dacă moare ... Chris înghiţi greu.
- După ce i-am pierdut pe mama şi pe tata, eu şi Jim nu ne-am mai avut decât unul pe celălalt. Mă mai supăr eu pe el câteodată, dar el... doar pe el îl mai am. Nu mă pot gândi să ...
- Nu te gândi la asta, zise Emmaline prinzându-l de mână. Să nici nu îţi permiţi măcar să ai astfel de gânduri.
- Dar tu nu l-ai văzut cum îşi rotea capul înainte şi înapoi de parcă l-ar fi torturat cineva.
Chris îşi puse mâna peste ochi şi bărbia începu să-i tremure. Emmaline trecu în partea cealaltă a mesei şi-i înconjură umerii care-i tremurau, de asemenea.
- Gata, gata. Nu trebuie să te mâhneşti. Jim este cu doctorul, iar acesta are grijă de el. Acum noi trebuie să ne rugăm să fie bine. Vrei să mă rog eu?
Chris dădu din cap, afirmativ. Emmaline se aplecă şi-şi apăsă obrazul de părul lui. închise ochii şi deschise gura să se roage pentru Jim.
- Ce imagine frumoasă!
La auzul exclamaţiei dure, Emmaline se îndreptă brusc, iar Chris se întoarse în scaun. Geoffrey stătea nemişcat în pragul uşii de la bucătărie. In mână îi atârna o desagă, iar privirea lui arunca fulgere de mânie.

23

Părea că tot aerul fusese scos din încăpere, iar respiratul era un chin. Geoffrey de-abia îşi putea crede ochilor—Emmaline îl cuprinsese în braţe pe Chris Cotler!
- Scuzaţi-mă că vă întrerup. O să mă duc la locuinţa de serviciu ca să vă las să aveţi intimitate, adăugă Geoffrey, mergând înspre cal cu paşi apăsaţi.
- Geoffrey, aşteaptă!
Emmaline îl ajunse din urmă şi-l prinse de cot. Chris stătea tăcut în spatele ei, alb la faţă.
- Domnule Garrett, daţi-mi voie să vă explic.
Geoffrey se uită furios înspre cei doi, apoi îşi trase mâna din prinsoarea lui

Emmaline. Expresia rugătoare de pe faţa ei îl umplea de revoltă. Prefera să îl privească pe Chris, mai degrabă decât să vadă durerea de pe faţa ei.
- Eu şi Emmaline nu suntem căsătoriţi. Dacă în absenţa mea v-aţi dat seama că vă place unul de celălalt, atunci eu nu o să vă stau în cale.
Deschise larg braţele.
- Du-te înapoi şi continuă să ... îi faci curte.
Emmaline rămase cu gura căscată, apoi ochii i se îngustară. îşi încleşta pumnii.
- Curte? Crezi că asta făceam?
- Dar înainte de a te întoarce la nevoile tale egoiste, Chris, poate vrei să ai grijă de acei bieţi cai de afară, zise el arătând înspre caii care erau încă legaţi de gard în curte cu şeile pe ei. Un bărbat are grijă de calul său.
Se întoarse din nou să plece, dar vocea insistentă a lui Chris se auzi în urma lui.
- Domnule Garrett, aşteptaţi! "VI rog!
O mână mică îl prinse de mâneca de la cămaşă, facându-l să se oprească. Se uitat la faţa roşie şi furioasă a lui Emmaline.
- Tu şi acuzaţiile tale de doi bani! Eşti cel mai nesuferit om pe care îl cunosc!
Cineva trebuia să-i explice şi ei care este sensul expresiei „a-şi cere scuze."
- După toate cele prin care am trecut eu şi Chris, tu îndrăzneşti să...
Emmaline îi dădu drumul la mână şi-i întoarse spatele.
- Nu voi mai pierde nici o secundă preţioasă pentru a mă apăra în faţa ta.
Trecu de Chris şi merse cu paşi apăsaţi către casă, apoi strigă peste umăr:
- Este tocană pe plită, dacă îţi este foame, dar să nu te aştepţi să te servesc!
Geoffrey se abţinut să nu-i răspundă înapoi că nu vrea nimic de la ea, nici măcar tocana ei.
- Domnule Garrett...
Ridică mâna în aer şi—1 făcu pe Chris să tacă.
- Nu mai este nimic de spus. Trebuie să am grijă de calul meu. Asigură-te că tu şi Jim aveţi grijă de caii voştri înainte de a merge la culcare.
Apucase calul de hăţuri şi se îndrepta spre hambar. Spera să poată să îşi pregătească calul înainte să apară Chris sau Jim, ori altfel s-ar fi lăsat cu bătaie. Geoffrey nu fusese niciodată predispus la a se lupta cu alţii, dar nici nu avusese vreodată până acum ceva pentru care să merite să lupte.
Scoase pachetele cu seminţe de flori din buzunar şi le aruncă în curte. Vântul le luă şi le făcu nevăzute în umbrele înserării. Ducă-se. încerca să se calmeze în timp ce îşi ţesăla calul şi-i dădea nutreţ proaspăt şi apă. Pregăti calul cât mai repede ca să poată să iasă din hambar până nu apărea vreunul din ceilalţi doi bărbaţi.
Deşi era curios să ştie cum o mai duseseră oile în absenţa lui, se gândi că este mai bine să se ducă direct la locuinţa de serviciu şi să vadă oile în dimineaţa următoare. Trecu însă pe lângă hambarul oilor, iar privirea îi fu atrasă de nişte butoaie care erau aşezate în uşă şi care erau aliniate ciudat, unele drepte, altele într-o parte. Merse încetişor de-a lungul lor.
- Ce este asta?
Oile nu-i ofereau nici o explicaţie, iar el se uită spre casă. Ce se întâmplase oare aici cât timp a fost el plecat? A lăsat butoaiele cum erau şi a mers cu paşi mari către locuinţa de serviciu. Toată clădirea era în întuneric, ceea ce însemna că Jim probabil dormea. Foarte bine, căci băiatul nu trebuia neapărat să fie expus la comportamentul neadecvat al fratelui său, mai ales că şi el avea unele sentimente pentru Emmaline. Femeia asta colecţiona admiratori, la fel cum alte femei colecţionau batiste!
Geoffrey stătea pe marginea patului, cu umerii căzuţi. El sperase ca Emmaline să fie acea persoană care nu îl va părăsi niciodată. In toţi aceşti ani se agăţase de amintirea ei ca persoană atentă, dulce şi de încredere. Jonathan Bradford îl asigurase în repetate rânduri că ea îi rămăsese loială, dar acest lucru nu era adevărat.

Când Geoffrey se întinse pe pat şi închise ochii, imaginea^ lui Emmaline şi a lui Chris îmbrăţişaţi continua sa-i bântuie mintea. încă o dată o persoană pe care o iubea îl dădea la o parte din viaţa ei.
Geoffrey se trezi cu mult înaintea zorilor şi se îndreptă spre râu cu o bucată de săpun în mână. Luna era sus pe cer şi strălucea, luminându-i cărarea. Deşi nu era foarte răcoare, aerul era înţepător şi încărcat de rouă. înainta cu zgomot, pământul scârţâind sub fiecare pas pe care îl punea jos. Oare va mai ploua vreodată în Kansas?
O bufniţă a ţipat şi şi-a luat zborul, sunetul aripilor ei părând aproape aspru în comparaţie cu susurul blând al apei şi adierea uşoară a vântului. A ajuns la apă şi s-a dezbrăcat repede de haine, rămânând în izmene. Când a intrat prima dată în apă, i s-a făcut pielea de găină pe braţe şi a început să tremure, dar după ce a aruncat apă pe el de câteva ori, corpul lui s-a obişnuit cu temperatura scăzută a apei. S-a dat cu săpun şi s-a frecat, îndepărtând transpiraţia, murdăria şi grăsimile de pe el. Dacă ar fi putut numai să spele şi sentimentul acela de amărăciune...
în visele sale, imaginea lui Emmaline îi apărea şi îi dispărea, suprapunându-se peste imaginea mamei lui. îşi iertase mama cu mult timp în urmă. în ciuda durerii din inimă pe care i-o cauzase când îl părăsise, ea avusese un motiv bun pentru care plecase—nicio femeie nu trebuia să fie obligată să rămână alături de un soţ beţiv. Dar nu era sigur că ar putea vreodată să o ierte pe Emmaline. Construise această fermă pentru ea. îşi dedicase viaţa pentru ea, iar cu toate acestea- ea îl alesese pe Chris.
Curat într-un final, a ieşit din apă şi şi-a ridicat cămaşa care era lăsată pe jos. A stat locului câteva clipe, uitându-se înspre răsărit la cerul care devenea roz şi portocaliu, vestind sosirea unei noi zile. Răsăritul îl umplea întotdeauna de bucurie şi nerăbdare, dar spectacolul care i se arăta în faţa ochilor în această dimineaţă îl lăsa rece.
Şi-a folosit cămaşa pe post de prosop pentru a se usca, apoi şi-a luat pantalonii pe el. S-a aşezat şi şi-a luat în picioare şosetele şi cizmele. S-a ridicat şi a pornit înspre locuinţa de serviciu cu cămaşa vătuită în mână. S-a oprit brusc la vederea lui Emmaline care mergea uşor dinspre baie înspre casă. Rochia ei lungă o făcea să pară fantomatică în lumina dimineţii. Părul îi atârna pe spate, nefiind prins în nici un fel. Chiar şi de la depărtare îi putea distinge forma frumoasă a feţei. Dumnezeu să-l ajute, el încă o iubea.
A rămas locului, parcă ţintuit, fixând-o cu privirea, când ea a întors brusc capul. El şi-a dat seama când-l a observat, deoarece a rămas nemişcată, doar poalele rochiei unduindu-se în briza uşoară. Au rămas amândoi nemişcaţi, uitându-se unul la celălalt câteva clipe bune. Când ea a început să se mişte din nou, Geoffrey a simţit că îi sare inima din piept pentru că ea venea spre el.
O parte din el îşi dorea să plece departe de ea, dar numai un laş ar fi procedat în acest fel. Era mai bine să regleze lucrurile acum de dimineaţă, fără Chris şi Jim care să asiste. Aşa că şi-a îndreptat umerii şi a aşteptat până când ea a fost la vreo doi metri de el. Ea arăta foarte tânără şi inocentă aşa cum era cu părul despletit pe umeri, iar el îşi strânse cămaşa în pumni pentru a se abţine să nu o ia în braţe.
— Geoffrey, zise ea în loc de salut sau de vreo altă întrebare. El nu-i răspunse în nici un fel.
— Aseară te-ai înşelat.
în mintea lui apăru imaginea cu ea şi Chris. Trase aer adânc în piept şi strânse din dinţi.
— Ştiu ce am văzut.
— Ce ai văzut, reluă ea cu voce joasă, dar intensă, era cum eu încercam să-l încurajez pe Chris. Era distrus, iar eu încercam să îl calmez.
— Distrus ...
Geoffrey rosti răstit acel cuvânt. Distrus se simţise şi el, la rândul lui, în seara

precedentă.
— Jim a fost muşcat de un şarpe cu clopoţei.
GeofFrey se trase în spate de parcă el ar fi fost muşcat de un şarpe.
— Chris-l a dus la Stetler şi-l a lăsat în grija doctorului, dar era îngrijorat că îşi va pierde fratele. Când tu ai intrat, tocmai mă rugam cu el.
Pe GeofFrey aproape că-l lăsară genunchii în timp ce-i treceau tot felul de gânduri prin minte. *Jim era rănit... Chris avea nevoie de încurajări... Emmaline se ruga, nevinovată ...*
Emmaline continuă:
— îmi dau seama că ţi-am dat motive să te îndoieşti de mine după ce am fugit, dar am încercat să îndrept lucrurile. Am rămas la fermă şi am învăţat să fac toate lucrurile pe care tu mi le-ai cerut. Dar, cu toate acestea, tu continui să nu ai încredere în mine. Şi Geoffrey, zise ea cu voce pierdută, eu nu pot să rămân într-un loc unde oamenii nu au încredere în mine. Nu pot rămâne cu o persoană în care nu am încredere...
Cuvintele ei pline de durere îl afectau mai mult decât ieşirea ei furioasă din seara precedentă. îşi dorea ca ea să îl facă în toate felurile, să îl acuze că nu are sentimente, orice care să-l facă să nu simtă vina care îi apăsa acum sufletul.
— Emmaline, eu ...
- Voi rămâne până la primăvară pentru că, aşa cum tatăl meu a spus adesea, familia Bradford îşi onorează promisiunile şi nu îndrăznesc să nu respect înţelegerea dintre noi deoarece tu vei pune capăt relaţiei de afaceri pe care o ai cu tatăl meu. Dar va trebui să plec, Geoffrey. Nu îţi voi mai permite să mă răneşti vreodată în acest fel.
Fără să îi dea şansa de a-i răspunde, Emmaline se întoarse şi se îndepărtă, cu părul fluturând ca un steag în urma ei. Soarele care se ivea la orizont lumina şuviţele roşii ca focul din părul ei despletit. GeofFrey închise ochii ca să nu o mai vadă, înainte să-i rupă cu totul inima.
Emmaline s-a închis în casă şi s-a sprijinit de uşa solidă, respirând cu dificultate. Oare tocmai i-a spus lui GeofFrey în mod clar că nu va rămâne aici? Cum găsise puterea să facă acest lucru?
Când-l a văzut stând în picioare Fără cămaşă pe el în lumina blândă a zorilor, muşchii puternici ai pieptului lui parcă o invitau să îi mângâie. Sentimentul pe care îl simţise în acele momente aproape că o Făcuse
să se topească cu totul. Pentru câteva clipe scurte uitase cuvintele lui aspre, uitase suferinţa pe care i-o cauzase, uitase totul, cu excepţia faptului că îşi dorea să o strângă în braţe.
Reacţia ei plină de intensitate o speriase şi o încântase în acelaşi timp. Şi o convingea de faptul că îl iubea cu adevărat pe GeofFrey. Din ce alt motiv oare ar fi putut să fie gata să lase la o parte indignarea în schimbul unei îmbrăţişări? Trebuia să-şi protejeze inima de altă suferinţă viitoare. Trebuia să se îndepărteze de GeofFrey. Dacă nu făcea acest lucru, nu va mai putea să plece niciodată la venirea primăverii.
- Doamne, ajută-mă! A zis ea, apoi a închis ochii, bărbia tremurându-i. Ajută-mă să fac ce trebuie.
Rugăciunea aceea scurtă i-a calmat bătăile puternice ale inimii şi s-a întors în cameră la ea pentru a se îmbrăca pentru ziua pe care o avea în faţă. A luat dintr-un cârlig una dintre binecunoscutele ei rochii negre şi apoi s-a oprit. A ţinut rochia mai departe de ea pentru a o vedea mai bine. Cât şi-ar fi dorit să poată să poarte şi altceva decât rochiile acestea negre îngrozitoare! Dar nu avea încotro, decât dacă ar fi cerut cuiva ajutorul. A suspinat, şi-a tras rochia peste cap şi a închis nasturii.
După ce şi-a prins părul în forma lui atât de familiară deja, s-a dus în bucătărie şi a aprins focul în maşina de gătit. Când s-a întins să ia o tigaie mică de pe raft, s-a auzit o bătaie uşoară în uşă. A simţit că o trec fiori când s-a gândit că o să-l revadă

pe GeofFrey atât de curând. A tras aer adânc în plămâni şi a deschis uşa, apoi aproape s-a aplecat de uşurare. Chris stătea în prag, cu o expresie de om plouat pe faţă.
- Chris ...
Cum i-a pronunţat numele, a şi simţit că o cuprinde un sentiment de jenă. Spera că faţa ei nu exprima cât de ciudat se simţea acum în prezenţa lui. O supăra faptul că acuzaţia nedreaptă a lui GeofFrey putea să aibă un efect atât de negativ asupra relaţiei ei cu acest om care nu greşise cu nimic.
- Te rog să intri.
- Mai bine l-aş aştepta pe domnul Garrett.
Ţinea cu o mână pălăria în dreptul stomacului, iar cealaltă mână a întins-o înspre ea. în palma lui larg deschisă se afla un pachet pătrat de hârtie.
- Am găsit asta în curte. Este al dumneavoastră?
Emmaline păşi în faţă şi luă pachetul. Rămase uimită când văzu ce se afla tipărit pe pachet.
- Seminţe de flori! Margarete! Ce frumoase şi vesele par! exclamă ea cu lacrimi în ochi. Mulţumesc!
El îşi înclină capul, arătând cu bărbia.
- Le-am găsit afară lângă gard. Mai era un pachet, dar se rupsese, iar seminţele zburaseră, aşa că l-am aruncat.
Emmaline strânse pachetul la sân.
- Mă voi bucura aşa de tare când le voi vedea înflorite primăvara viitoare!
Imediat simţi o strângere de inimă. Nu va mai fi aici la primăvara viitoare ...
Chris şi-a dres vocea şi s-a mişcat pe loc.
- Am de gând să plec în oraş în această dimineaţă şi să văd ce mai face Jim. Ştiu că Jim a fost la magazinul general de curând şi s-a întors cu provizii, dar voiam să vă întreb dacă mai aveţi nevoie de ceva.
Emmaline trecu cu degetele peste poalele rochiei. Avea provizii de mâncare, avea borcane pentru conserve şi chiar un bibelou frumos de pus deasupra şemineului. Iar acum avea şi seminţe de flori! Singurele lucruri de care avea cu adevărat nevoie acum erau nişte rochii care să se încheie în faţă, de preferat de altă culoare decât negrul. Strânse din buze, întrebându-se dacă îndrăznea să îi ceară lui Chris să aleagă o rochie pentru ea. Dar cum altfel putea să îşi înnoiască garderoba?
- Ştii cumva dacă sunt rochii gata făcute de vânzare în Stetler? Chris s-a scărpinat în cap.
- Sunt pantaloni de lucru şi cămăşi la magazinul cu articole de mercerie. Nu am avut însă motive să văd dacă au şi rochii, adăugă el cu o grimasă pe faţă, dar dacă au şi alte haine gata făcute, nu văd de ce nu ar avea şi rochii.
Emmaline se pregătea să-l întrebe dacă nu ar vrea să ia una dintre rochiile ei din debara cu el şi să găsească ceva de aceeaşi mărima, dar cu nasturi în faţă, când văzu cu coada ochiului ceva mişcându-se. GeofFrey se îndrepta înspre ei, complet îmbrăcat şi cu cămaşa încheiată până sus la gât. Ea tăcu, strângând din buze, iar Chris se trase un pas în spate încât să existe cel puţin un metru distanţă între ei.
GeofFrey îşi încetini paşii pe măsură ce se apropia de ei cu umerii încordaţi. Se uită într-o parte la grădina distrusă, apoi privi spre ei. Când se opri în faţa pragului, atmosfera era foarte tensionată.
- Bună dimineaţa, Emmaline. Chris... Chris dădu din cap, cu privirea întunecată.
— Presupun ...
GeofFrey nu mai putea continua. îşi drese vocea.
— Presupun că vei vrea să mergi în oraş ca să-l vezi pe Jim în acesta dimineaţă.
Chris se uită chiorâş la şeful lui.
— Da, domnule, aş vrea.
Cuvintele lui erau respectuase, dar din ton i se putea citi iritarea. GeofFrey se uită lung la Chris, cu o sprânceană ridicată.

— Vrei să o iei şi pe Emmaline cu tine?
Emmaline şi-a ridicat bărbia şi a făcut ochii mari când a auzit această propunere neaşteptată.
— Sunt convins ca o să vrea să vadă cu ochii ei că Jim este îngrijit cum trebuie.
Dorinţa lui de a o lăsa să plece de la fermă însoţită de Chris era cu siguranţă un alt fel de a-şi cere scuze, dar ea nu putea să îl ierte. Nu putea să rişte să sufere din nou. înghiţi nodul care i se pusese în gât din cauza regretelor şi zise:
— Aş vrea să văd ce mai face Jim şi, de asemenea, aş vrea să cumpăr ceva, dacă se poate.
înţelegea că nu avea bani deloc. Nu voia să folosească banii de zestre pe care îi ascunsese în hambar. Dacă urma să facă cumpărături, atunci GeofFrey trebuia să plătească pentru ele. Dar va face el acest lucru?
GeofFrey se uita la ea cu o expresie de nedescifrat pe faţă, în timp ce Chris îşi vârâse vârful cizmei în pământ, iar două păsări se luaseră la harţă pe acoperişul cămării. în cele din urmă GeofFrey a oftat şi a dat o singură dată din cap în semn afirmativ.
— Poţi să cumperi orice ai nevoie şi să le pui în cont la mine.
I-a stat pe limbă să-i mulţumească, dar s-a abţinut. Dacă îşi exprima recunoştinţa va fi din nou legată de el. In calitate de menajeră, merita mai mult decât un acoperiş deasupra capului şi hrană. Accepta rochia în locul salariului. Se întoarse înspre Chris şi-l întrebă:
— Ai vrea să pleci imediat, sau vrei să iei micul dejun mai întâi? Chris ridică din umeri.
— Nu îmi este foame şi cu cât plecăm mai repede, cu atât mai repede mă voi întoarce la lucru.
Chris aruncă o privire scurtă înspre GeofFrey.
— Nu este uşor să te ocupi de toate de unul singur, aşa că mă voi întoarce să te ajut.
GeofFrey păşi în Faţă.
- Du-te, Chris. Pot să mă ocup de toate atâta timp cât este nevoie. Să ai grijă de Fratele tău şi să-i spui...
Scoase un oFtat.
- îmi pare rău că a fost rănit. Chris mişcă din cap, formal.
- îi voi spune, domnule Garrett! a zis el, apoi s-a întors spre Emmaline. Vă voi lua după ce leg caii la căruţă.
- Voi Fi gata.

24

Emmaline stătea în faţa unei oglinzi ovale din colţul magazinului şi îşi examina înfăţişarea. Deşi putea să fie considerată o dovadă de mândrie să se examineze atât de mult pe sine, pur şi simplu nu putea să-şi ia ochii de la oglindă.
Nu îşi mai văzuse faţa reflectată în oglindă de foarte mult timp. Persoana care se uita la ea din oglindă îi părea străină din multe puncte de vedere. Pielea ei care odinioară era albă căpătase acum o tentă de bronz. Silueta ei care fusese întotdeauna subţire era acum tonifiată şi puternică, acesta fiind fără îndoială rezultatul muncii grele pe care o depusese. Părul prins atât de simplu combinat cu rochia nepretenţioasă de bumbac galben presărat cu imprimeuri de panseluţe mov dădeau impresia că este cu câţiva ani mai bătrână decât în realitate. Dacă şi-ar fi imaginat că va arăta atât de mult ca o gospodină după doar câteva luni petrecute în preerie, probabil că ar fi luptat mai mult pentru a rămâne în Anglia. Dar ştia că acum înfăţişarea ei exterioară conta mai puţin pentru ea decât ar fi făcut-o în anii

precedenţi. Privindu-se în ochi, a văzut o maturitate, o voinţă puternică şi o încredere pe care nu le avusese când se privise în oglindă înainte de a veni în Kansas. Cu siguranţă că aceste calităţi îi vor fi de folos pe viitor... chiar dacă în acel viitor se va întoarce în Anglia.
— Vă vine bine rochia?
Vânzătoarea aruncă o privire prin draperia care servea de paravan între partea principală a magazinului şi cabina de schimb. îşi strânse buzele subţiri când trecu în spatele lui Emmaline şi începu să îi aranjeze umerii şi talia rochiei.
— Nu vă vine foarte pe corp, dar este mai bine aşa pentru o rochie de lucru. Aveţi nevoie de libertate de mişcare.
Ochii ei întâlniră privirea lui Emmaline în oglindă.
— Este bună aceasta?
Emmaline dădu din cap în semn afirmativ.
— Aceasta de aici şi aceea.
Arătă înspre o rochie verde închis cu trandafiri micuţi roz care se afla pe spătarul unui scaun. Rochia avea acelaşi model, croită în acelaşi stil simplu, cu mâneci drepte, cu partea de sus netedă cu un rând de nasturi albi care se întindeau din talie şi până la gulerul rotund şi cu poale largi. Ambele erau foarte bune ca rochii de lucru.
Emmaline se grăbi să descheie nasturii rochiei galbene şi adăugă:
— Dar aş vrea şi o rochie care să se potrivească pentru a merge la biserică duminică dimineaţa. Aveţi ceva cu puţină dantelă sau cu mâneca mai bufantă?
Femeia se gândi pentru o clipă, cu un deget sprijinit pe bărbie, apoi faţa i se lumină.
— Aşteptaţi-mă aici.
Draperiile foşniră când trecu repede printre ele. Emmaline îşi scoase rochia şi rămase în cămăşuţă şi pantalonaşi. Vânzătoarea se întoarse cu o cutie mare în braţele ei ca două beţe. Zâmbi în timp ce punea cutia pe scaun şi-i deschise capacul.
— Aceasta a sosit cu un transport din est. M-am gândit să o trimit înapoi, deoarece majoritatea femeilor de aici preferă un stil mai simplu, dar era atât de frumoasă ... Am sperat că va apărea cumpărătoarea potrivită pentru ea.
Dădu la o parte hârtia de protecţie şi scoase o rochie maron închis cu flori mari de culoare crem. Fiecare petală avea marginile aurite, ceea ce făcea ca rochia să fie foarte elegantă. Emmaline a suspinat adânc atunci când a văzut-o. Vânzătoarea a scuturat rochia, ţinând-o de umeri, apoi a întins-o înspre Emmaline.
— Este minunată, nu-i aşa?
— O, aşa este!
Emmaline mângâie o mânecă şi admiră dantela crem delicată de la gât şi de la încheieturi şi fusta plisată. Cât de des se plânsese de peisajul maroniu plictisitor— pământ maroniu, iarbă maronie, clădiri maronii—şi cât tânjise după culoare. Cu toate acestea, rochia făcea ca această culoare să pară acum rafinată, în loc să fie austeră. Femeia răsuci rochia de pe o parte pe alta.
- Este de fapt o fustă şi o bluză, dar talia fustei se inchide cu nasturi până sub bluză şi astfel pare că este formată dintr-o singură bucată, având însă şi o formă frumoasă de clepsidră.
Femeia întoarse apoi rochia cu spatele.
- Iar bluza are şi o turnură prinsă la ea. Cu aceasta şi cele două rânduri de volane de la poalele fustei, rochia asta este clar menită să atragă atenţia. Aţi vrea să o probaţi? întrebă ea zâmbind.
- Cum să nu!
Spre încântarea lui Emmaline, bluza care era mai lungă pe şolduri se închidea de la gulerul înconjurat cu dantelă şi până jos în talie în partea din faţă, ceea ce însemna că se putea îmbrăca cu uşurinţă de una singură. Când închise şi ultimul nasture din

lemn sculptat, îşi prinse mâinile sub bărbie şi zâmbi la vederea imaginii ei din oglindă. Vânzătoarea făcu ochii mari şi dădu din cap.
- Vai, dar parcă a fost făcută pentru dumneavoastră! Domnişoară Bradford, trebuie să vă luaţi această rochie!
Emmaline era cu totul de acord.
- La ce preţ este?
Suma o făcu pe Emmaline să îşi plece capul. în Anglia nu ar fi avut nici o strângere de inimă să dea o asemenea sumă extravagantă pe o singură rochie, dar, cumva anume, acest lucru părea prea cutezător aici în Kansas. îşi muşca buza de jos, ezitând. Ce ar spune Geoffrey?
Vânzătoarea îşi încrucişa mâinile şi ridică o sprânceană.
- Voi regreta acest lucru, dar o să v-o vând la preţul de achiziţie. După cum v-am spus, mă gândisem să o trimit înapoi şi atunci aş fi plătit cheltuielile de expediţie. Dacă v-o dau la preţul ei de intrare, cel puţin nu voi fi în pierdere.
Emmaline rămase cu gura căscată de uimire.
- Sunteţi sigură?
Pe faţa femeii mai în vârstă apăru un zâmbet.
- Sunt foarte sigură, draga mea. După cum am spus deja, parcă este făcută pentru dumneavoastră. Iar dacă adăugăm şi o pălărie nouă, şi se întâmplă să am exact pălăria perfectă din fetru maro închis cu o panglică crem în jurul borului, atunci e clar că tot oraşul va vorbi numai despre dumneavoastră.
Emmaline nu era sigură dacă voia ca tot oraşul să discute despre ea. în plus, pălăria nu îi era cu adevărat necesară, dar rochiile erau.
Lăsă la o parte dorinţa de a-şi întregi costumaţia cu pălăria de fetru şi răspunse:
— Voi lua rochia, dar îmi va fî de ajuns pălăria de paie pe care o am. Vă mulţumesc.
Faţa femeii se întunecă pentru o clipă, dar apoi strânse din umeri.
— Foarte bine. Dacă vă răzgândiţi şi pălăria va fi cumpărată de altcineva, voi putea să vă comand alta oricând. Vă las acum să vă schimbaţi.
— Cred că voi rămâne în aceste haine, zise Emmaline cu un zâmbet nesigur pe faţă.
Strâmbă din nas în timp ce privea spre rochia neagră pe care o dăduse jos de pe ea.
— Nu doresc în nici un caz să mai port acea rochie vreodată. Femeia a râs şi a luat cele două rochii pentru lucru.
— Voi trece totalul în contul domnului Garrett.
— Vă mulţumesc.
Când Emmaline ieşi de după draperie, îşi plimbă privirea prin magazin. Atenţia îi fu atrasă de un rând de cărţi de pe un raft. Deşi fusese un cititor avid în Anglia, nu prea avusese timp să citească de când ajunsese în Kansas. Dar venea iarna şi poate că urma să aibă mai mult timp liber. Curioasă fiind să vadă ce fel de cărţi avea la dispoziţie, traversă încăperea până la raft. O varietate surprinzătoare de cărţi aşteptau să fie cumpărate.
îşi trecu degetele pe cotoarele cărţilor, citind titlurile: *„Earthly Paradise*" (Paradisul de pe pământ) de William Morris, *„20.000 de leghe sub mări*" de Jules Vernes, câteva cărţi scrise de Dickens, *Biblia ...* Emmaline tresări. Copil fiind avusese o Biblie pe care o lua cu ea la biserică, dar o lăsase în Anglia. Luă Biblia de pe raft şi o ţinu în palme. Se deschise în locul în care avea o panglică albă ca semn de carte, începu să citească:
— Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de ...
Cât de potrivite erau aceste cuvinte, mai ales că ea trăia la o fermă de oi. Se grăbi să ajungă la tejghea şi-i înmâna Biblia vânzătoarei.
— Vă rog să adăugaţi şi cartea aceasta la contul domnului Garrett. Emmaline plecă de la magazin cu un pachet destul de mare sub braţ,

cu paşi săltând de bucurie. Chris îi spusese că va rămâne la cabinetul doctorului până când ea va termina de făcut cumpărăturile, aşa că acum Emmaline traversă strada până la clădirea pătrată cu două nivele care adăpostea atât cabinetul doctorului, cât şi locuinţa acestuia.
Când intră îl găsi pe Chris stând pe o bancă în sala de aşteptare. Stătea cu coatele pe genunchi şi cu capul plecat. Auzind uşa a ridicat capul, apoi a sărit imediat în picioare.
— Domnişoară Emmaline!
S-a îndreptat şi şi-a luat repede pălăria de pe cap.
— Aţi... aţi găsit o rochie nouă.
Emmaline nu mai avea nevoie să-l întrebe dacă i se părea frumoasă noua rochie, pentru că înţelegea asta din reacţia lui. Atinse cu vârfurile degetelor gulerul cu dantelă al rochiei şi râse, sigură pe ea.
— Da. De fapt, am găsit trei rochii. Probabil că Geoffrey nu mă va mai lăsa niciodată să plec în oraş neînsoţită.
Chris râse şi el, dar apoi redevenit serios.
— M-am tot uitat să văd când ajungeţi. Jim a întrebat de dumneavoastră.
Păşi în faţă şi lăsă pachetul pe bancă.
— Unde este?
— La etaj, în dormitorul din spate al doctorului. Vă voi arăta eu. Arătă cu mâna în ce direcţie era, apoi o urmă în sus pe scară până ajunseră la un hol.
— A doua cameră pe dreapta.
Când Emmaline a intrat în camera unde era Jim, în aer plutea un miros greu de medicamente, iar ea se lupta cu dorinţa de a-şi acoperi nasul. A traveresat camera până la patul îngust şi înalt unde zăcea Jim descoperit. Picioarele lui păroase ieşeau de sub poalele cămăşii de noapte din bumbac. Umflătura de la muşcătură încă nu dispăruse. Laba piciorului stâng era de două ori cât dimensiunea ei obişnuită, iar pielea era jupuită şi plină de băşici. Era respingătoare acea imagine, aşa că s-a întors în cealaltă parte şi i-a atins obrazul.
-Jim?
Buzele lui uscate s-au mişcat şi şi-a deschis ochii. A zâmbit într-o parte când a văzut-o.
— Domnişoară Emmaline... aţi venit!
Vorbea greu, iar această propoziţie simplă suna atât de diferit de exuberanţa lui obişnuită. Nu-i venea să creadă că la un moment dat i se părea obositoare vorbăria lui nesfârşită. De acum înainte va asculta cu bucurie orice discurs al lui Jim, oricât de lung va fi el.
— Bineînţeles că am venit, îi răspunse ea. Cum te simţi?
El făcu o grimasă şi închise ochii de durere.
— Mă doare ... peste tot. Emmaline se încruntă spre Chris.
— Este normal? Nu ar trebui ca durerea să fie limitată la membrul care a fost muşcat?
Chris scutură din cap.
— Veninul pătrunde în sânge şi asta îl face să se simtă atât de rău.
— Iar doctorul nu poate să trateze acest lucru?
Ii dădeau lacrimile din cauza suferinţei prin care trecea Jim. îi mângâie obrazul fierbinte şi tras.
— Trebuie să se mai poată face ceva ... Jim o prinse uşor de încheietură.
— Domnişoară Emmaline ... bibeloul este încă deasupra şemineului?
Ea se aplecă şi—şi lipi pentru scurt timp obrazul de al lui.
— Bineînţeles că este. Pentru asta l-ai cumpărat, nu-i aşa? Aşa că este acolo şi arată foarte bine.

— Deci vă place?
— îl preţuiesc foarte mult.
— Atunci... asta înseamnă că vă place de mine?
Lui Emmaline i se umplură ochii de lacrimi. Puse mâna peste mâna lui.
— Da, Jim, îmi place de tine foarte mult. -Atunci ... vreţi să fiţi... iubita mea?
Ea se uită speriată înspre Chris. Acesta ridică neputincios din umeri. Se întoarse înspre Jim şi căută cuvinte care să fie directe, dar sensibile în acelaşi timp.
— Cred ... cred că ar trebui să te preocupi acum să te faci bine. Hai să discutăm despre acest subiect altă dată.
-Nu...
Degetele i se încleştară pe încheietura ei.
— Spuneţi-mi, domnişoară Emmaline. Am ... am bani. Pot să vă cumpăr ... bibelouri şi mai multe rochii sofisticate.
Ochii lui care ardeau de febră se făcuseră mari.
— Sunteţi atât de ... frumoasă. Ştiam că o să ...
Emmaline i-a desprins cu blândeţe degetele de pe încheietura ei şi i-a pus mâna pe pat.
— Trebuie să te odihneşti, Jim.
Băiatul s-a zvârcolit agitat câteva clipe, mormăind ceva, dar apoi, spre uşurarea lui Emmaline,-l a cuprins somnul. Ea s-a uitat în jos la trupul lui inert, cu umerii căzuţi de părere de rău. De când se gândea Jim la ea ca la o posibilă iubită? Poate că ar fi trebuit să asculte de avertismentul lui Geoffrey şi să nu petreacă atât de mult timp cu el. A oftat şi s-a întors către Chris.
— Nu ... nu am ştiut ce să îi spun. Chris zâmbi trist.
— Nu îl ajută cu nimic să îl minţiţi.
Traversă încăperea până la pat şi se uită cu duioşie în jos la Jim.
— Bietul de el, e atât de dus că nu vede că nu aveţi ochi decât pentru domnul Garrett.
Emmaline s-a dat în spate şi şi-a dus repede degetele la gât. Putea să simtă pulsul cu vârfurile degetelor.
— Eu ... eu ...
— Nu trebuie să negaţi acest lucru de dragul lui Jim, domnişoară Emmaline.
Chris îl acoperi pe Jim cu o pătură.
— Tot ce aţi făcut la fermă? Cred că nici o altă doamnă aşa fină ca dumneavoastră din toată Anglia nu ar fi dorit să preia toate îndatoririle pe care le aveţi dumneavoastră aici.
Se întoarse cu faţa la ea şi-şi încrucişa braţele la piept.
— Domnul Garrett a spus că sunteţi diferită. Specială. Că meritaţi să vă aştepte. Şi a avut dreptate.
Şi-a lăsat capul în jos şi a râs de parcă şi-ar fi amintit o glumă veche.
— Trebuie să recunosc că, dacă eu aş fi fost despărţit de logodnica mea timp de cinci ani, aş fi trecut mai departe şi aş fi găsit pe altcineva. Majoritatea bărbaţilor pe care îi cunosc ar fi făcut ca mine. Şi nu se poate spune că nu ar fi fost încurajat în acest sens de vreo câteva domnişoare din acest oraş.
O fixă pe Emmaline cu privirea şi îşi termină domol ideea :
- Dar bănuiesc că nu sunteţi singura care este diferită. Domnul Garrett este diferit la rândul lui. S-a dedicat dumneavoastră şi încă vă este dedicat.
Se auzi dangătul unui ceas de jos, apoi ceasul a continuat să bată ora exactă. Chris s-a încruntat.
- Este târziu. Trebuie să ne întoarcem la fermă.
Emmaline-l a urmat afară din cameră, dar mintea îi rămăsese la cuvintele pe care

acesta tocmai le rostise.

25

De îndată ce Chris a ajutat-o pe Emmaline să coboare din căruţă, aceasta s-a dus în cameră la ea şi s-a schimbat din rochia maro sofisticată în rochia galbenă de lucru. Trecuse deja de ora unsprezece, iar bărbaţii urmau să se întoarcă în curând pentru a lua prânzul. Din cauza timpului limitat, se hotărâse să frigă nişte felii de carne de porc sărată şi să deschidă câteva conserve de fasole. Dacă mai şi cocea nişte pâine de mălai, atunci bărbaţii aveau cu ce să îşi umple stomacul.

Când a aşezat farfuriile în dreptul a trei scaune, s-a gândit la picnicurile plăcute pe care le petrecuse alături de Chris şi de Jim pe verandă. Poate că ar fi o idee să ducă vasele afară ... Dar nu, nu ar fi la fel fără sporovăială veselă a lui Jim. In plus, picnicurile fuseseră ideea lui Jim, iar a face picnic fără el părea ceva crud, într-un fel pe care nu putea să-l definească prea bine.

O bătaie în uşă i-a dat de înţeles că bărbaţii sosiseră să ia prânzul. A ridicat tigaia de pe plită şi s-a uitat înspre uşă.

— Am pregătit un prânz simplu, dar ... Geoffrey a intrat în bucătărie. Era singur.

— Unde ... unde este Chris? a întrebat ea cu buze tremurătoare.

— L-am rugat pe Chris să rămână el cu oile până mănânc eu. Nu îmi place să le las pe păşunea aceea departe fără să fie supravegheate. Când mă voi întoarce eu, el poate să vină să mănânce.

— Ei, bine...

Ii tremurau degetele când a aşezat tigaia în centrul mesei şi când s-a întins să ia oala cu fasole. Numai de-ar fi fost şi Chris aici! De ce oare prezenţa lui Geoffrey o făcea să o ia la fugă? Următoarele câteva luni vor fi agonie curată dacă nu reuşea să lase deoparte sentimentele care o asaltau de fiecare dată când el era în preajma ei.

— Ia ... ia loc, i-a zis ea. Eu ... eu am uitat să iau unt din cămară. Mă voi întoarce repede înapoi.

Şi-a ridicat poalele de la rochie şi a mers înspre uşă, dar Geoffrey nu s-a dat la o parte, aşa că ea a trebuit să se oprească brusc. S-a uitat insistent la ultimul nasture de la cămaşa lui şi-l a aşteptat să se mişte. El a înghiţit, făcând să se mişte uşor nasturele.

— îmi place rochia ta.

— Mul... mulţumesc, i-a răspuns ea foind din fustă.

— Mă bucur că ţi-ai revenit după moartea unchiului tău.

Ce voia să spună cu asta? Crezuse că ea purtase rochia neagră în semn de doliu? Dacă era să fie corectă, după şocul iniţial al morţii neaşteptate a unchiului ei nu se mai gândise prea mult la unchiul ei. Nu fuseseră niciodată prea apropiaţi.

Privirea aprobatoare a lui Geoffrey o cerceta din cap până-n picioare.

— Mama ta a înţeles necesitatea unor haine simple aici în preerie. Este o alegere foarte bună.

Avea mai multe lucruri de clarificat, aşa că-şi apăsă mâna pe stomac şi zise:

— Nu mama este cea care mi-a trimis această rochie. Am cumpărat-o azi de la magazinul din Stetler.

Geoffrey încruntă uşor din sprâncene.

— De fapt, am cumpărat trei. Două rochii pentru lucru şi una pentru duminică. A ... aveam nevoie de ele.

Dar cum ar putea să-i explice de ce era nevoie de ele când el văzuse că ea avea un cufăr plin cu rochii?

— Am cumpărat şi o Biblie. Sper că eşti de acord. Simţea că îi ardea faţa în timp ce aştepta răspunsul lui.

— Dacă voiai să citeşti Biblia, ai fi putut să o împrumuţi pe a mea. Era oare supărat pe ea că o cumpărase sau se oferea să îşi împartă
Biblia cu ea? Nu putea să-şi dea seama din vocea sau din expresia lui.
— Dacă aş lua-o pe a ta, atunci tu nu vei avea din ce citi. Cred că este mai bine să am Biblia mea. Dar dacă tu crezi că este o cheltuială inutilă, atunci o voi returna.
în loc să îi răspundă, el a băgat mâna în buzunarul de la cămaşă. Când şi-a scos mâna, ţinea în palmă un bumb mov ofilit.
— Am găsit asta pe păşune. Se potriveşte cu florile de pe rochia ta.
Lui Emmaline i-au dat lacrimile. Clipi repede şi a arătat înspre blat.
-Te ... te rog să o laşi acolo. Trebuie să iau untul.
Trecu repede pe lângă el, înainte ca el să mai apuce să mai zică ceva. Ajunsă în cămară, îşi apăsă cu palmele obrajii fierbinţi şi închise ochii. Din adâncul sufletului ei se ridica o rugăciune plină de fervoare. *Nu acum. Te rog să nu îl laşi să-mi dea flori acum. Nu când sunt atât de hotărâtă să plec la primăvară!*
Dar era deja prea târziu. Imaginea acelui bumb mic şi drag ocrotit în palma lui va rămâne pentru totdeauna întipărită în mintea ei.
Geoffrey se plimba printre oi după ce îl trimisese pe Chris acasă pentru a lua prânzul, dar mintea îi era tot la Emmaline. Dacă până atunci reuşise să-şi înăbuşe sentimentele pe care le avea pentru ea, acestea izbucniseră brusc după ce o văzuse în acea rochie drăguţă galbenă—culoarea răsăritului de soare.
Behăitul mulţumit al oilor când se odihneau reuşea de obicei să îl linişească, indiferent de ce îi tulbura mintea, dar acum nu putea să liniştească gândurile lui tulburate. Faptul că ea spusese că avea nevoie de Biblia ei trezise în el un sentiment ciudat. Poate că era un gol sufletesc. Când fusese oare ultima dată când el a deschis Biblia pentru a găsi pace şi călăuzire în Cuvântul lui Dumnezeu? în toţi anii cât lucrase la a pune pe picioare această fermă, rar se întâmplase să treacă o zi fără ca el să citească din Scriptură. Uneori citea un verset sau două, dar cititul Bibliei făcea parte din activităţile lui zilnice asemenea mâncatului, dormitului, lucrului... Dar îşi pierduse acest obicei. Şi nu ştia din ce cauză.
Mângâie capul unei oi, apoi se îndreptă de spate şi privi dincolo de oi la ţinutul pustiu. în timp ce vara lăsa locul toamnei, el vedea prea puţine diferenţe în preerie. Vara fierbinte şi secetoasă făcuse ca pământul maroniu şi sfărâmicios să arate deja ca şi când ar fi fost toamnă târzie, cu mult înainte ca acest lucru să apară şi în calendar. Distrugerile cauzate de lăcuste, inclusiv faptul că lăsaseră copacii fără nicio urmă de frunze verzi, făceau ca peisajul să arate ca unul de iarnă. Era de ajuns pentru a face pe oricine să-şi piardă speranţa.
- Când ai de gând să ne dai ploaie, Doamne? întrebă el către cer.
Tonul lui era recalcitrant, dar se hotărâse să fie sincer faţă de Dumnezeu şi să nu îşi ceară iertare pentru acest lucru. Ploaia le fusese refuzată de prea mult timp, iar rugăciunile rămăseseră fără răspuns. Poate că acesta era o parte din motivul pentru care stătuse departe de Dumnezeu în ultimele luni. Poate că Dumnezeu îşi întorsese faţa de la Geoffrey Garrett şi chiar de la întreg statul Kansas. Dovada era peisajul dezolant din jurul lui.
încă o dată îi trecu prin faţa ochilor imaginea lui Emmaline. De ce oare sosirea ei îi dădea mai degrabă un sentiment de pierdere decât de împlinire? îşi făcuse atât de multe speranţe legate de faptul că ea venea la el, speranţe care rămăseseră neîmplinite.
— Domnule Garrett?
Geoffrey tresări la auzul vocii scăzute a lui Chris. Nici măcar nu auzise când se apropiase calul.
— Am terminat de mâncat. Voi duce eu turma la apă dacă aveţi nevoie să faceţi altceva.
Geoffrey îşi muşcă buza, gândindu-se la îndatoririle pe care le avea de terminat. Cea mai presantă era să îşi scrie registrul de cheltuieli după călătoria pe care o

făcuse pentru a cumpăra nutreţ. Un lucru pe care îl învăţase de la tatăl său era să îşi ţină în ordine înregistrările fiscale. Dar cât de des se jucase Franklin Garrett cu cifrele pentru a acoperi sumele mari de bani pe care le pierduse din cauza obiceiurilor fără nici un scrupul, printre care cheltuirea avutului firmei sale? Lăsă la o parte gândurile legate de tatăl său şi se întoarse către Chris.
— Am de rezolvat ceva cu nişte hârtii.
Se strecură încet printre oile care se odihneau, având grijă să nu le deranjeze făcând mişcări bruşte. Ajunse la cal şi se opri.
— Chris, ţi-a spus doctorul ceva despre cât timp mai are Jim nevoie de îngrijirea lui?
Faţa bronzată a lui Chris se încruntase îngrijorată.
— Nu ştia acest lucru. Mi-a spus că îmi va da de veste dacă starea lui Jim se va înrăutăţi. Eu speram că ... vedeţi...
îşi trecu un deget pe sub nas.
— Speram să pot să mă duc în fiecare zi să verific cum se mai simte. Deşi acest lucru însemna că va avea mai puţină forţă de muncă la
fermă, Geoffrey nu putea să îl împiedice pe Chris să petreacă timp cu fratele lui care trecea prin suferinţă.
- Bineînţeles. Te poţi duce în fiecare dimineaţă la el, atâta timp cât
este nevoie.
Apoi îşi aminti de altceva.
- Mâine când te duci în oraş, să-l rogi pe telegrafist să trimită un mesaj la Moreland ca să întrebe de nutreţul pe care l-am cumpărat. Va sosi cu trenul şi va trebui să mă ocup de transportul acestuia de la gară la fermă. Când trimiţi mesajul, să instruieşti muncitorii de la calea ferată să acopere baloturile cu o prelată sau cu o pânză ca să le ferească într-o oarecare măsură de insecte şi de vânt.
- Aşa voi face.
Geoffrey călări până la locuinţa de serviciu şi se aşeză la biroul din colţ, lângă fereastră. Deschise registrul şi trecu în el cu grijă sumele cheltuiete pentru mâncare, transportul cu trenul pentru el, pentru cal şi pentru baloturile de ovăz. După ce calculă totalul, s-a uită lung la sumele din josul coloanelor.
O mare parte din banii lui lichizi se duseseră pe biletul de clasa I pe care îl cumpărase pentru Emmaline pe vasul SS Wyoming şi pe serviciile unei cameriste pentru ea. Nu-şi putea imagina de ce mai avusese ea nevoie de rochii noi. Sau poate că cele pe care le avea în cufăr nu puteau fi purtate ca rochii de lucru. Cheltuielile cu cele trei rochii şi cu Biblia pe care ea le adăugase în contul lui de la magazin cu siguranţă că nu făcuseră decât să-i mărească considerabil datoria.
Fuseseră prea multe cheltuieli neprevăzute în ultimul timp: plata serviciilor medicale pentru Jim, ovăzul şi cheltuielile de transport, rochiile lui Emmaline ... Iar dacă trebuia să cumpere mâncare pentru a compensa distrugerile pe care lăcustele le provocaseră în grădină, punând la socoteală inclusiv mâncarea aruncată după dezastrele gastronomice de la început ale lui Emmaline, se putea să nu fie îndeajuns de mulţi bani pentru a le ajunge până la următoarea vânzare a lânii şi a mieilor. Când venise în America, făcuse o promisiune faţă de el însuşi că nu va face datorii. Datoriile duseseră la declinul tatălui său, datorii cauzate de jocurile de noroc şi de băutură, două lucruri pe care Geoffrey Garrett nu le va face niciodată. Dar, uitându-se la sumele meschine pe care el le aşternuse pe foaie cu scrisul lui de mână ordonat, se întrebă dacă va reuşi să-şi ţină promisiunea de a nu intra în datorii.
închise ochii şi apăsă cu degetele mari pe ploape până când începu să vadă steluţe, dar tot nu reuşi să uite imaginea sumelor din josul paginii din registru. Bombăni neînţeles şi închise cu zgomot registrul cu coperte de piele.
Dar apoi îşi aduse aminte de ceva. Mai avea acces la o sumă substanţială de bani: zestrea lui Emmaline. Promisese că nu îi va cere acei bani până când nu vor fi căsătoriţi legal, dar nimeni nu ar putea gândi ceva de rău dacă i-ar folosi acum.

Chiar dacă şi-ar încălca promisiunea şi s-ar întoarce în Anglia, din punct de vedere etic acei bani erau ca o compensaţie pentru el. In principiu nu voia să se atingă de bani, dar dacă se punea problema să continue activitatea de la fermă pentru a nu fi obligat să renunţe la ea, atunci va folosi zestrea. Dar nu trebuiau să mai apară „cheltuieli neaşteptate".
Se ridică de pe scaun şi ieşi afară. Până acum oile se vor fi bucurat de adăpatul lor de după-amiaza, iar Chris le va aduce acasă în scurt timp pentru a le pregăti de seară. La cină va discuta cu Chris şi Emmaline despre importanţa de a face economii. Poate că el şi Chris ar putea să plece la vânătoare. O căprioară, sau chiar mai bine, un urs, deşi aceştia erau rari pe aici, va face ca rezerva lor de hrană să crească.
In mod obişnuit păstra câţiva miei după tăiere, dar în acest an acest lucru nu era posibil. Avea mai puţine oi, deci vor fi mai puţini miei, ceea ce însemna că ieşeau mai puţini bani din vânzarea de carne. I se strânse stomacul de îngrijorare.
Bătu din picior şi decise că ar fi înţelept să facă un inventar al resurselor lor actuale de hrană. Apoi traversă curtea cu paşi mari şi se duse direct în pivniţă. Coborând pe scări, aerul rece îl izbi trimiţându-i nişte fiori bineveniţi. Ajunse jos şi rămase nemişcat, respirând adânc. Era un miros familiar plăcut de pământ, legume şi carne afumată.
Când ochii i s-au familiarizat cu interiorul întunecat de sub pământ, s-a dus către coşurile de nuiele aliniate lângă peretele dinspre vest. Trei dintre ele erau pline ochi de cartofi care aveau pământ pe ei, iar două coşuri dădeau peste cu napi şi sfeclă. Aruncă o privire rapidă în coşul cu struguri de anul trecut şi văzu că era aproape pe terminate, dar mai găsi şi un coş cu nişte fructe uscate şi încreţite care se afla în apropiere, pe o ladă întoarsă cu susul în jos. Luă o bucată şi muşcă puţin din ea. Măr? Avea un gust uşor amar, dar o aromă plăcută. Duse la gură restul de măr. De unde aveau ei mere uscate?
Se întoarse, încă mestecând, şi rămase cu gura căscată la vederea rafturilor construite pe peretele opus. Erau zeci de borcane cu fasole, mazăre, morcovi şi roşii aşezate organizat pe rânduri. Ridică un borcan cu morcovi tăiaţi felii şi îl clătină în palmă. Era mai multă mâncare aici decât s-ar fi aşteptat. Poate că până la urmă nu trebuia să-şi facă atâtea griji pentru iarnă.
Brusc, inima începu să-i bată cu putere. Se roti, privind încă o dată la abundenţa de legume care aproape dădeau peste coşuri şi la multitudinea de borcane de pe rafturi. Toată această mâncare trebuie să fi fost cumpărată. Cum altfel ar fi putut pivniţa lor să fie atât de bine aprovizionată? Cât de mare era oare datoria pe care o avea în acest
moment?
Ieşi în viteză din pivniţă. Trebuia să vorbească imediat cu Emmaline
şi cu Chris.

26

Emmaline păşi peste pragul uşii de la bucătărie şi se pregăti să arunce o oală cu apă murdară în care spălase ceva în curtea uscată. 11 văzu însă pe Geoffrey ieşind din pivniţă şi sprijini oala de şold, aşteptând ca el să se apropie de ea.
- De unde ai cumpărat legumele acelea din pivniţă?
Tonul aspru cu care vorbea Geoffrey o făcu să se dea cu un pas în spate. Fără să aştepte un răspuns din partea ei, el continuă tăios:
- Nu poţi să cheltui bani în felul ăsta, Emmaline. Trebuie să ţinem şi de ultimul bănuţ. îmi dau seama că în dimineaţa aceasta ţi-am dat voie să cumperi lucrurile de care aveai nevoie, dar trebuie să îmi retrag cuvântul. Dacă tu crezi că mai ai nevoie de orice altceva—mâncare, îmbrăcăminte, cărţi—să vii la mine ca să îmi

ceri permisiunea înainte de a le cumpăra.
Ce se întâmplase oare cu bărbatul care puţin mai devreme în aceeaşi zi încercase să-i strecoare în palmă un bumb mov de floare? încă o dată se confrunta cu un străin nerăbdător şi autoritar. îi stătea pe limbă să dea drumul la o serie de cuvinte de autoapărare pline de furie, dar, înainte de asta, i-au venit în minte nişte cuvinte pe care i le spusese Tildy când avuseseră o discuţie împreună: *„Eram legaţi unu de altu. ... După o vreme, bărbatu ăsta a însemnat totu pentru mine. Sentimentele astea nu vin aşa repede, domniţă Emmalion, da' ele tot vin dacă te uiţi înspre Domnu ca să te ajute să-şi respecţi angajamentu.*"
Emmaline se angajase că va rămâne până la primăvară ca menajeră a lui Geoffrey. *Ajută-mă, Doamne, să îmi ţin promisiunea şi ajută-mă să nu fiu furioasă pe Geoffrey.*
- Foarte bine, Geoffrey. Dacă tu consideri că este necesar să returnez Biblia, atunci îţi voi accepta decizia.
Lui Emmaline i se rupea inima pentru că îşi dorea să o păstreze, dar putea oricând să împrumute Biblia lui Geoffrey.
- Cu toate acestea, am nevoie de rochii. Toate rochiile mele din Anglia, cu excepţia rochiilor negre de călătorie, au fost făcute astfel încât să am nevoie de ajutorul unei cameriste pentru a le îmbrăca.
-Aha...
Exclamaţia aceasta scurtă şi felul în care înghiţea în gol spuneau foarte multe. Emmaline trase aer adânc în piept şi încercă să menţină un ton egal şi imperturbabil.
- Cât despre legumele din pivniţă, acestea provin de la noi din grădină. Lăcustele nu au reuşit să distrugă ce aveam deja în pivniţă, sau ce era sub pământ. Cât timp ai fost plecat, am învăţat cum să conserv legume pentru iarnă.
El se uita fix la ea, cu sprânceana stângă ridicată.
- Aşa că nu am cheltuit nimic pentru a cumpăra legume. Totuşi, a trebuit să îl rog pe Jim să îmi cumpere borcane de la magazin.
Geoffrey îşi drese vocea şi plecă puţin capul.
- Eu ... eu am presupus că ... îmi pare rău.
Emmaline aproape se înecă. îşi cerea el iertare cu adevărat? Geoffrey ridicase din sprâncene, dar era un gest făcut din uimire, nu din exasperare.
- Ai învăţat foarte multe, Emmaline.
Ea dădu din cap afirmativ, dar apoi se întrebă ce ar zice el dacă ar afla cel mai important lucru pe care ea-l a învăţat, şi anume să se *bazeze* pe Dumnezeu mai degrabă decât pe puterile ei.
Brusc, o pală de vânt a bătut în jurul casei, facându-i părul vâlvoi lui Geoffrey şi înnodându-i lui Emmaline şorţul. Se uitară amândoi înspre cer. Dinspre nord se vedea un norişor alb apărând pe cerul albastru. Li se întâlniră privirile.
- Nori, spuse ea.
Lui Geoffrey i se luminase privirea de speranţă.
- Poate că vine în sfârşit ploaia.
- Asta ar fi o veste bună!
O altă pală de vânt, mai puternică şi mai rece decât precedenta, îi smulse lui Emmaline oala din mână. Aceasta căzu pe pământ, stropind cu apă pantalonii lui Geoffrey şi fusta lui Emmaline. Ea îşi prinse obrajii în palme.
— Vai! îmi pare aşa de rău! Geoffrey luă oala de jos şi i-o întinse.
— Nu e nimic, zise el zâmbind ştrengăreşte. Poate că ar trebui să aduni lucrurile de care ai nevoie pentru cină şi să închizi uşa de la bucătărie după tine, zise el adulmecând aerul cu nasul. Simt miros de ploaie.
Emmaline zâmbi sincer, la rândul ei.
— Deci ni se va răspunde la rugăciuni?
— Sper, răspunse el întorcându-se ca să alerge la hambar.

Geoffrey îşi trase pătura peste picioare şi se întinse pe salteaua de paie, cu urechile ciulite la sunetele din exteriorul pereţilor solizi de piatră ai locuinţei de serviciu.
Vântul vâjâia şi tunetul duduia. Toată după-amiaza văzuse cum se adunau norii dintre nord. Când a văzut un fulger brăzdând uriaşii nori pufoşi, şi-a ridicat capul aşteptând nerăbdător primul bubuit al tunetului, dar abia după al patrulea sau al cincilea fulger a ajuns până la el bubuitul.
Dar acum se auzea în repetate rânduri, venind după fulgerele strălucitoare care luminau cerul. Acei nori duduitori cu siguranţă că aveau să aducă ploaie. Asta dacă nu cumva îi risipea vântul ...
Spera că între timp Chris să fi ajuns deja în siguranţă la locuinţa doctorului. După cină, Geoffrey îl trimisese pe Chris în oraş ca să mai petreacă ceva timp alături de Jim. După cum arăta cerul şi după comportamentul neliniştit al oilor, ploaia va începe în primele ore ale dimineţii.
Acum nu era nici opt seara, dar se întunecase complet, iar cerul acoperit de nori era brăzdat de fulgere strălucitoare.
- Ploaie, Doamne, a murmurat el. Trimite-ne ploaie!
O altă repriză de fulgere a făcut să zăngănească ferestrele de la locuinţa de serviciu. Geoffrey lăsase caii cu harnaşamentul pe ei. Se speriau uşor din cauza sunetelor ciudate şi a fulgerului, dar frâiele legate bine de grinzile de lemn îi împiedicau să o ia la fugă în noapte, chiar dacă erau speriaţi. Spera ca Emmaline să nu fie speriată. In timpul cinei, când bubuiau tunetele, ea a zâmbit şi a zis ceva despre faptul că se auzea ca acasă. Furtunile însoţite de fulgere nu erau ceva neobişnuit pentru Anglia, dar ea încă nu trecuse printr-o furtună în câmpie. Şi mai era şi singură în toată casa.
Se încruntă amintindu-şi răspunsul ei când a întrebat-o dacă ar vrea să rămână cu ea.
— Nu, mulţumesc, îi răspunsese ea, aplecând sfioasă capul. Voi fî bine şi nu sunt chiar singură.
Acum îşi dorea să o fi întrebat ce voia să spună cu acel răspuns, dar atunci ea începuse să împartă desertul—o frumoasă plăcintă cu zahăr ars, brună, abia scoasă din cuptor—şi el îşi pierduse ideea. Acum îşi amintea răspunsul ei şi se întreba din nou de unde avea ea atâta încredere în sine.
Un zgomot răsunător îl făcu să sară în picioare. Se lovi la degetul mare într-o şipcă din podea care se desprinsese în timp ce se grăbea spre fereastră. Rămase într-un picior, îşi masă degetul dureros şi se uită la umbrele de afară. Vântul bătea tare şi ridicase tot praful în aer, de nu se mai puteau vedea nici stelele. Nu putea să vadă nimic.
Geoffrey s-a cutremurat când a lovit din nou fulgerul. Probabil că fulgerul era aproape, din moment ce se simţea prin pereţi. începu să-i bată inima. Dacă el era atât de afectat de furtună, cu siguranţă că şi Emmaline era speriată. în ciuda spuselor ei că va fi bine, el nu se va putea odihni dacă nu se va asigura că ea este bine. Se aşeză şi îşi trase cizmele în picioare.
Va verifica şi oile şi va închide porţile de ambele părţi ale hambarului. Dacă furtuna le speria foarte tare, poate că încercau să iasă din hambarul care le proteja, iar el nu le putea priponi aşa cum făcuse cu caii. Era vital să rămână în siguranţă la adăpostul hambarului pentru că nu îşi putea permite să mai piardă alte oi.
îşi vârî mâinile într-o jachetă împletită, se uită pe fereastră şi îl cuprinse din nou un tremur. Chiar voia să se aventureze pe afară? Un alt bubuit îl făcu să treacă la acţiune. Trebuia să se ocupe de turma lui şi de Emmaline.
Emmaline puse o altă bucată de lemn în soba de gătit. Scăderea bruscă a temperaturii a încântat-o, dar a şi tulburat-o. Arăta cu siguranţă că va veni ploaia, dar trecerea bruscă de la caniculă la frig o perturba într-un fel. De când venise în Kansas nu folosise niciodată soba de gătit pentru a face căldură, dar acum frigul

trecea prin pereţi. Dacă vântul ar fi încetat să mai bată, poate că nu ar mai fi părut atât de frig.
în lunile pe care le petrecuse în Kansas crezuse că se obişnuise deja cu vântul, dar în noaptea aceasta vâjâia mai tare ca oricând, făcând să tremure ferestrele. Iar când sunetul acesta se combina cu bubuitul răsunător al tunetului, zgomotul infernal al naturii era aproape
asurzitor.
Stând aşezată la masă, trase felinarul mai aproape de Biblie. Geoffrey nu-şi mai exprimase intenţia de a o returna la magazin, aşa că se simţi în siguranţă să deschidă cartea şi să înceapă să citească câteva versete din ea. Panglica de satin prinsă la ea deschidea cartea exact la Psalmul 23, aşa că ea a începu să citească de acolo.
îi plăcea îndeosebi începutul versetului trei: „îmi înviorează sufletul..." închise ochii şi îşi umplu sufletul cu acele cuvinte. Pentru o clipă, furia dezlănţuită a vântului şi bubuitul tunetelor păreau că se sting şi o cuprinse un sentiment de pace.
Deşi îi era dor de mama ei, îi era dor de Anglia şi de Tildy, încă se bucura de o mulţumire sufletească care era dincolo de orice explicaţie logică. Cumva anume, Dumnezeu îi înviorase sufletul şi, deşi se simţea departe de Geoffrey şi de toate celelalte persoane pe care le iubea, ea se
simţea ... împlinită.
Trase bucuroasă aer în piept, dar mirosul de fum pe care-l simţi o făcu să tuşească. Se încruntă, întorcându-se către maşina de gătit. Oare nu închisese bine uşiţa de ieşea atâta fum? O examinare atentă rapidă o asigură că uşiţa era închisă. Atunci de unde venea mirosul de fum?
Cioc! Cioc! Cioc! A tresărit când a auzit că cineva bate la uşa din faţă a casei. S-a lovit cu şoldul de masă şi felinarul s-a clătinat. Emmaline prinse repede felinarul ca să nu cadă. Se grăbi înspre uşă, ţinând bine de felinar cu o mână. Afară era o siluetă fantomatică şi ea îl recunoscu pe Geoffrey. Deschise larg uşa. Mirosul de fum era chiar mai puternic afară.
— Emmaline, fulgerul a lovit hambarul cailor! Vino, am nevoie de
ajutorul tău!
Fără să ezite, ea puse felinarul pe o măsuţă în apropiere de uşă. El o luă de mână şi traversară amândoi în fugă curtea întunecată. Vântul îi făcu lui Emmaline părul vâlvoi şi îi smulse câteva agrafe. Poalele rochiei începură să i se încolăcească în jurul picioarelor, iar ea îşi trase mâna din strânsoarea lui GeofFrey şi îşi ţinu rochia ridicată deasupra genunchilor.
Nechezatul speriat al cailor răzbătea chiar mai puternic decât şuieratul vântului, îngheţându-i lui Emmaine sângele în vine chiar mai mult decât o făcea vântul acela aprig. în faţă, focul lumina cerul nopţii, iar fumul se înălţa în fuioare.
Ajunseră la hambar, iar Geoffrey îi arătă cu mâna:
- Sunt găleţi în şopron. Umple-le din râul Solomon. Eu trebuie să scot caii.
Emmaline îl prinse de braţ cu amândouă mâinile.
- Nu poţi să intri acolo!
Flăcările se iveau pe lângă streaşină acoperişului de lemn.
- Poate să cadă acoperişul pe tine!
- Nu pot să-i las să ardă de vii!
GeofFrey se eliberă din strânsoarea ei şi fugi direct în hambar. Emmaline rămase pentru o clipă într-o tăcere plină de groază, dar apoi trecu la acţiune. Scoase două găleţi din şopron, aerul fierbinte dinspre hambar dogorindu-i pielea. Se împiedică, orbită de fum şi de praf, părul îi zbură în toate părţile, dar îşi croi astfel drum până la malul râului şi umplu găleţile. Un cal trecu în fugă pe lângă ea, iar frâiele care atârnau de el o loviră puternic peste faţă, aproape făcând-o să cadă cu capul înainte în apă.
îşi redobândi echilibrul şi ridică găleţile. O ustura obrazul, dar ignora durerea.

Trebuie să îl ajut pe Geoffrey! Doamne, ajutâ-mă să pot să-l ajut pe Geoffrey! Se întoarse în fugă la hambar, cu apa curgându-i din găleţi, şi aruncă apa dintr-o găleată cât de sus putea. Vântul suflă aproape toată apa şi o aruncă înapoi pe ea. Scuipând apa, se întoarse către cealaltă găleată. Deodată Geoffrey ajunse lângă ea. Lovi cu palma peste burta unui cal cu ochii sălbatici de frică.
- Diii! Pleacă de aici!
Calul o luă la fugă. GeofFrey îşi întinse braţele către ea.
- Aruncă apă pe mine!
- Ce ... ce?
- Arunc-o pe mine!
Emmaline ridică găleata şi turnă conţinutul peste GeofFrey. Flăcările se ridicau în aer în spatele lui. La zgomotele furtunii se adăugau sfârâitul şi pocnitul focului. El îşi şterse faţa şi se întoarse înspre hambar.
- Geoffrey! Nu!
Dar el, ignorând strigătul ei, dădu buzna în hambar. Deşi ştia că ar trebui să se ducă după apă, picioarele ei refuzau să se mişte de pe loc. Stătea acolo, transfigurată, cu ochii în lacrimi aţintiţi spre uşa largă a hambarului. Avea mâinile strânse sub bărbie şi număra secundele, aşteptându-l pe GeofFrey să iasă de acolo. Doi cai fugiră afară, cu gâturile arcuite şi cu ochii cuprinşi de teroare. Unul veni drept spre ea, iar ea se feri într-o parte, calul trecând în fugă pe lângă ea. Se uita fix înspre hambar. GeofFrey ... unde era GeofFrey?
Apoi-l a văzut, el ieşea cocoşat, cu faţa îngropată în braţul flexat. Cu cealaltă mână trăgea de hăţurile calului lui Jim. Calul era speriat şi se lupta să se elibereze de hăţuri, trăgându-şi capul într-o parte şi nechezând groaznic. GeofFrey era aproape să cadă, aşa că Emmaline Fugi înainte şi apucă şi ea de hăţuri. împreună reuşiră să tragă de cal până când îl scoaseră departe în siguranţă, dar el continua să necheze, să dea din cap sălbatic şi să lovească pământul cu copita.
— Ţine-l aici, îi ceru GeofFrey, punându-i în mână frâiele calului.
Trebuie să scot căruţa.
Se întoarse din nou spre hambar. Emmaline dădu drumul la hăţuri şi calul o luă la Fugă. Ea îl prinse pe GeofFrey de la spate, înfăşurându-şi braţele în jurul taliei lui.
— Nu! Las-o să ardă!
— Nu pot să o înlocuiesc!
încerca să se elibereze din strânsoarea ei, dar ea îl ţinea cu putere.
— Iar eu nu pot să te înlocuiesc pe tine! Te rog, Geoffrey!
— Emmaline, dă-mi drumul!
-Nu!
în acel moment se auzi un pocnet asurzitor, urmat de o explozie de flăcări. El se întoarse şi se feri, protejând-o cu corpul său. Fumul venea în valuri peste ei, făcându-i să tuşească groaznic. încă aplecaţi în faţă, fugiră în grabă înspre râul Solomon şi se aruncară direct în apă.
Priveau îmbrăţişaţi cum se prăbuşea acoperişul, iar scânteile se împrăştiau peste tot în aer. Lacrimile au început să-i curgă lui Emmaline pe obraji, dar au fost repede spălate de ploaia care a început să curgă brusc peste ei. Norii s-au spart şi au început să curgă picături mari de apă care îi loveau de parcă erau pietricele. Ploaia a început să cadă peste hambar, stingând flăcările, dar venise deja prea târziu. S-a prins mai i murmurat el, cu ţaţa îngropată Dumnezeu nu ne-a dat ploaie mai devreme?
Ea-l a strâns mai tare în braţe, îngropându-şi obrazul la pieptul lui. Nu ştia ce să-i răspunsă.

27

Jim stătea lângă fereastra de la cabinetul doctorului şi se uita afară spre stradă. Cârjele îl deranjau la subsoară, dar se lăsa oricum cu toată greutatea corpului pe ele. Picioarele, chiar şi cel care nu fusese rănit, îi cam tremurau după cinci zile de stat în pat, dar doctorul îi spusese că se poate ridica şi mişca de ici colo. Nu conta cât de slăbit se simţea, voia să se uite afară.
Din acea după-amiază când îl lăsase Chris în grija doctorului, avusese momente când se întrebase dacă va mai vedea vreodată peisajul din Kansas sau dacă următorul lucru pe care îl vedea erau străzile poleite cu aur despre care vorbea predicatorul. în ultima lui zi la fermă, soarele strălucea pe cerul senin şi albastru ca oceanul, dar, în timp ce zăcuse la pat, luptându-se cu efectele veninului, cerul fusese acoperit de nori, iar ploaia se auzise căzând pe acoperiş.
Ploaia ţinuse trei zile. Acum nu mai ploua, dar rămăseseră dovezile în urma ei. Cerul era de un gri şters, ca o cămaşă spălată de prea multe ori într-un râu gri. Până şi soarele parcă strălucea doar în parte. Nămolul fusese împrăştiat aproape până la jumătatea clădirilor din Stetler, iar străzile străluceau de bălţi. In mijlocul străzii principale se aflau două căruţe fără cai, cu roţile îngropate în nămol.
Bărbaţi îmbrăcaţi în pelerine impermeabile şi femei ţinându-şi fustele deasupra gleznelor păşeau cu grijă prin nămol, ducându-se spre biserică pentru slujba de duminică, fără să aibă însă pe faţă zâmbetele lor obişnuite şi fără să mai discute vesel între ei. în contrast cu sobrietatea oamenilor, două păsărele cu burţile galbene şi pestriţe stăteau una lângă alta şi ciripeau un cântec pe pervazul unei ferestre de peste drum.
Ciripitul vesel al păsărelelor îi amintea lui Jim de imnurile cântate la biserica din Stetler. Oare Emmaline era acum acolo? Sau oare domnul Garrett hotărâse că drumurile sunt prea noroioase pentru a călători? îşi lipi fruntea de geam, chinuindu-se să vadă până departe în curtea bisericii. Dacă ea era acolo, oare voia să treacă pe la cabinetul doctorului şi să-i facă o vizită înainte de a se întoarce la fermă?
Durerea de la subsuoară îi deveni de nesuportat, aşa că gemând frustrat se întoarse şchiopătând până la pat. Lăsă cârjele de lemn să cadă cu zgomot pe podea şi se aplecă pe spate, odihnindu-şi capul pe pernă.
Uitându-se fix în tavan, mintea îi hoinărea printre amintiri: cum călărea pe spatele larg al lui Horace la fermă, cum îl asculta pe Chris sforăind noaptea, cum zâmbea domnişoara Emmaline când făceau picnicuri pe verandă. Ar fi mâncat o bucată de plăcintă făcută de Emmaline şi îi era dor de mirosul din hambarul oilor şi chiar şi de mirosul de tutun de la pipa lui Chris. Fusese foarte aproape de moarte, iar acum toate aceste lucruri micuţe păreau că au o importanţă pe care altădată nu le-o acordase. De acum înainte se va bucura de plăcerile pe care i le oferea viaţa din America.
De asemenea, va fi şi mai atent când va merge prin păşuni...
O bătaie uşoară în uşă îl făcu să îşi tragă repede pătura peste picioare. Se acoperi şi apoi zise:
— Intră!
Uşa se deschise cu un scârţâit şi intră fiica doctorului, Alice. Ducea o tavă cu o farfurie de tablă pe care se afla o omletă pufoasă, biscuiţi şi un pahar înalt cu lapte spumos.
Jim se linse pe buze şi se ridică de pe pernă.
— Mmmmm, micul dejun! Arată foarte bine. Pe obrajii ei roz înflori un zâmbet.
— Mama a pus mai multă sare şi mai mult piper pe ouă, aşa cum îţi place ţie.
Când s-a aplecat în faţă pentru a-i pune tava în poală, cozile ei lungi au căzut în faţă şi au atins marginile saltelei. Şi-a apucat cozile şi le-a aruncat peste umăr, îndreptându-se de spate.

— Mama zice să pui tava pe măsuţa de lângă pat când termini şi o va lua ea după ce vine de la biserică.
Jim ridică furculiţa şi o înfipse în ouă.
— Te duci la biserică? întrebă el, gândindu-se că ar putea să o roage să-i spună lui Emmaline să treacă pe la el.
Ea dădu din cap afirmativ, iar ochii începură să-i strălucească.
— Aha. De îndată ce mama termină cu îmbrăcatul gemenilor. Umerii îi săltau de râs.
— Când eu am urcat la tine, ea îi alerga în jurul mesei de la bucătărie.
Jim zâmbi, imaginându-şi-o pe soţia plinuţă a doctorului alergând gâfâind după copiii de trei ani plini de energie.
— Dar eu sunt îmbrăcată şi gata de plecare.
Alice îşi trecu degetele peste gulerul rochiei din stambă maro. Rochia ei îi amintea lui Jim de rochia pe care o purtase Emmaline când a venit să îl vadă. Din cauza febrei îşi amintea totul ca prin ceaţă, dar ţinea minte că avusese o rochie maro presărată cu flori şi dantelată la guler. îngrijorarea din privirea ei îi arătase că îi păsa de el, că îi păsa mult de el.
Alice se înroşi brusc.
— Mai bine mă duc să o ajut pe mama cu gemenii. Ne vedem după slujba de la biserică, Jim.
Ieşi în grabă din cameră, trântind uşa după ea. Jim lăsă tava la o parte, oftând de supărare. Plecase înainte ca el să apuce să o roage să îi transmită lui Emmaline acel mesaj din partea lui. îşi dorea să poată să sară din pat, să se îmbrace şi să meargă şi el la biserică. Oftă. Nu ar trebui să se plângă. Chris şi doctorul îi spuseseră în repetate rânduri că era norocos că se afla în viaţă, dar el se săturase să stea închis în această cameră.
Trase pătura la o parte, îşi ridică piciorul şi se uită la rana urâtă. Pielea din jurul rănii se uscase şi se decojise, lăsând o adâncitură dureroasă în picior. Chiar dacă ar fi plecat acasă mâine, ar mai fi avut de aşteptat cel puţin încă o săptămână până să poată să încalţe o cizmă. în plus, cât de mobil ar fi putut să fie cu cârjele pe pământul acela zgrunţuros?
Se lăsă din nou să cadă pe pat şi îşi îndoi braţul drept peste ochi. Când se va întoarce la fermă, poate că va avea o altă cameră şi un alt pat. Şi poate că domnişoara Emmaline va trece mult mai des pe la el dacă va fi atât de aproape de ea...
Brusc, îi trecu prin minte un gând care-l făcu să se ridice intantaneu. După toată ploaia aceea şi tot nămolul, oare ce mai rămăsese din cimitir după potop? Oare mai era cutia lui cu bani încă îngropată bine la mormântul căţelului? Oare s-ar fi putut ca ploaia să intre în cutie şi să deterioreze banii de hârtie din interior?
Trebuia să se ducă acasă. Trebuia să se ducă acasă, acum!
Emmaline închise Biblia şi îşi aplecă capul. Geoffrey refuzase să o ducă la biserica din Stetler în această dimineaţă din cauză că nu mai aveau căruţă şi nu era potrivit pentru o doamnă să meargă călare pe un cal, iar drumul era prea plin de noroi pentru a putea călători. Cu toate acestea, ea bănuia că el tot ar fi găsit o scuză ca să nu meargă, chiar dacă drumurile ar fi fost uscate şi ar mai fi avut căruţa.
îşi împreună mâinile deasupra copertei din piele şi începu să se roage Domnului. Mai întâi mulţumi pentru caii care se întorseseră cu toţii, deşi Horace avea arsuri mari. Apoi aduse în faţa Domnului multele ei frământări: grijile lui GeofFrey; sănătatea lui Jim; nevoile lui Tildy şi ale lui Ronald, oricare ar fi fost acestea; familia ei din Anglia şi chiar şi bietele oi care erau acum închise în hambar.
Se bucură de sentimentul de pace care o cuprindea în timp ce se ruga. Cum oare a lăsat să treacă atât de mulţi ani fără să-şi dea seama de ce avea nevoie pentru a se simţi împlinită? Căutase împlinirea prin grădinărit, prin a fi o fiică ascultătoare şi

respectuoasă faţă de părinţii ei, apoi prin deprinderea abilităţilor necesare supravieţuirii la fermă. Dar toate acele activităţi, deşi bune şi cuvenite în sine, nu îi aduseseră niciodată o bucurie reală.
Faptul că îl avea pe Dumnezeu în viaţa ei făcea ca fiecare zi să îi aducă bucurie, în ciuda greutăţilor pe care le întâmpina. Dacă i s-ar fi cerut să explice cum poate să aibă pace în suflet, în mijlocul încercărilor prin care trecea, nu ar fi putut să explice prea bine în cuvinte, totuşi acest **lucru** era adevărat. Ce dar minunat îi făcuse Tildy când îi împărtăşise **idevirul** dragostei lui Dumnezeu! înainte de a şopti „Amin!", mai **mulţumi** încă o dată pentru prietenia lui Tildy şi pentru puterea pe ne i dădea Dumnezeu.
I ' lir.r ochii, se ridică şi se duse la fereastră. O durea inima
I.....**li p«ll ijul dezolant,** dar mai ales o durea inima pentru Geoffrey.
'" "I..... ' ii' vi/usc cum resentimentul amar pusese stăpânire pe
nici 0 bucurie când se ducea către hambarul oilor " **B**.......a **dispăruse** din ochii lui. După câte se pare,
Promisiunea primăverii
dificultăţile prin care trecuse în ultimele săptămâni erau mai mult decât putea el îndura.
La cină încercase să îl încurajeze citindu-i versetele ei preferate din Biblie din Psalmul 23, dar el o certase cu cuvinte aspre: *„Sufletul meu va fi înviorat numai când această fermă va fi înviorată",* îi zisese el. Apoi îşi trecuse mâinile prin păr şi se încruntase urât, continuând: „ *Toţi anii aceştia în care am muncit din greu, în care am fost un om de afaceri cinstit, în care am trăit frumos, fără beţii ... Şi cum îmi răsplăteşte Dumnezeu eforturile? Trimite năpasta lăcustelor, nu dă ploaia binefăcătoare, apoi inundă tot pământul! Nu vreau să mai aud nimic de Păstorul cel bun, Emmaline. Tatăl meu avea dreptate: Dumnezeu este doar o invenţie a unora.*"
Ea sărise în picioare, dornică să găsească cuvinte de mângâiere, dar mâna lui fermă ridicată o făcuse să rămână tăcută. A cuprins-o un sentiment de neputinţă când i-a văzut umerii încordaţi şi furia care i se citea pe faţă. Numai de-ar fi fost Tildy aici! Ea ar fi putut să-l facă pe GeofFrey să vadă adevărul ...
- Ajută-l pe Geoffrey, Doamne! a şoptit Emmaline. Ajută-l să găsească drumul înapoi spre tine.
Pregătise un prânz simplu format din carne uscată şi brânză, pâine şi ce mai rămăsese dintr-o tocană de legume. Când amesteca în tocană, se gândi la rezervele din pivniţă. Numai de ar fi dezgropat şi ultimii cartofi şi morcovi înainte să se fi pus ploaia! Probabil că acele legume putrezeau acum în solul îmbibat cu apă. Poate că în această după-amiază ar putea să ia pe ea una din rochiile negre, pentru că nu conta dacă se nenoroceau, şi ar putea încerca să salveze ce mai rămăsese din recolta din grădină.
Aproape de prânz, GeofFrey şi Chris au bătut la uşa bucătăriei, înainte de a intra în încăpere, şi-au dat jos cizmele pline de noroi. Ea a zâmbit pe furiş când a văzut degetul mare al lui Chris care ieşea printr-o şosetă. A arătat înspre ea şi i-a zis:
- Am nişte lucruri de cusut. Ai vrea să îţi cos şi ţie gaura din şosetă, Chris?
Bărbatul a aruncat o privire înspre picior, a ridicat din umeri şi apoi a zâmbit.
- Bineînţeles, domnişoară Emmaline, dacă nu este un deranj. GeofFey a încruntat din sprâncene, încercând să-i transmită un
mesaj, dar nu a zis nimic. După ce s-au aşezat la masă, Emmaline s-a
uitat la el, aşteptând să se roage înainte de masă, dar el a înfipt furculiţa într-o felie de pâine şi a pus-o pe farfurie. Emmaline şi-a dres glasul.
— Chris, vrei să spui tu o rugăciune înainte de a mânca, te rog?
In absenţa lui GeofFrey, de fiecare dată el se rugase bucuros pentru mâncare. Chris a aruncat o privire scurtă la GeofFrey, apoi a răspuns.
— Bineînţeles.
Emmaline şi-a plecat capul şi a ascultat cuvintele simple de mulţumire rostite de

Chris. Când şi-a ridicat privirea,-l a văzut pe GeofFrey privind-o din partea opusă a mesei. A ales să ignore privirea lui dezaprobatoare şi a ridicat polonicul de supă.
— Vrei tocană, Geoffrey?
în următoarele minute au mâncat în tăcere, singurele sunete care se puteau auzi în bucătărie fiind clinchetul lingurilor în castroanele de supă şi ronţăitul pâinii crocante. In cele din urmă, GeofFrey s-a sprijinit cu spatele de spătarul scaunului, s-a şters la gură cu şervetul de pânză şi s-a întors către Chris.
— Până acum baloturile mele de nutreţ trebuie să fi ajuns la Moreland. Trebuie să plec călare cu unul dintre cai mâine la Stetler şi să împrumut o căruţă cu cai de la un grajd.
Tonul lui posomorât şi obosit, atât de diferit de exuberanţa lui obişnuită atunci când discuta despre chestiuni legate de Fermă, o întrista pe Emmaline.
— Pot să mă ocup eu de oi mâine, a zis Chris dând din cap.
— înainte de a aduce baloturile aici, trebuie să găsim un loc adăpostit ca să le depozităm.
Chris a luat o bucată de brânză şi a început să o clefăie.
— Nu este loc în hambarul oilor, mai ales că acum sunt şi caii acolo. Unde crezi că ar trebui să le punem?
Privirea lui GeofFrey se opri puţin asupra lui Emmaline.
— Nu prea avem multe opţiuni acum. Singura clădire, în afară de hambarul oilor, care este îndeajuns de mare pentru a încăpea baloturile în ea, este locuinţa de serviciu. Plănuiesc să Folosesc jumătatea mea de locuinţă ca loc de depozitare pentru baloturi până când vom putea repara hambarul cailor.
— Şi unde vei dormi tu?
Chris rostise întrebarea pe care o avea şi ea în minte. GeofFrey s-a uitat la Emmaline în timp ce i-a răspuns.
— Voi sta cu tine, Chris. O să îl plasez pe Jim în casă, în dormitorul care este liber. Nu o să poată să lucreze cu animalele până va scăpa de cârje, aşa că o poate ajuta pe Emmaline cu treburile casei.
Inima lui Emmaline a început să-i bată mai tare. Timpul petrecut cu Jim nu va Face ca sentimentele acestuia Faţă de ea să se adâncească? Cu siguranţă nu voia să îl încurajeze să creadă că ea va fi iubita lui.
— Crezi că este o decizie înţeleaptă? GeofFrey s-a încruntat.
— Nu am altă soluţie, Emmaline.
Deşi voia să-i amintească de avertismentul lui anterior cu privire la Jim, ea şi-a reprimat orice urmă de protest.
— Cât crezi că o să dureze până o să poţi reconstrui hambarul?-l a
întrebat Chris.
— Nu ştiu, a răspuns Geoffrey oftând. Sezonul mieilor este foarte aproape. O să avem mai puţini miei anul acesta din cauza pierderii acelor oi, iar fără ajutorul lui Jim vom fi foarte ocupaţi. Nu cred că vom reuşi să reparăm hambarul până nu vor fi născut toate oile gestante, iar mieii nu vor fi fost trimişi la vânzare.
Chris dădu din cap aprobator.
— Poate că ar trebui să te gândeşti să angajezi ...
-Nu!
Atât Chris, cât şi Emmaline tresăriră la auzul acelui cuvânt răstit. GeofFrey strânse atât de puternic din dinţi, încât începu să-i zvâcnească
un muşchi în obraz.
— Să angajez muncitori presupune să şi plătesc muncitori. Eu ... nu
pot... plăti pe nimeni. Nu acum.
Chris privi tăcut într-o parte.
Emmaline începu să se gândească spre viitor, la primăvară. GeofFrey îi promisese că va cumpăra bilete şi o va duce înapoi în Anglia. Oare se vor strânge îndeajuns de mulţi bani din vânzarea mieilor pentru a acoperi cheltuielile de călătorie? Sau va

fi şi aceasta o altă promisiune
neîndeplinită?
A clătinat din cap şi a cuprins-o uşurarea. încă mai avea banii de zestre. Putea să-i recupereze din hambar şi să-i dea lui GeofFrey ca să-i cumpere bilete. Banii ar fi trebuit să fie în siguranţă în cutia de metal, în ciuda Focului, nu? în mod ciudat, gândul de a părăsi Kansas-ul sau pe GeofFrey nu îi făcea nici o plăcere. Va pleca pentru că nu putea rămâne alături de un om care nu o preţuieşte sau nu are încredere în ea, dar se temea că i se va rupe inima când se va desprinde din acest loc. Geoffrey a ridicat ceaşca şi a scurs ce mai rămăsese din ceai.
- Mă duc să încep să dau molozul la o parte din hambar. Emmaline se uită la el, surprinsă.
- Este duminică!
El ridică o sprânceană ca o întrebare mută.
- Este o zi de odihnă, îi aminti ea.
El respectase ziua Domnului în toţii anii în care crescuseră împreună. Cel mai adesea, venea la ea acasă după slujba de duminică dimineaţa şi stătea în salon cu familia ei, citind poezii sau moţăind cu mâinile împreunate pe burtă. Oare se va lăsa de acel obicei din cauza frustrării şi supărării lui pe Dumnezeu?
- Este o zi ca oricare alta, zise Geoffrey pe un ton mai degrabă resemnat decât aspru. Iar eu nu pot să o pierd. Este prea multă muncă de făcut.
Se întors cu faţa spre Chris.
- Dacă preferi să te odihneşti, poţi să o faci.
Chris aruncă înspre Emmaline o privire plină de părere de rău, dar se ridică în picioare.
- O să te ajut, şefu'.
Geoffrey a dat din cap şi s-au încălţat din nou în cizme.
- Emmaline, dacă ai nevoie de mine, să suni din clopot şi mă voi întoarce, i-a spus Geoffrey înainte de a ieşi pe uşă.
Emmaline a spălat vasele cu inima grea, iar apoi s-a dus în camera de zi. Era acea cameră de zi primitoare în care ea sperase că va sta cu Geoffrey şi vor discuta, redescoperindu-şi afecţiunea pe care o avuseseră unul faţă de celălalt. Dar de ce să se mai preocupe de asta acum? în curând se va întoarce în Anglia, iar Geoffrey nu mai era bărbatul de care se îndrăgostise.
După toate aceste luni, încă nu îl cunoştea pe omul care devenise el aici.

28

La o săptămână după ce arsese hambarul, pământul se uscase în cele din urmă îndeajuns de mult pentru ca Geoffrey să călărească până la Stetler şi să închirieze o căruţă de marfa de la un grajd. Era nevoie de patru cai pentru a putea să tragă căruţa lungă în formă de cutie, iar aceştia parcă găseau fiecare groapă nouă săpată de ape din drumul spre Moreland în care să calce. Dar nu se plângea, pentru că va reuşi în cele din urmă să recupereze baloturile pe care le cumpărase pentru a hrăni oile. Ce însemnau câteva zdruncinături faţă de faptul că acoperea nevoile turmei sale?
Jim stătea lângă el pe bancheta înaltă care era pe arcuri, cu faţa înspre soare şi cu piciorul bandajat sprijinit pe scară. Ar fi putut părea o atitudine de mulţumire, dar Geoffrey ştia că băiatul se lupta să nu îi dea lacrimile. Sporovăială lui veselă se oprise după ce Geoffrey îi povestise de hambarul care luase foc şi de rănile lui Horace. Pentru a curma suferinţa calului, Geoffrey fusese nevoit să îl omoare.
Geoffrey se întreba dacă ar fi trebuit să aştepte să ajungă la fermă înainte să-i

spună lui Jim despre moartea calului său, dar primul lucru pe care acesta îl scosese pe gură era cum îşi va lăsa cârjele la o parte, cum se va urca pe spatele lui Horace şi cum va călări spre păşune. Nu era mai puţin dureros să pună capăt fanteziei de la început, decât să îl lase să se bucure de ea şi să îşi vadă visele spulberate când va afla
adevărul?
Tatăl lui Geoffrey nu crezuse niciodată în idea de a cruţa sentimentele cuiva. El prefera să spună lucrurilor pe nume cu un ton hotărât şi lipsit de emoţie. Când mama lui Geoffrey a plecat, tatăl său i-a spus:
— Mama ta a plecat şi oricât te-ai smiorcăi, tot nu o vei putea aduce înapoi. Aşa că şterge-ţi lacrimile şi poartă-te ca un bărbat.
La vârsta de nouă ani, Geoffrey a învăţat că a fi bărbat înseamnă să îţi reprimi durerea.
Geoffrey-l a împuns pe Jim cu cotul.
— Când ajungem la Moreland, hai să întrebăm dacă sunt câini ciobăneşti de vânzare, ce zici?
Jim începu să clipească repede.
— Nu aţi vrut niciodată vreun câine la fermă. Aţi spus că sapă gropi şi provoacă stricăciuni, a adăugat el, trecând cu mâna pe sub nas.
Geoffrey şi-a amintit reacţia pe care o avusese atunci când Jim a adus acasă târâş o corcitură de căţel. Nu aveau timp să se ocupe de câine din cauza tuturor celorlalte responsabilităţi de la fermă.
— In trecut nu am avut timp să dresăm vreun câine, dar acum o să ai timp până te pui pe picioare. Crezi că poţi dresa un câine să fie bun la adunatul oilor?
— Bineînţeles că aş putea, domnule Garrett! a răspuns Jim, luminându-se la faţă.
— Bine, atunci o să întrebăm dacă are cineva căţei, i-a răspuns Geoffrey. Dacă putem să cumpărăm unul cu mai puţin de un dolar, atunci ne vom duce cu un câine acasă.
Promisiunea că va avea un câine i-a readus lui Jim cheful de vorbă. A sporovăit tot drumul până la Moreland şi, în ciuda tuturor grijilor pe care le avea, Geoffrey s-a pomenit că îi răspunde. Entuziasmul flăcăului era contagios.
Au intrat în Moreland şi s-au dus direct la gară. Mesajul pe care îl primise Geoffrey menţiona că baloturile îl aşteptau în spatele turnului de apă, chitite pe nişte traverse de cale ferată şi acoperite cu o pânză impermeabilă, exact cum ceruse el. A ghidat caii peste liniile de cale ferată, până în spatele depoului şi i-a făcut să se oprească dincolo de turnul de apă. Acolo îl aştepta o movilă acoperită cu o pânză impermeabilă, iar inima i-a tresărit de nerăbdare. Dar când a tras pânza la o parte, a rămas confuz.
Nu comandase şi nu plătise el şaptezeci şi două de baloturi? în faţa lui se aflau puţin mai mult de jumătate dintre acestea.
— Stai aici, zise el către Jim cu voce răstită.
Se duse cu paşi apăsaţi până la ghişeul depoului şi lovi tejgheaua cu pumnul.
— Harvey!
Şeful gării apăru imediat de după un birou mic din colţul de la
fereastră.
— Ce s-a întâmplat?
— Am venit să ridic baloturile de fân pe care mi le-au trimis din Wyoming, spuse el, trăgând aer în piept pentru a se calma. Trebuia să fie şaptezeci şi două de baloturi. Nu a ajuns întreaga comandă?
— Ba da, am descărcat şaptezeci şi două de baloturi, exact cum ai
spus.
Deodată, bărbatul făcu o grimasă, buzele lui subţiri devenind
aproape invizibile.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat...
Deschise o uşă din dreapta ferestrei şi o luă la fugă pe după clădire. Geoffrey îl urmă. Bărbatul îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la
grămadă.
— Vezi tu Geoff, cu toată ploaia aia care a venit peste noi, oamenii au avut probleme cu inundaţiile. Aveau nevoie de ceva ca să ţină pământul să nu se prăvălească, aşa că ...
S-a scărpinat în cap şi şi-a întins mâinile rugător către el.
— Cred că s-au folosit de baloturile tale.
Geoffrey strânse din dinţi. Nevoia lor nu putea în nici un caz să fi fost mai mare decât nevoia pe care o avea el de acele baloturi.
— Din moment ce au fost furate de pe proprietatea Union Pacific, va fi direcţia de cale ferată răspunzătoare de pierderea mea?
încă o dată, faţa lui Harvey căpătă o expresie îndurerată.
— De îndată ce lucrurile nu se mai află în vagonul de marfă, responsabilitatea direcţiei de cale ferată se încheie. Noi le-am aşezat şi ţi le-am păstrat, aşa cum ne-ai cerut, dar ...
— Bine, zise Geoffrey scrâşnind. Atunci fii bun şi trimite o telegramă domnului Johann Wagner în Cheyenne, Wyoming. Spune-i că am nevoie de mai multe baloturi, oricât de multe poate trimite.
Harvey a dat să se întoarcă, dar Geoffrey-l a prins de braţ.
— Harvey, de obicei sunt un om răbdător, dar nu pot tolera furtul. Următoarea comandă mă va aştepta aici când voi veni să o ridic?
Harvey se încruntă.
— O vom păzi cu atenţie. Asta e tot ce îţi pot promite.
Geoffrey lăsă braţul lui Harvey din strânsoare şi făcu un pas în spate.
— Trimite telegrama, Harvey.
In următoarea jumătate de oră, GeofFrey a încărcat baloturile grele de peste douăzeci de kilograme fiecare în căruţă, în timp ce Jim stătea şi se uita la el. Efortul fizic i-a mai atenuat din furie. în cele din urmă a împăturit pânza impermeabilă sub forma unui pătrat voluminos şi a dus-o la fereastra depoului.
— Harvey?
Harvey s-a întors, privindu-l circumspect. Geoffrey a ridicat pânza şi i-a arătat-o.
— Unde vrei să pun asta?
— Las-o pe cheresteaua aia de acolo. Va fi nevoie să o folosim în vreo altă zi.
GeofFrey şi-a înăbuşit un oftat şi a dat din cap afirmativ. A dat să plece, dar apoi s-a întors.
— Ştii pe cineva din zonă care ar putea să dea vreun căţel? Caut unul pe care să-l dresez pentru a avea grijă de oi.
Harvey s-a întors într-o parte, încruntând din sprâncene.
— Mi se pare că familia Hilton care stă în partea de vest a oraşului ar avea nişte câini. Poate vrei să verifici la ei.
— Mulţumesc.
GeofFrey s-a urcat din nou în căruţă şi a dat drumul la frână.
— Bine, Jim. Hai să mergem să vedem dacă putem să-ţi găsim un câine.
Când se îndreptau înspre ieşirea din oraş, atenţia le-a fost atrasă de agitaţia produsă pe locul de promenadă. Doi bărbaţi, aparent în stare de ebrietate, începuseră să danseze dând din picioare în timp ce alţii se uitau şi râdeau de ei. Mulţimea care îi privea ajunsese până în stradă, aşa că GeofFrey a fost nevoit să oprească caii.
— Bogat, bogat, bogat! Sunt la fel de bogat ca regele Midas! striga unul dintre bărbaţii care dansau.
— Şi cum ai făcut asta, Ted?-l a întrebat un alt bărbat. Ai dat de aur?
— Nu de aur, de argint!

Unul dintre bărbaţi se învârtea în cercuri şi făcea o plecăciune ciudată.
— Mi-am descoperit norocul la sala de jocuri de noroc Abilene! Au de toate: mese de cacealma, jocuri de cărţi faraon, ruletă şi, în plus, au doamne frumoase şi muzică.

L-a apucat pe partenerul lui de braţ şi au început din nou să danseze nebuneşte.
- Un bărbat poate să transforme două monede în două sute de dolari cât ai clipi din ochi! Sunt bogat, bogat, bogat!
Mulţimea care încă râdea şi le striga comentarii obscene, a început să se împrăştie încetul cu încetul, permiţându-i lui GeofFrey să treacă mai departe. Jim şi-a întors capul să se uite la cei doi bărbaţi când căruţa a trecut pe lângă ei.
- Credeţi că e adevărat, domnule Garrett?
GeofFrey s-a uitat la Jim. Ochii băiatului erau mari de uimire.
- Ce să fie adevărat?
- Că poţi să transFormi două monede în două sute de dolari cât ai clipi din ochi?
- La o sală de jocuri de noroc mai degrabă transFormi două sute de dolari în două monede, a pufnit GeoFfrey.
Jim a arătat cu mâna înspre cei doi bărbaţi care îşi continuau fericiţi jocul.
- Dar el a spus ...
- Poate că a avut noroc, i-a răspuns Geoffrey, încleştându-şi mâinile pe frâie pe măsură ce îl năpădeau amintirile. Dar norocul este schimbător. De cele mai multe ori, jocurile de noroc te lasă fără nici un ban. Nu merită riscul.
- Aţi jucat vreodată jocuri de noroc, domnule Garrett? l-a întrebat Jim, întorcându-se pe banchetă.
Venirea lui în Kansas a reprezentat un joc de noroc. Tot la noroc a mers şi cu ridicarea unei ferme pe un pământ aspru şi neprimitor şi cu lupta contra naturii, cum bine a aflat în ultimele câteva săptămâni. Dar niciodată nu a jucat jocuri de noroc într-o sală special amenajată. Tatăl său avea acest obicei.
- Nu, Jim, nu am jucat niciodată.
Băiatul a clătinat din cap, cu ochi strălucitori.
- Dar doamnele şi muzica şi toate acele jocuri ... S-ar părea că ar fi un timp petrecut bine.
Da, la fel considerase şi Franklin Garrett despre sălile cu jocuri de noroc. Câţi bani risipise oare în astfel de locuri? Nu avea de unde să ştie cu siguranţă, pentru că acesta îşi ascunsese bine viciul, dar GeofFrey ştia de câte ori prietenul bun al tatălui său, Jonathan BradFord îi sărise în ajutor, plătindu-i datoriile astFel încât să nu fie aruncat în închisoare.
Dar nici măcar Bradford nu reuşise să împiedice pierderea averii bunicii lui.
„ Un bărbat poate să transforme două monede în două sute de dolari cât ai clipi din ochi!"
GeofFrey a strâns din dinţi în timp ce îl asaltau tot felul de gânduri. Franklin Garrett avusese prea puţin noroc la jocuri, dar oare acest lucru era valabil şi pentru fiul său?
Emmaline îşi şterse faţa cu şorţul. După ce petrecuse toată după-amiaza săpând după ce mai rămăsese din grădină, reuşise să adune o jumătate de coş de cartofi şi o grămadă mică de morcovi. După cum se temea, marea majoritate a recoltei fusese distrusă de apa care pătrunsese în sol. Dar tot era bine că mai recuperase câte ceva, decât nimic. Anunţă înverşunată, cu voce tare:
— Aleg să fiu mulţumitoare pentru această recoltă, indiferent cât de mică este!
Duse coşurile la pivniţă şi le puse bine, apoi se îndreptă înspre casă. Vântul acestui sfârşit de septembrie îi ridica şorţul în aer şi îi ciufulea părul. Vântul aducea cu el mirosul de peşte putrezit dinspre râu, iar ea strâmbă din nas. Râul Solomon încă era ieşit din matcă, dar nu reprezenta o ameninţare, iar Emmaline era recunoscătoare pentru acest lucru. Numai de-ar fi dispărut şi miasmele odată cu retragerea apelor.

A spălat o cadă plină de rufe, apoi le-a pus la uscat pe sârma de afară, prinzându-le cu cleşti de lemn. Când să se întorcă înspre casă, auzi că cineva o strigă pe nume. îşi puse mâna pavăză la ochi şi privi spre drum. O căruţă cu doi oameni aşezaţi pe banchetă se îndrepta către ferma lor. Căruţa era plină cu baloturi de nutreţ. Şi-a dat seama că GeofFrey se întorcea acasă şi că o strigase pe nume. Inima i-a tresăltat într-un mod ciudat.
A dat drumul la coşul gol şi a dat fuga la capătul drumeagului care ducea la drumul principal. Strigătul se auzi din nou, dar şi-a dat seama că era de fapt vocea lui Jim, nu a lui GeofFrey. Lăsând deoparte sentimentul de dezamăgire cauzat de recunoaşterea vocii lui, se forţă să zâmbească.
Bine ai venit acasă, Jim!
Mulţumesc, domnişoară Emmaline! Este aşa de bine să fiu acasă!
Băiatul se prinse de marginea banchetei şi se aplecă spre ea când căruţa trecu prin dreptul ei.
Ea merse alături de căruţă până când GeofFrey o opri în faţa casei. Jim îi întinse cârjele şi coborî cu atenţie.
— Ai grijă, îl admonesta ea, simţindu-se ca o cloşcă. Băiatul a zâmbit şi şi-a pus cârjele la subsuoară.
— Sunt bine.
Emmaline s-a avântat înspre marginea căruţei şi a trecut cu mâna peste un balot aspru.
— Ai luat fânul!
In acel moment, se auzi un lătrat puternic dinspre spatele căruţei care o făcu pe Emmaline să tresară speriată. Jim se prăpădea de râs.
— Este Miney!
Emmaline se uită speriată înspre Jim.
— Ce este?
Jim merse şchiopătând până la spatele căruţei şi-şi vârî mâinile acolo. Ridică un boţ de blană maro cu alb care se mişca fără astâmpăr.
— Miney.
Ţinu căţeluşul într-o mână şi adăugă:
— Erau patru căţeluşi în cutie şi am tras la sorţi pe care să-l iau şi a ieşit acesta. L-am numit Miney.
Ochii băiatului se întunecară pentru o clipă de tristeţe.
— Va fi un câine care se va strânge oile, la fel cum Horace a fost un cal care strângea oile. Il voi dresa.
Emmaline întinse mâna spre el, iar acesta o mirosi, apoi o linse. Ea începu să râdă.
— Căţel prostuţ ce eşti. Cu siguranţă că latri ca să pari mai fioros
decât eşti în realitate.
GeofFrey, încă cocoţat pe banchetă, strigă spre ei:
— Acum îndepărtaţi-vă de căruţă, ca să pot şi eu să scot baloturile şi să le pun deoparte.
Emmaline îl luă pe Miney şi se îndreptă spre verandă cu Jim.
— Trebuie să duc căruţa înapoi la Stetler înainte de căderea nopţii, zise GeoFfrey, uitându-se sumbru la Emmaline, aşa că să nu mă aştepţi cu cina.
Fără nici un alt cuvânt, trase de frâie, făcând caii să se întoarcă. Emmaline ţinu bine de căţelul care se zbătea până când căruţa dispăru în spatele casei. Când îl lăsă jos, el începu să sară în jurul lor şi să latre la o creangă. Ea râse de giumbuşlucurile lui neîndemânatice, dar când îşi ridică ochii în sus, privirea pătimaşă a lui Jim o făcu imediat să se oprească.
— Domnul Garrett spune că voi sta în casă până mi se vindecă piciorul.
Emmaline înghiţi cu noduri.
— Aşa este. Chris a adus un cadru de pat, o saltea şi, de asemenea, hainele tale. Totul este aranjat în dormitorul care este liber.

Brusc un gând neplăcut îi trecu prin minte. Ca să ajungă la camera ei, ea trebuia să treacă acum prin camera lui Jim. Dacă în acea cameră ar fi stat copilul ei, asta nu ar fi fost nimic, dar gândul de a intra peste Jim o făcea să fie neliniştită. Jim părea să nu aibă nici o problemă în a împărţi casa cu ea.
— Pot să văd?
Ea dădu din cap, afirmativ.
— Ia-o înainte.
El trecu repede pe lângă ea, sprijinindu-se pe cârje cu mişcări stângace. Ea îl urmă, văzându-l cum stă pe marginea patului şi se uită prin cameră. Chris dăduse toate lucrurile lui Geoffrey într-o parte şi aşezase patul în partea opusă, lăsând partea din mijloc liberă. Dacă îl ruga pe Chris sau pe Geoffrey să atârne o pătură pentru a delimita zona de cameră a lui Jim, atunci el ar fi avut parte de ceva intimitate. Poate că până la urmă va merge şi aşa.
Jim suspină îndeajuns de tare încât să îl audă şi ea. Se uită la el şi încă o dată adorarea pe care o vedea în ochii lui o făcu să simtă fiori pe şira spinării.
— Mă bucur foarte mult că sunt acasă, domnişoară Emmaline. Emmaline clătină uşor din cap.
— Ar trebui să stai pe verandă şi să te joci cu Miney până pregătesc eu cina.
Jim se ridică în picioare şi îşi luă din nou cârjele.
— Bine, domnişoară Emmaline. Voi fi afară dacă aveţi nevoie de ceva.
Il privi cum iese pe uşa din faţă, mergând şontâc, apoi respiră uşurată. Deşi se bucura enorm că Jim supravieţuise muşcăturii de şarpe şi că era din nou acasă, schimbarea condiţiilor de locuit îi dădea un sentiment de nelinişte.
— Doamne, ajută-mă să fiu prietenoasă cu Jim, fără să îl las să-şi facă idei greşite.
Naşterea aceasta durase deja prea mult. Geoffrey a îngenunchiat lângă oaie şi a verificat crestătura de pe urechea acesteia care se regăsea şi în jurnalul pe care îl avea în poală. Da, această oaie mai avusese probleme şi înainte. De acum înainte nu o va mai folosi decât pentru lână.
Unul din motivele pentru care alesese rasa merinos era o calitate a acestora de a avea naşteri fără probleme. Se întâmpla rar ca vreuna dintre oi să aibă nevoie de ajutor la naşterea mieilor, dar din când în când mai exista şi câte o naştere cu probleme. Prin urmare, el nu lăsa niciodată oile singure în perioada când dădeau naştere la miei.
Oftă, încordându-şi umerii. El şi Chris făcuseră cu schimbul zi şi noapte de la începutul sezonului mieilor. Pentru că nu erau decât ei doi care aveau grijă de oi, nici unul dintre ei nu dormise cât ar fi trebuit. Trecuseră două săptămâni de când se întorsese Jim de la doctor, dar băiatul încă petrecea majoritatea timpului pe lângă casă cu Emmaline sau dresând căţelul în faţa casei. Uneori Geoffrey îl bănuia pe Jim că exagerează cu şchiopătatul pentru a scăpa de muncă, dar ezita să îl forţeze prea tare. Doctorul îi avertizase să îl lase pe băiat să se odihnească cât mai mult posibil.
- Geoffrey?
El tresări când îşi auzi numele rostit cu blândeţe. Emmaline stătea în uşa dintre partea de sud a hambarului. Avea în braţe o farfurie acoperită cu un şervet, iar pe faţa ei era o expresie neliniştită, care deja devenise obişnuită.
- Intră, zise el, salutând-o.
Ea se apropie încet, privirea ei trecând pe la toate staulele unde se odihneau oile.
— Ţi-am adus nişte mâncare, din moment ce nu ai ajuns să mănânci la cină.
GeofFrey luă farfuria şi ridică şervetul. Biscuiţi, cartofi prăjiţi şi două bucăţi mari de cârnaţi. A inspirat, iar aroma mâncării-l a făcut să i se strângă stomacul de poftă.
— Mulţumesc.
Dar în loc să mănânce, el a pus farfuria lângă el şi a devenit din nou atent la oaie. Emmaline s-a ghemuit lângă el, cu poalele rochiei galbene bufante pe lângă ea. A trecut cu vârfurile degetelor prin lâna de pe spatele oii.

— Câţi miei s-au născut azi?
— Chris a spus că s-au născut cinci mieluşele de dimineaţă, inclusiv două seturi de gemeni. Apoi s-au mai născut încă doi în această după-amiază—un miel şi o mia. Mielul este negru, un lucru mai puţin obişnuit. Va fi tăiat, dar probabil că îi vom păstra pe ceilalţi.
— Va fi tăiat pentru că este negru? întrebă Emmaline, înclinând din cap.
— în acest caz, da. Lâna neagră nu are nici o valoare. Dar în general tăiem tot ce se naşte de genul masculin.
— Pare destul de nemilos. GeofFrey dădu din cap în semn că nu.
— Berbecii nu se pot reproduce şi deja avem berbeci pentru împerechere. în cele din urmă voi păstra mielul unei oi mai bătrâne, despre care ştim că nu se va mai reproduce pentru mult timp, iar acesta va deveni berbec pentru împerechere. Dar nu putem să-i păstrăm pe toţi.
— Aşa este.
Emmaline culese un pai curat de fân şi începu să îl înfăşoare în jurul degetelor. GeofFrey se întreba de ce nu se întoarce ea în casă. A făcut tot ce a putut să se ţină departe de ea în ultimul timp. Nu avea nici un rost să îşi reînnoiască relaţia dacă ea urma să plece peste câteva luni. Faptul că acum era atât de aproape de el îl făcea să simtă un nod în stomac.
Ea îşi schimbă poziţia, iar el respiră uşurat, crezând că va pleca. Dar, în loc să se ridice, ea şi-a încrucişat picioarele sub ea şi şi-a pus mîinile în poala rochiei.
- Octombrie pare o lună destul de ciudată pentru naşterea mieilor. Nu vin pe lume de obicei primăvara?
GeofFrey închise jurnalul cu creionul în el şi îl puse deoparte.
- Da, pentru cele mai multe rase, dar această rasă este merinos. Oile merinos pot naşte miei de trei ori în doi ani, ceea ce face ca sezonul mieilor să fie puţin diferit de restul raselor.
Emmaline dădu din cap în semn că pricepe.
- înţeleg. Deci mielele sunt păstrate pentru lână şi pentru a se reproduce, iar miei sunt tăiaţi pentru carne.
Corect, deşi se întâmplă şi ca unele miele să fie tăiate. Totuşi, în acest sezon plănuiesc să păstrez cât de multe miele pot, pentru a le înlocui pe cele pe care le-am pierdut după ce au trecut lăcustele.
îşi concentra din nou atenţia asupra oii care stătea întinsă pe paie.
- Iar această oaie nu se va mai reproduce. în timpul următoarei perioade de împerechere, o voi ţine separat de restul. A mai avut şi altă dată probleme la naştere.
Emmaline întinse mâna şi mângâie oaia.
- Biata de ea! Putem să o ajutăm cu ceva?
De ce era Emmaline brusc atât de interesată de treburile fermei? Oare se gândea să rămână? Inima i-o luă puţin razna la gândul acesta, dar se linişti, alungându-l din mintea sa.
- Vreau să o mai las puţin să văd dacă se descurcă şi singură. Aşa că ... aştept.
- Iar eu voi aştepta cu tine.
De ce? o întrebă el, încruntându-se. Ea ridică din umăr.
- Din cauză că nu am mai văzut până acum cum se naşte un miel, mă gândesc. Va fi o experienţă din care voi avea ceva de învăţat. Sunt destul de sigură că nu seamănă cu a privi cum se nasc pisoii.
GeofFrey a scuturat din cap. Jocul acesta al ei, oricare ar fi fost el, trebuia să se sfârşească aici.
- Emmaline, nu o să mai ai niciodată nevoie să ştii aşa ceva de acum înainte. Nu vei mai fi aici în sezonul următor al mieilor. Va fi peste opt luni de acum, după ce va fi trecut demult iarna, iar tu vei fi în Anglia atunci.
Emmaline şi-a plecat capul, jucându-se cu paiul.

- Presupun că da ...
Vocea ei suna atât de abătută, încât lui Geoffrey i se rupea inima de mila ei, dar chiar în acel moment oaia a început să se zbată puternic, aşa că atenţia lui s-a îndreptat înspre ea. S-a aplecat în faţă şi a pus o mână liniştitoare pe gâtul oii.
— Cu ce te pot ajuta?-l a întrebat Emmaline, aşezându-se pe genunchi şi aruncând paiul cât colo.
Geoffrey s-a ridicat în picioare.
— Vino aici şi ţine-o de cap. Nu se poate ridica dacă o ţii de cap. Voi verifica poziţia mielului. Nu o să îi placă, aşa că ţine-o bine.
In timp ce vorbea, se duse cu paşi mari către o bancă, luă o sticlă de soluţie carbonică şi îşi turnă lichid peste mâini. Simţea că ochii curioşi ai lui Emmaline erau aţintiţi asupra lui când a îngenunchiat în spatele oii, şi-a strâns degetele şi le-a introdus pe unde trebuia să iasă mielul.
— A, asta era! a zis el gândind cu voce tare. De fapt este întors cu spatele, în loc să vină cu faţa şi probabil că are picioarele sub el, în loc să fie îndreptate spre canal. Nu o să iasă în acest fel. Trebuie să apuc mielul de picioare şi apoi voi putea să îl scot afară.
Geoffrey a privit rapid înspre mâinile subţiri ale lui Emmaline care ţineau ferm, dar cu blândeţe de capul oii, apoi a închis ochii şi a încercat să-şi imagineze poziţia mielului în interiorul uterului. A căutat cu degetele în jur şi a găsit picioarele mielului. Le-a coborât cu grijă şi le-a tras prin canal. Emmaline trebuie să fi văzut copitele micuţe, pentru că a strigat la el.
— Trage acum!
Geoffrey a clătinat din cap, uitându-se la picioarele acelea micuţe.
— Nu, acum se poate descurca singură. Stai să vezi.
în câteva minute, o contracţie naturală a făcut să iasă toată partea din spate a mielului afară, iar următoarea contracţie a făcut să iasă un ghemotoc de lână mic şi ud.
— Dă-i drumul, porunci Geoffrey, lăsându-se pe călcâie. Emmaline făcu ce îi ceruse, dând din coate pentru a ajunge în
genunchi lângă Geoffrey. Au privit cum oaia slăbită şi-a întors capul şi-l a atins cu botul pe noul născut, iar apoi cum a început să îl lingă. Mielul a răspuns, rotindu-şi capul înspre mama sa. Spre uşurarea lui Geoffrey, mieluşelul s-a luptat să se ridice pe picioare când s-a ridicat oaia, şi, fură nici o îndrumare, a găsit ugerul. A început să sugă cu zgomot,
— O, dar a fost extraordinar!
Geoffrey zâmbi, uitându-se în jos la Emmaline, care privea cum mielul suge, iar oaia îl linge. Ochii ei mari de uimire îi dădeau un aer atât de inocent, încât-l a cuprins un sentiment profund faţă de ea. Tânjea să o tragă aproape de el, să îşi îngroape faţa în părul ei, iar acest sentiment era copleşitor.
Emmaline şi-a împreunat mâinile sub bărbie, s-a uitat în sus la el şi-l a întrebat:
— Femelă sau mascul?
Geoffrey şi-a înclinat capul pentru a se uita.
— Femelă.
— O, mă bucur aşa de mult! răspunse ea, răsuflând uşurată.
— De ce?
— Am ajutat la naşterea ei. Nu aş vrea să o văd măcelărită. Acum poate că voi apuca să o văd crescând. Poate chiar o să o văd cum o să facă miei la rândul ei.
Ochii ei s-au aprins.
— îmi place ideea asta.
De ce oare făcea ea o astfel de afirmaţie după ce anunţase cu îndârjire că se va întoarce în Anglia? Se trase un pas în spate.
— Emmaline ...
înainte ca el să mai spună ceva, ea se duse repede câţiva metri mai

încolo.
— Te voi lăsa să lucrezi. O să îl trimit mai târziu pe Jim să ia
farfuria.
Se întoarse şi ieşit foarte repede din hambar.
Când Emmaline alerga printre umbrele serii înapoi către casă, se gândea la expresia stranie din privirea lui Geoffrey când ea a vorbit despre a vedea mieluşica crescând. Faţa îi era roşie din cauza propriei îndrăzneli. Ştia că i-a trimis un mesaj dar, din reacţia lui, nu arăta că voia să îl primească.
Nu mă vrea aici, Doamne. O, mi-a$ dori atât de mult să îl pot ajuta! A devenit atât de ... deznădăjduit.
Nu îi spusese Tildy că atunci când cineva îşi onorează promisiunea, dragostea vine încet încet? Ei bine, Emmaline încercase să-şi onoreze
promisiunea pe care i-o făcuse lui Geoffrey, iar dragostea înflorise din nou în inima ei. Dar oare va răspunde şi inima lui Geoffrey la fel?
— Domnişoară Emmaline?
Jim stătea în pragul uşii dintre bucătărie şi camera de zi.
— Am terminat cutiile acelea, dacă veţi să le vedeţi.
— O, bineînţeles că aş vrea să le văd! i-a răspuns Emmaline ridicându-se de la masă şi dezlegându-şi şorţul.
Fusese o adevărată provocare să îi găsească ceva de făcut lui Jim pe afară pentru a nu mai sta tot timpul în picioarele ei de când se întorsese de la doctor. Nu putea să se deplaseze prea mult, pentru că îl împiedicau cârjele, dar putea să îşi folosească mâinile, aşa că i-a dat sarcina de a face nişte vase din lemn pentru flori, pe care să le pună la ferestre.
Il urmă în dormitorul lui, unde el dădu la o parte pătura care despărţea camera. Arătă mândru înspre şase cutii de lemn dreptunghiulare care erau aşezate unele lângă altele la el pe pat.
— O, Jim! Ce treabă bună ai făcut!
Emmaline ridică o cutie. Căutase după bucăţile de lemn care mai puteau fi refolosite din hambar. Toate bucăţile aveau urme de la foc, dar se pare că Jim reuşise să le cureţe. Lemnul părea proaspăt şi galben.
întoarse cutia de pe o parte pe alta, admirând lucrătura acesteia. Colţurile se potriveau la perfecţie, bine crestate şi bătute în cuie, iar găurile pe care le făcuse în partea de jos urmau să permită apei să se scurgă.
— Sunt perfecte!
Emmaline se uita bucuroasă la Jim, care se bâţâia pe călcâie şi zâmbea.
— Acum nu mai am nevoie decât de nişte pietre şi de pământ şi pot să îmi plantez seminţele în ele.
— Pot să le aşez afară, dacă doriţi.
— O, nu! Nu încă!
Emmaline puse cutia înapoi pe pat şi îşi împreună mâinile.
— O să le păstrez în salon până când vremea se va încălzi din nou. Plănuiesc să am o grădină de interior.
— Grădină de interior? a întrebat Jim, încruntând din sprâncene. Emmaline a dat din cap afirmativ.
— Da. Grădinarul nostru din Anglia avea o magazie cu ghivece unde făcea ca florile să crească în tot timpul anului. Mama nu rămânea
niciodată fără flori proaspete pe masa la care luam cina—hortensii, clematite mov, coreopsis, imortele ...
închise ochii preţ de câteva clipe, închipuindu-şi minunatele buchete care le înfrumuseţaseră masa.
— Eu nu am magazie pentru ghivece, dar zona din faţa ferestrelor din salon unde cutiile vor sta la soare va fi destul de bună pentru asta. Am seminţe de margarete —iubesc margaretele—şi intenţionez să plantez câteva acum, le voi păstra în casă

unde este cald şi pot germina. Apoi, la primăvară, voi pune cutiile afară şi voi transplanta unele dintre plante şi în curte. Nu-i aşa că va fi frumos?
Jim se uita suspicios la ea.
— La primăvară? Dar am crezut că ... Şi-a umezit buzele, apoi a întrebat:
— Nu o să vă întoarceţi în Anglia la primăvară?
Emmaline a clipit de câteva ori. Căuta în mintea ei un răspuns potrivit pe care să i-l dea.
— Florile ... vor face ca această casă să semene mai mult cu cea de acasă ... chiar dacă voi fi sau nu voi mai fi aici, nu-i aşa?
Jim nu a răspuns. Emmaline s-a forţat să râdă.
— Dar, indiferent de situaţie, primăvara va veni abia peste câteva luni. Nu trebuie să ne facem griji pentru acest lucru acum. în schimb, trebuie să te rog să îmi aduni pietricele de pe fundul râului pentru a le pune la baza cutiilor, apoi le voi umple eu cu pământ din grădină. Apoi va trebui să mă încred în faptul că razele soarelui împreună cu căldura de la soba mică din colţul salonului vor fi de ajuns pentru a face să răsară seminţele.
Jim şi-a ridicat cârjele.
— Trebuie să merg să verific ce face Miney şi să-l închid în magazie
pe timpul nopţii.
— Să ai grijă, pentru că deja s-a întunecat. Jim făcu ochii mici.
— Ştiu, ştiu.
Emmaline şi-a reţinut un zâmbet când el ieşea din cameră. Chiar dacă îşi dăduse seama sau nu de asta, îi răspunsese la fel cum un copil încăpăţânat îi răspunde mamei lui, şi nu reacţionase ca un bărbat faţă
de iubita lui.
Iubită ... Imediat au început să-i treacă prin minte amintiri din trecut, toate legate de zilele în care Geoffrey o curtase pentru a-i fi iubită. Când îi zâmbise în hambar, chiar după naşterea mielului, îşi adusese aminte de momentele de tandreţe pe care le trăiseră atunci când crescuseră împreună. Atât de multe amintiri preferate din copilăria ei îl includeau şi pe Geoffrey! Când au zâmbit unul la celălalt în hambar, oare se gândise şi el la vremurile din trecut? Oare amintirile aveau să-i mai înmoaie inima?
Vremurile din trecut ... Bineînţeles! în cele din urmă, Emmaline găsise soluţia pentru a face ca inima lui Geoffrey să se deschidă din nou spre bucurie şi să râdă din nou. Inima a început să-i bată cu putere şi zâmbetul de pe faţa ei a devenit mai larg, în timp ce se gândea la modalitatea prin care să ajungă la inima lui. Cu siguranţă că se confruntaseră cu vremuri grele şi în Anglia—pierderea mamei lui, multele boli ale tatălui său. Cu toate acestea, el le făcuse faţă cu putere şi îndemânare datorită credinţei lui în Dumnezeu. Numai de ar putea să-l facă să îşi amintească de acele momente, să îşi amintească unde avea nevoie să caute putere pentru a face faţă încercărilor din prezent!
Nu avea nevoie decât de câteva lucruri care să îi reamintească de trecut, iar ea ştia exact cu ce să înceapă.

30

Geoffrey sări speriat din somn, cu trupul acoperit de sudoare. Visul, mai degrabă coşmarul, încă îi mai rămăsese undeva în minte.
— *Eşti o mare dezamăgire, Geoffrey. Crezi că vei găsi succesul în Kansas? Eşti un prost! Eşecul te paşte! Fii atent la ce-ţi spun!*
- Nu! A strigat el tăios.
A tras în piept mirosul de tutun de la pipa lui Chris care rămăsese în pereţii placaţi

cu lemn şi în cuvertura cu care era acoperit. Cu siguranţă că acel miros, acelaşi cu cel care se impregnase în biroul tatălui său, îl făcuse să aibă coşmaruri.
Geoffrey şi-a tras pantalonii pe el, a luat cizmele în picioare şi a ieşit pe verandă. A inspirat adânc aerul rece al nopţii, încercând să scape de mirosul care îi rămăsese în nări şi sperând că se vor duce şi amintirile coşmarului din mintea lui. Dar cuvintele dure ale tatălui său, pe care i le aruncase în ziua când îi împărtăşise planurile lui de a începe o viaţă nouă în Kansas, rămăseseră întipărite în mintea lui pentru totdeauna, la fel cum pentru totdeauna va rămâne şi albia pe care râul Solomon şi-o tăiase prin prerie.
S-a prins cu mâinile de balustrada de pe verandă şi şi-a ridicat privirea către cerul nopţii. Stelele şi o lună de un galben pal se uitau din cer înspre el. Când era copil şi mergea în vizite la proprietatea bunicii lui de la ţară, se strecura adesea afară din casă pentru a se uita lung la cerul nopţii. Pe atunci, cerul catifelat îl umplea de sentimentul că este una cu Creatorul cerului. Cu toate acestea acum cerul întins îl făcea să se simtă mic şi nesemnificativ în comparaţie cu măreţia sa. Din punctul lui Dumnezeu de vedere, probabil că el era ca o furnică alergând încoace şi încolo, muncind pentru a pune deoparte îndejuns de multă mâncare încât să-i ajungă pe timpul iernii. Nu era mai presus de o insectă, uşor de zdrobit. De ce să munceşti atât de mult când totul poate să se ducă pe apa sâmbetei cât ai clipi din ochi?
Cât ai clipi din ochi... Unde mai auzise expresia asta de curând? La văcarul peste care dăduse norocul la jocuri la Abelene. Lui Geoffrey i se usca gura. Avea mare nevoie de bani. Dar era nevoia îndeajuns de mare pentru a se apuca de jocuri de noroc?
Nu! Lovi cu palma în balustradă. Trebuia să găsească o altă modalitate de a face rost de bani. Nu o să apeleze la viciile tatălui său. Sufletul lui tânjea să se roage pentru călăuzire, pentru ajutor, pentru alinare ... dar refuza să le ceară. Răspunsurile lui Dumnezeu la rugăciunile lui se dovediseră a fi inutile. Emmaline venise la el, dar refuzase să fie soţia lui. Ploaia venise, dar prea târziu şi prea multă. Ferma fusese construită, dar veniseră lăcustele şi focul peste el şi aproape îi distruseseră munca mâinilor lui. Nu îi va da lui Dumnezeu ocazia să îl mai dezamăgească vreodată.
Se uită înspre hambarul oilor, din interiorul căruia strălucea lumina unui felinar. Chris era acolo pentru a supraveghea cele câteva oi care mai rămăseseră să nască. Fiind acum complet treaz, Geoffrey se hotărî să preia din tura lui Chris şi să îi acorde lucrătorului său câteva ore de somn în plus.
Intră în hambar şi începu să îl caute pe Chris cu privirea. îl văzu în colţul unui staul. Stătea cu capul plecat, iar Geoffrey simţi cum se umple de mânie. Chris dormea oare? Merse până în spatele lui, intenţionând să îl bată pe umăr, dar Chris se întoarse şi se uită la el peste umăr, înainte ca el să apuce să îl atingă.
- Domnule Garrett, zise Chris ridicându-se cu greutate în picioare. Tocmai mă gândeam că ar trebui să vin să vă chem.
Privirea lui se îndreptă spre podeaua staulului. Geoffrey privi şi el în direcţia respectivă, iar inima îi deveni grea ca plumbul. în fân era întins un miel mort, iar mama lui îl atingea confuză cu botul.
— Acesta este cel de-al doilea miel născut mort din noaptea asta, zise Chris, trecând cu mâna prin părul zburlit.
Geoffrey se uită prelung la creatura perfect formată, dar lipsită de viaţă, din faţa lui. Era o altă pierdere fără rost. *Eşecul te paşte!*
Chris luă un sac de pânză dintr-un colţ al hambarului, înfăşură mielul în el, apoi se îndreptă spre uşă. Oaia începu să caute cu nasul în locul în care fusese mielul, behăind de mai mare mila. Geoffrey luă o greblă şi strânse nutreţul murdar. Dar, chiar dacă îndepărtase mirosul, oaia tot refuza să se calmeze. începu să behăie într-un ritm susţinut, vocea ei auzindu-se cu ecou în hambar şi făcând şi alte oi să behăie la rândul lor. Geoffrey încerca să o mângâie pentru a o calma, dar starea ei

de agitaţie nu făcea decât să crească. Dacă nu se potolea, neliniştea ei urma să trezească întreaga turmă.
- Taci, oaie! îi porunci Geoffrey.
Prinse oaia de după cap şi o forţă să se întindă pe pământ. Oaia se zbătu, behăitul ei devenind şi mai insistent. Apoi se relaxa dintr-o dată, prăbuşindu-se pe podeaua hambarului. Geoffrey se uită la ea, şocat. Murise şi mama mielului.
Se lăsă să cadă într-un genunchi lângă trupul oii care acum era liniştit şi îşi aplecă capul. Oare o să înceteze vreodată pierderile?
Emmaline se forţă să se concentreze asupra bucăţii pătrate de material pe care o avea în mână. O usturau ochii şi căsca într-una, dar refuza să cedeze în faţa somnului. Trebuia să termine acest proiect.
îşi pusese toată măiestria în practică pentru a găsi mijloacele necesare pentru a broda. O faţă de pernă îi oferise pânza, apoi deşirase o parte din poalele uneia dintre rochiile negre de lucru şi astfel făcuse rost şi de aţă de cusut. Aţa aceea subţire nu era ideală pentru brodat, dar trebuia să se descurce cu ce avea.
îndepărtă materialul de ea şi îşi analiză munca pe care o făcuse pană la acel moment. Literele erau puţin tremurate din cauza faptului că ţinuse materialul întins între degete, în loc ca acesta să fie prins pe un gherghef de lemn, dar se puteau citi. Zâmbi. Cu siguranţă că aceste versete, luate direct din Psalmul 23, vor reuşi să aducă pacea binefăcătoare în inima lui Geoffrey.
După ce termina versetele, voia să îl roage pe Jim să construiască o ramă. Băiatul făcuse o treabă minunată cu ghivecele ei de flori, aşa că sigur se va descurca să facă o ramă simplă. Apoi ea va prinde materialul de spatele ramei şi va atârna lucrarea ei pe peretele de la camera lui Geoffrey.
Luă acul şi trecu la rândul următor: *„Paharul meu este plin de dă peste el."* în ultimul timp se pare că necazurile fuseseră cele care umpluseră paharul şi dăduseră peste el. Cu toate acestea, ea încă se agăţa de promisiunea din versetul 3—*„îmi înviorează sufletul."*
— Doamne, te rog, înviorează Tu şi sufletul lui Geoffrey, se rugă ea în timp ce cosea.
Apoi căscă nestăpânit şi închise ochii pentru o clipă, dar se îndreptă în balansoar şi îşi reluă munca.
— Domnişoară Emmaline, nu aţi dormit bine?
Vocea îngrijorată a lui Jim o făcu pe Emmaline să zâmbească. Amestecă repede în mălai, apoi puse capacul pe oală.
— Am dormit bine atunci când m-am dus la culcare, dar m-am dus să dorm foarte târziu.
— Ce aţi făcut în salon noaptea trecută?
— Te-am ţinut treaz?-l a întrebat Emmaline, privind cu regret înspre el.
Jim a ridicat din umeri şi a zâmbit sfios.
— Am observat lumina pe sub uşă.
Emmaline a luat castroane din dulap şi le-a pus pe masă.
— Am lucrat la un cadou pentru domnul Garrett. Am terminat partea mea, dar acum am nevoie de ajutorul tău.
-Ajutorul meu? a întrebat-o Jim, încruntându-se.
-Da.
Se întoarse către tava unde ţinea tacâmurile şi luă linguri.
— Aş vrea o ramă pentru o broderie.
Suspină, recitând în minte cuvintele minunate ale psalmului.
— Ce fel de dar este acesta?
Emmaline se hotărî să ignore gelozia din glasul lui Jim.
— Este un dar de rămas bun, răspunse ea, sinceră.
Spera să fie un prim pas pentru GeofFrey de a-şi lua adio de la deznădejde. Se întoarse cu faţa la Jim.

— Mă vei ajuta?
Băiatul zâmbi cu gura până la urechi.
— Da, pot face o ramă, dar am nevoie să ştiu cât de mare trebuie să fie.
— O să îţi arăt după micul dejun.
Chris intră tocmai când Emmaline punea oala cu fiertura de porumb în mijlocul mesei. Faţa lui tristă o făcu să se îngrijoreze.
— S-a întâmplat ceva?
Chris oftă şi se prăbuşi pe unul din scaunele de lângă masă.
— Am pierdut trei miei şi o oaie în timpul nopţii. Domnul Garrett este foarte supărat.
în mintea lui Emmaline apăru imaginea mielului drăguţ la naşterea căruia ajutase şi a mamei sale grijulii. Ochii i se umplură de lacrimi. îşi şterse mâinile de şorţ.
— Chris, serveşte tu fiertura de porumb. Jim, toarnă apă pentru ceai. Trebuie să mă duc să-l văd pe Geoffrey.
Ieşi în grabă pe uşă înainte ca vreunul din fraţii Cotler să apuce să spună ceva. Aerul dimineţii era înţepător. Tremura fără şalul ei ţesut. Se cuprinse cu braţele de mijloc şi merse cât putea de repede până la hambarul oilor. îl găsi pe Geoffrey stând pe un butoi, cu capul sprijinit de perete. Avea ochii închişi, dar pe faţa lui se putea citi epuizarea. Pentru o clipă se gândi să plece tiptil, fără să îl mai deranjeze, dar el deschise ochii şi o surprinse stând la câţiva metri de el.
— Eşti bine?-l a întrebat ea fără nici o altă introducere.
El a dat din cap în semn că nu, iar ea s-a apropiat mai mult de el.
— Chris a spus că au murit trei miei şi o oaie.
A înghiţit greu, apoi a pus întrebarea care o frământa:
— Cea de ... -Nu.
Ridică cu greu mâna, de parcă era mult mai grea decât putea el duce, şi arătă înspre un staul din colţ.
— Acea oaie şi mielul ei sunt bine.
Ea privi la oaia şi la mielul care îşi făcuseră amândoi un culcuş în paie şi o cuprinse un sentiment de uşurare. Nu putea să spună de ce era atât de important pentru ea ca mielul pe care îl ajutase să vină pe lume să trăiască. Ştia doar că acest lucru conta foarte mult pentru ea. Privi la faţa lui GeofFrey şi înţelese profunzimea durerii lui. Mai făcu un pas spre el.
— Este neobişnuit să pierzi unii dintre miei în sezonul naşterilor?
— Nu este neobişnuit, dar nici nu îţi doreşti să se întâmple. Şi mai ales nu în acest an, când nu am nici un fel de rezerve pe care să le folosesc.
Pe Emmaline o durea inima când vedea durerea întipărită pe faţa lui. Deschise gura pentru a-i spune cuvinte de încurajare, dar el se ridică brusc şi trase aer adânc în piept.
GeofFrey se uita undeva peste umărul ei, zicându-i printre dinţii încleştaţi:
— Emmaline, mă tem că o să fiu nevoit să folosesc o parte din banii tăi de zestre.
— Bineînţeles că poţi să-i foloseşti, răspunse ea fără nici un moment de ezitare.
El încruntă din sprâncene, iar privirea lui o întâlni pe a ei.
— Eşti sigură? Nu pot să spun cu certitudine că voi fi în stare să-ţi returnez banii în totalitate după tăierea mieilor şi după tunsul oilor.
— Sunt sigură.
Ridică poalele rochiei şi se întoarse spre ieşirea din hambar.
— Mă duc să îi aduc din hambar.
— Din hambar?
— I-am ascuns în hambarul cailor, răspunsee ea zâmbind timid, uitându-se la el peste umăr.
Faţa lui Geoffrey se albi toată şi se lăsă să cadă pe butoi.
— Geoffrey?
El îşi trecu mâna peste faţă.

— Emmaline, dacă i-ai pus în hambar, atunci să ştii că nu mai sunt acolo.
Ea se întoarse cu faţa la el şi îi zâmbi încurajator.
— Bineînţeles că sunt, eu ...
GeofFrey clătină din cap în semn că nu şi mârâi ceva. îşi ţinea pumnii strânşi în poală.
— Am ridicat de acolo tot molozul, lopată cu lopată. Nu am găsit nici o cutie cu bani.
Banii nu mai erau? Siguranţa ei dispărea odată cu aflarea acestei veşti, dar, în mod ciudat, nu a cuprins-o disperarea. S-a uitat la GeofFrey, iar sentimentul de neputinţă de pe faţa lui a făcut-o să se avânte înspre el. Emmaline a îngenunchiat în faţa lui şi şi-a pus mâinile peste pumnii lui.
— îmi pare atât de rău, Geoffrey! Ce altceva mai pot face pentru a te ajuta?
Se uita lung la ea, cu o expresie de nepătruns. Deschise gura, dar apoi o închise la loc. îşi întoarse privirea de la ea.
— Nu mai este nimic de făcut, Emmaline.
— Te rog?
Vorbise pe un ton coborât, fiind conştientă de oile care se odihneau şi de nevoia acestora de linişte.
- Trebuie să mai fie ceva ce pot face. Să stau cu tine, să mă rog cu
tine
GeofFrey sări în picioare, aproape doborând-o pe spate. Se duse ca furtuna până la cea mai apropiată grindă şi îşi ridică pumnul ca şi când ar fi vrut să o lovească, dar, în loc de asta, îşi apăsă pumnul de frunte. Gestul de agonie o făcea pe Emmaline să simtă că i se frânge inima. Câtă nevoie avea de mângâiere! Măcar dacă ar accepta atingerea Mângâietorului...
— Ştii Emmaline, că de când ai ajuns tu aici lucrurile au luat o întorsătură rea?
Ea s-a uitat fix la el, cutremurată de tonul lui acuzator.
— Toţi anii pe care i-am petrecut construind ferma asta ca să fie gata pentru tine au fost ani plini de succese. Ani grei, asta este sigur, dar plini de succese. Anii de construcţie. Dar acum tot ce am construit eu se prăbuşeşte.
Emmaline s-a ridicat cu dificultate în picioare, cu poalele fustei încurcate în jurul picioarelor. Şi-a îndreptat şorţul, apoi a traversat distanţa până la GeofFrey şi s-a oprit în faţa lui.
— Şi tu crezi că acest lucru se întâmplă din cauza mea?
Se uita la faţa ei, cu buzele strânse sever. Deşi se cutremura în sinea ei, refuza să se umilească în faţa lui. Trecură câteva clipe până când el îşi întoarse privirea într-o parte.
— Nu ştiu ce să cred.
îl prinse de braţ şi îl scutură. El continua să se uite în altă parte, dar apoi ochii lui s-au îndreptat asupra ei. Ea şi-a îndulcit tonul şi i-a spus:
— Viaţa este grea, Geoffrey. Am învăţat asta în timpul pe care l-am petrecut aici. Nu suntem echipaţi să facem faţă greutăţilor de unii singuri. Dar Tildy m-a învăţat că putem să ne încredem în puterea lui Dumnezeu.
îşi ţinea răsuflarea, aşteptând ca el fie să explodeze de mânie, fie să cedeze. Nu s-a întâmplat nici una, nici alta. GeofFrey a oFtat şi şi-a plecat capul.
— Spune-i lui Chris că după ce termină micul dejun aş vrea să ducă mieii şi mamele lor la păşunea din apropiere pentru câteva ore în această dimineaţă.
Ea ridică o mână spre el.
- Geoffrey, eu ...
- Nu vreau să-mi predici, Emmaline. Pleacă!
Tonul lui aspru o făcu să tacă. Ascultătoare, ieşi din hambar. Dar nu o să îşi plece umerii în semn de înfrângere. Va face aşa cum îi spusese lui Geoffrey să facă. Se va baza pe puterea lui Dumnezeu şi se va încrede în El că va putea să îi redea lui Geoffrey bucuria din suflet şi că va putea să ajute ferma în aceste momente dificile.

31

După ce muncise o săptămână întregă noapte de noapte, acum avea şase pânze brodate. Emmaline le-a aliniat pe toate pe pat şi le-a privit zâmbind. Ramele nu erau foarte bine făcute, dar nici broderiile nu erau departe. Erau atât de diferite de literele şi de petalele de flori atât de meticulos cusute pe broderiile pe care le făcuse acasă în Anglia. Dar înfăţişarea lor rustică se potrivea întrucâtva acestui ţinut numit Kansas.

Trecu cu degetele peste ultima ei broderie. La ce se va gândi GeofFrey când va vedea versetele agăţate de pereţii hambarului şi ai locuinţei de serviciu? Alesese cu mare grijă versetele, căutând cuvinte care ofereau speranţă şi încurajare. Citi cu voce tare:

- Ferice de cei ce-şi pun tăria în Tine, în a căror inimă locuieşte încrederea.

Geoffrey îşi pusese tăria în Dumnezeu în Anglia, înainte de a pleca, îşi exprimase adesea părerea de rău cauzată de refuzul încăpăţânat al tatălui său de a crede în Dumnezeu. Ştia că bunica lui avusese o influenţă binecuvântată asupra lui în privinţa lui Dumnezeu, iar el îşi numise ferma Chetwynd, în onoarea acesteia. Undeva departe, ascunsă după deziluziile lui dureroare, trebuie să se afle şi credinţa lui.

— Iar cuvintele lui Dumnezeu vor aduce din nou la suprafaţă acea credinţă, a făgăduit ea.

Şi-a aruncat şalul peste umeri şi a legat capetele într-un nod. A luat broderiile în braţe şi a ieşit afară din casă. După micul dejun, Geoffrey şi Chris duseseră turma la o păşune mai îndepărtată, iar Jim era pe undeva prin curte cu Miney. Băiatul legase o piele de oaie pe un băţ şi se folosea de aceasta pentru a dresa căţeluşul plin de energie. Emmaline nu ştia mare lucru despre câinii care adună oile, dar recunoştea hotărârea atunci când o vedea. Dacă se va întâmpla cum dorea Jim, atunci câinele acesta va fi cel mai bun la adunat oi din câţi câini de acest fel existau.

Soarele dimineţii strălucea puternic, galben şi călduros, luminând împrejurimile. Emmaline traversă curtea repede, cercetând cu ochii de jur împrejur. Deşi era în mare parte dezolant, peisajul avea un farmec bucolic aparte pe care ajunsese să îl aprecieze cu timpul. Păşuni neîmblânzite, punctate ici colo de tufişuri bătute de vânt sau de frunzele verzi şi ţepoase ale plantei de yucca, se întindeau cât vedeai cu ochii. Cerul albastru forma o boltă nesfârşită. Niciunde în altă parte nu i se părea cerul atât de întins lui Emmaline cum i se părea aici în Kansas.

Când privi în sus, un stol de gâşte trecu în zbor, asurzind-o cu strigătele lor răguşite. îşi duse mâna la ochi să se apere de soare şi privi, încântată de vederea aripilor lor care băteau cu putere şi de strigătele acestora. Geoffrey îi explicase că păsările zburau în forma unui unghi ascuţit pentru a se sprijini una pe alta. Aerul de sub aripile uneia dintre gâşte o ajuta pe alta să se menţină zburând. Se uită spre versetele pe care le avea în mână şi zâmbi. Versetele ei îl vor ajuta pe Geoffrey să se menţină până când îl va menţine propria lui credinţă.

După puţin timp, folosindu-se de ciocan şi de cuişoarele pe care le avea în buzunarul de la şorţ, a reuşit să prindă ramele de pereţii hambarului şi de ai locuinţei de serviciu. Mai avea una singură pe care intenţiona să o agate în şopron. Când a traversat distanţa dintre cele două clădiri, atenţia i-a fost atrasă de un lătrat puternic. S-a întors şi-l a văzut pe Miney cum aleargă înspre ea.

înainte să poată reacţiona, câinele a sărit, punându-şi labele pe stomacul ei. A căzut pe spate şi i-a scăpat broderia din mână. Miney a sărit pe ea şi când lătra, când o lingea.

Opreşte-te!
A încercat să-l împingă la o parte, dar el continua să o atace vesel.
Jim! Jim!
Reuşi să se ridice în picioare, dar Miney continua să sară în jurul ei, aşa că se retrase înspre şopron. Ea ţipă, apoi intră în grabă în şopron şi închise uşa. Câinele sărea pe uşă şi continua să latre la ea.
— Miney! Eşti un câine rău!
Vocea lui Jim se auzi prin uşă. A întredeschis uşa şi-l a văzut pe Jim apropiindu-se ţopăit. Nu putea încă să alerge. Jim luă câinele de gât, iar vocea lui deveni aspră, certându-l pe Miney.
— Câine rău ce eşti! Nu poţi să sari pe oameni!
Emmaline deschise uşa, ezitând. Miney sări din nou spre ea, forţând-o să intre înapoi în şopron. Ceva i se înfăşură pe sub poalele rochiei şi o prinse de picior, trecând prin pantalonaşii ei şi zgâriindu-i pielea. Ţipă de durere şi trase piciorul pentru a se elibera. Ridicând poalele rochiei într-o parte, descoperi o bucată răsucită de sârmă
ghimpată.
Jim se uita la ea cu părere de rău în timp ce îl ţinea pe Miney pe
după gât.
— V-a zgâriat? -Da.
Emmaline aruncă sârma la o parte şi examina rana. Nu cursese prea mult sânge, erau doar câţiva stropi pe pantalonaşii ei rupţi.
— Dar mă voi vindeca mai repede decât îmi va lua să îmi cos şi să
îmi spăl hainele.
S-a încruntat la căţelul care acum stătea la stăpânul său în braţe şi
gâfâia.
— Ce tot are cu mine?
Jim s-a strâmbat puţin, zicându-i:
— Cred că este din cauza şalului dumneavoastră. Este destul de mare şi este alb, aşa că probabil arătaţi ca o oaie pentru el.
Băiatul începu să râdă.
— El încearcă de fapt să vă adune spre un loc. Emmaline îşi îndreptă şalul pe umeri.
— Ei bine, nu îmi doresc să fiu adunată. Te rog să îl duci de aici ca să mă pot întoarce în casă.
— Da, doamnă. Hai să mergem, Miney!
Băiatul şi câinele au plecat, Jim şchipătând şi Miney sărind pe lângă el. Emmaline a răsuflat uşurată, ridicând de la pământ broderia care îi căzuse lângă şopron. La vederea prafului care se pusese pe ea, trase aer în piept supărată, dar apoi clătină din cap, considerând că puţină mizerie nu contează, mesajul cuvintelor rămânând acelaşi. Prinse rama chiar de uşă, apoi se trase în spate ca să îşi admire munca.
Geoffrey nu va putea să nu citească mesajul. Se întoarse către casă zâmbind, pentru a continua treburile de dimineaţă.
GeoflFrey legă frâiele calului nu foarte strâns de marginea de sus a gardului şi merse cu paşi apăsaţi spre locuinţa de serviciu. Vântul bătea mai tare decât o făcuse de dimineaţă şi se adunau nori dinspre nord. Se uită câteva clipe la cer, gândindu-se dacă să ducă fânul pe păşune aşa cum plănuise la început, sau să aducă oile în hambar să mănânce. Dacă ploua, atunci se strica nutreţul, iar dacă aducea oile mai devreme în hambar, atunci trebuia să le aducă şi apă mai târziu.
Pufni, frustrat, şi merse cu paşi grei pe veranda locuinţei de serviciu. Nehotărârea fusese străină de el în anii trecuţi, dar se părea că îl bântuia în aceste zile. Nehotărârea demonstra slăbiciune şi neputinţa de a conduce. îşi forţă mintea să gândească. Va duce nutreţ la păşune, dar doar cât să mănânce o dată. Apoi oile puteau să mai mănânce o dată seara când se întorceau în hambar.

O dată luată această decizie, intră în locuinţa de serviciu şi se îndreptă spre baloturile puse unul peste altul până aproape de tavan. Ceva îi atrase atenţia spre peretele care nu era acoperit cu baloturi şi încetini pasul. Cineva atârnase o ramă lucrată bădăran cu nişte cuvinte cusute pe o pânză. Nedumerit, se duse către ramă şi citi cuvintele cu voce tare: „Pentru ce te mâhneşti, suflete, şi gemi înăuntrul meu? Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi îl voi lăuda: El este mântuirea mea şi Dumnezeul meu."
Prin minte îi trecu imaginea lui Emmaline stând pe sofa în salonul familiei ei, cu picioarele sub ea şi cu un gherghef cu o broderie în mână. încă de când era o copilă excelase la broderie, cusând cu fire colorate flori şi păsări delicate şi poezii. în comparaţie cu acelea, broderia de faţă era de-a dreptul primitivă, dar înţelese imediat că ea era cea care o lucrase şi o atârnase aici.
Pe măsură ce citea mesajul de pe pânză, în el creştea mânia: *nădăjduieşte în Dumnezeu ...îl voi lăuda ...* Nu avea nici un motiv să îl laude pe Dumnezeu. Făcu un pas gândindu-se să ia rama de pe perete, dar apoi înţelese că nu vrea să o îndepărteze de acolo. în adâncul sufletului lui îşi dorea să găsească speranţă şi pace.
Dădu drumul brusc la ramă şi făcu un pas în spate. Se uită fix la cuvinte timp de câteva secunde, apoi clipi şi îşi trecu mâna peste faţă.
- Du fânul afară la oi! se certă el singur.
Se întoarse cu spatele la ramă şi la cuvintele înţelepte din ea şi se duse la lucru.
în acea seară, la cină, Emmaline aruncase priviri lungi înspre el, fără să zică nimic. El ştia că ea voia să îl întrebe despre micile semne de aducere aminte pe care ea le împrăştiase pe pereţii din hambar şi din locuinţa de serviciu. Erau cinci, atârnate la vedere. Oare cât de încântată ar fi fost ea dacă i-ar fi spus că a atârnat o haină peste una dintre rame şi un colac de sfoară peste alta? Duse la gură o altă bucată de carne prăjită de porc. Trebuia să plece departe de fermă, de rame şi de Emmaline.
Se întoarse către Chris şi-l întrebă:
— Ai mai curăţat puştile în ultima vreme? Chris rupse o bucată de pâine.
— Săptămâna trecută. De ce mă întrebaţi?
— M-am gândit că ne-am putea duce la vânătoare. Carnea unei căprioare ne-ar mări considerabil rezerva de mâncare.
— Sunt de acord, răspunse Chris mestecând pâinea şi având o sprânceană ridicată.
— Pot şi eu să merg? întrebă Jim, ridicându-se nerăbdător.
— Domnul Garrett nu ţi s-a adresat ţie, Jim! zise Chris, dându-i un ghiont.
— Dar eu voiam doar ...
— Nu fi obraznic!
După admonestarea fratelui lui, băiatul se prăbuşi în scaun şi începu să lovească mâncarea cu furculiţa. Geoffrey văzu privirea plină de înţelegere a lui Emmaline şi îşi drese vocea.
— Nu de data asta, Jim. încă te recuperezi. în plus, Chris este cel mai bun la citit urmele de animale. Este mai bine să meargă el.
Jim mormăi ceva neinteligibil, primind un alt ghiont ascuţit de la cotul fratelui său. Se uită lung la Chris. Geoffrey trase adânc aer în piept.
— Dar te las pe tine şi pe Miney responsabili de oi şi de miei cât timp suntem noi plecaţi. Va fi bine pentru Miney să mai exerseze, ca să vedem dacă poate să ne fie de ajutor.
Jim s-a îndreptat imediat de spate, zâmbind larg.
— Ne lăsaţi pe mine şi pe Miney să fim responsabili de oi? Da, domnule, vom avea

mare grijă de oi! Puteţi să contaţi pe noi, domnule Garrett.
Băiatul a sărit în picioare.
— Pot să mă ridic de la masă ca să mă duc să-i spun? Chris a pufnit, dar Geoffrey i-a făcut semn cu mâna.
— Poţi să te ridici.
După ce băiatul a ieşit în grabă pe uşă, Geoffrey s-a întors către Chris.
— Sper să nu lipsim decât o noapte. Crezi că poţi să te uiţi după urme de căprioară în următoarele zile? Asta ar mai scurta din durata vânătorii.
Chris îşi sprijini cotul de spătarul scaunului.
— De fapt, am văzut deja nişte urme de căprioare lângă gardul de pe păşunea cea mai îndepărtată. Erau de la vreo trei sau patru animale. Dacă plecăm în curând, am putea să le prindem înainte de a se îndepărta foarte mult de proprietatea ta.
— Bine. Atunci hai să plănuim să plecăm mâine la prima oră. Geoffrey a luat ultima bucată de carne de porc şi de orez de pe
farfurie, iar Emmaline s-a întins spre farfuria goală. Când s-a ridicat, a făcut o grimasă de durere, iar el a privit-o pătrunzător.
— Te simţi bine?
Ea a ridicat din umeri.
— O, da. Am o mică zgârietură şi mă usturā când se întinde pielea. Dar sunt bine.
Se duse către chiuvetă şi puse farfuria în bazin. Apoi zâmbi larg şi-i întrebă:
— Sunteţi gata de desert? Am făcut o turtă dulce şi pot să bat şi nişte frişca.
Chris s-a şters la gură cu un şervet.
— Sună bine.
— Mulţumesc, dar mie să nu îmi pui.
Geoffrey a înghiţit ultima îmbucătură şi s-a îndepărtat de masă. A ales să nu bage în seamă privirea dezamăgită a lui Emmaline şi a adăugat:
— Vreau să verific mieii încă o dată şi să mă asigur că nu a făcut niciunul vreo infecţie de la tăierea cozilor.
Zâmbi în sinea lui la grimasa pe care o făcu Emmaline. Ea stătuse departe de hambar cât timp el şi Chris folosiseră o mică toporişca pentru a tăia cozile mieilor, nelăsându-le decât un ciot mic. După câte îşi amintea, ea îi acuzase că sunt barbari, dar nu îşi dădea seama cât de periculoasă putea fi coada pentru sănătatea lor în ceea ce priveşte infestarea cu viermi.
- Deci te duci în hambar?-l a întrebat ea.
îl privea cu ochi mari, aparent dezinteresată, dar acest lucru nu-l amăgea. Se lupta între a fi amuzat sau supărat.
- Da, Emmaline. Mieii sunt în hambar.
La auzul răspunsului lui sarcastic, Emmaline s-a roşit puţin, dar şi-a ridicat bărbia şi i-a zis: „
- Atunci îţi voi aduce mai târziu o bucată de turtă dulce cu rrişca El ieşi în grabă pe uşă înainte de a ceda ispitei de a-i săruta buzele
roz în semn de mulţumire.

32

O durere arzătoare de picior a trezit-o pe Emmaline dimineaţa devreme. S-a rostogolit până pe marginea patului şi şi-a ridicat cămaşa de noapte. Locul unde o înţepase sârma de picior era de un roşu aprins. A atins uşor cu vârfurile degetelor zona din jurul zgârieturii. O durea, iar ea a şuierat printre dinţi.
S-a ridicat, a luat halatul pe ea şi a trecut cu paşi înfundaţi prin salon, prin camera lui Jim şi a ajuns în bucătărie. A aprins un felinar, iar apoi a scos apă cu un polonic din bazinul maşinii de gătit pentru a umezi o cârpă. După ce a dat cu săpun pe cârpa fierbinte şi umedă, a ridicat cămaşa şi a şters zona din jurul zgârieturii, muşcându-şi buza de jos pentru a nu ţipa. O durea înfiorător să apese pe rană, dar

ştia cât este de important să menţii rana curată.
Când a terminat, a clătit cârpa şi a atârnat-o pe marginea chiuvetei. Când a luat apă cu polonicul pentru a umple ceainicul, cineva a bătut uşor în uşa de la bucătărie. A şchiopătat până la uşă şi a deschis-o.
GeofFrey a păşit înăuntru, analizând-o de la picioarele goale şi până la părul nepieptănat. Mărul lui Adam i se mişca vizibil când a înghiţit cu greu.
— Am văzut lumina şi m-am mirat să văd că cineva este treaz. Eu şi Chris ne pregătim de plecare.
în spatele lui, o lumină roşiatică la orizont anunţa că soarele nu va întârzia să apară.
- Bănuiesc că aveţi nevoie să vă împachetez ceva de mâncare pentru plecarea la vânătoare.
Vorbea încet pentru a evita să-l trezească pe Jim. Băiatul fusese atât de încântat că o să fie lăsat să se ocupe de fermă singur, încât reuşise cu
greu să se liniştească şi să doarmă în seara precedentă. îl auzise cel puţin o oră frământându-se de ici colo.
Geoffrey a dat din cap afirmativ, închizând uşa după el.
— Cred că ne-ar fi de ajuns doar câţiva biscuiţi, brânză şi nişte carne uscată de vită. Dacă totul decurge bine, ne vom întoarce mâine seară înainte de apus.
— Foarte bine.
Ea a luat un săculeţ gol de făină de pe dulap şi a început să îl umple.
— Pot să pun în săculeţ şi restul de turtă dulce.
Când s-a întors, s-a lovit cu piciorul de marginea maşinii de gătit şi a scos un ţipăt. Geoffrey s-a dus înspre ea şi i-a întins mâna.
— Ce este?
Emmaline a râs, în ciuda durerii trepidante din picior.
— O, nu e nimic. Doar un junghi. Poftim.
I-au apărut picături de sudoare pe frunte când a legat gura sacului şi i-l a întins. Geoffrey a prins-o de încheietură.
— Eşti bolnavă? Să ştii că dacă eşti bolnavă pot sa rămân acasă.
Ea s-a uitat fix la el. Simţea numai cuţite prin picior şi îi bubuia capul. îşi dorea ca el să rămână, dar văzuse ce rezerve mai aveau de mâncare şi ştia că acea carne de căprioară ar fi însemnat mult pentru proviziile lor împuţinate.
— Du-te, i-a spus ea. Poate că voi dormi puţin în după-amiaza asta, când Jim va avea de unul singur grijă de fermă. Sunt sigură că voi fi bine.
El s-a uitat lung în ochii ei, dar în cele din urmă a dat din cap
afirmativ.
— Foarte bine, atunci. Ne vedem mâine, nu ştiu exact pe când. S-a dus înspre uşă, apoi a privit înapoi.
— Să ai grijă de tine, Emmaline.
Jim călărea în spatele turmei, cu o mână ţinând de hăţuri şi cu cealaltă de capătul unei sfori pe care o legase de gâtul lui Miney. Era o sfoară lungă, dar îl împiedica pe câine să se aventureze prea departe. Simţea cum îi creşte inima în el de mândrie la vederea câinelui care mergea încoace şi încolo în spatele oilor. Din când în când apuca uşor câte o oaie de picior sau lătra pentru a le face să înainteze. Tot antrenamentul lor cu pielea de oaie împăiată era răsplătit acum. — Te descurci bine, Miney!-l a lăudat el. Eşti un câine bun. Ziua a decurs lin, iar el se descurcase cu toate, fără să treacă prin nici o peripeţie. Cu umerii ridicaţi, anticipa cuvintele de laudă pe care urma să i le spună domnul Garrett când se va întoarce. Câţi băieţi de cinsprezece ani reuşeau oare să se descurce singuri cu o întreagă fermă, fără supraveghere? Şi încă timp de două zile! îi pusese această întrebare şi lui Emmaline la prânz şi ea îi răspunsese că nu mulţi ar fi reuşit.
S-a încruntat, amintindu-şi cât de tăcută fusese în timpul prânzului. Faţa părea că este roşie, ca şi cum ar fi plâns. Chris spusese că este dificil să înţelegi femeile, iar

acum Jim îi dădea dreptate. Dar Jim ştia cum putea să o facă din nou fericită pe Emmaline. Cu flori.
Ea se îngrijise de seminţele pe care le plantase în ghivecele pe care le construise el. Din câte ştia, nici una nu răsărise încă, dar poate că vor răsări în curând. Atunci va avea cu siguranţă întotdeauna flori aproape de ea. Totuşi, până atunci ar fi fost frumos să găsească nişte flori sălbatice pe care să i le dea.
Ridică o sprânceană, încercând să-şi amintească dacă văzuse ceva înflorind de curând. Se plesni peste frunte când îşi aminti că a văzut nişte tulpini mari de trifoi într-un colţ din păşunea cea mai îndepărtată. De ce oare nu s-a gândit să le culeagă de prima dată de când le-a văzut? Din fericire, florile crescuseră în exteriorul gardului, altfel le-ar fi mâncat oile. După ce va duce oile în hambar şi le va pune nutreţ pentru seară, va călări înapoi la păşune şi va culege florile acelea pentru Emmaline. Va ajunge mai târziu la cină, dar Emmaline va uita repede de asta după ce va vedea florile.
Emmaline îşi puse o cârpă udă pe ceafă. Greaţa îi mai trecuse şi răsufla uşurată şi mulţumitoare. Toată după-amiaza se luptase cu valurile de greaţă, urmate de frisoane. Deşi tremura de frig, transpirase atât de tare încât rochia îi era udă şi în faţă şi în spate.
Cât ar fi vrut să se odihnească, dar cine altcineva ar fi copt pâine pentru săptămâna asta? Cinci pâini, trei plăcinte şi o cratiţă cu pâine de mălai se răceau acum pe blat. De îndată ce va pune cina pe masă, se va aşeza şi va lua o pauză. Piciorul ei dureros devenea din ce în ce mai stângaci pe măsură ce aşeza farfuriile, tacâmurile şi cănile pentru ceai.
Se târî până la maşina de gătit şi amestecă în oala cu fasole şi carne de porc. Căldura focului făcu să-i apară broboane de sudoare deasupra buzei. Trebuia să se răcorească.
Cu cârpa încă picurând pe gât, păşi peste prag afară din bucătărie şi lăsă ca vântul serii să-i mângâie trupul. Muşchii păreau că nu o mai ţin, aşa că se aşeză, întinzându-şi picioarele în faţă.
Durerea trepidantă din picior făcu loc unei alte dureri. Era o durere ritmică, înţepătoare şi ascuţită pe care o simţea de la pulpă până la şold. După ce s-a uitat în jur pentru a fi sigură că nu o vede nimeni, şi-a ridicat fusta şi şi-a tras şoseta în jos. A suspinat adânc la vederea pielii ei roşii şi umflate. Arăta mai rău decât fusese ieri. Nu ajutase cu nimic faptul că spălase rana în repetate rânduri cu apă şi săpun?
îşi atinse pielea şi se înfiora când simţi câtă căldură emana. îşi înclină piciorul înspre lumina soarelui care cădea pieziş şi examina cu atenţie rana. în mod ciudat, părea că nişte linii roşii se întindeau în ambele direcţii dinspre rană. Uimită, trecu cu degetele peste acele linii, în ciuda atingerii delicate, tot piciorul începu să tresalte de spasme.
Trebuia să spele din nou rana. împinse cu mâna de verandă, încercând să se ridice, dar piciorul ceda sub ea. Tot corpul îi era cuprins de transpiraţie. Simţea toată fierea în gât, apoi începu să vadă puncte negre.
-Trebuie să ... intru în casă...
Tremurând toată, se sprijini cu ambele mâini de verandă şi încercă să se ridice în picioare. Punctele negre dansau tot mai tare în faţa ochilor ei şi tot corpul îi era cuprins de frisoane. Se prăbuşi şi o învălui întunericul.
— Poftim.
Jim puse o furcă plină de nutreţ în faţa calului, apoi atârnă furca la locul ei.
— Să ai poftă bună!
Zâmbi şi luă florile de trifoi cu el.
— Vino, Miney!
Câinele mergea pe lângă el în timp ce se îndreptau spre casă. Jim fluiera o melodie veselă, anticipând expresia de bucurie de pe faţa lui Emmaline la vederea acestui dar neaşteptat—flori pe care să le pună pe masă. A ieşit din hambarul oilor şi a

grăbit puţin pasul, ţopăind cu piciorul cel bun, după cum căpătase obicei, deşi piciorul muşcat de şarpe nu prea îl mai durea.
Miney a schelălăit, uitându-se la Jim, cu limba atârnându-i într-o
parte.
- Ce s-a întâmplat băiete? Ţi-e foame? Ei bine, Emmaline o să îţi
dea şi ţie nişte resturi de mâncare.
Câinele a schelălăit din nou, apoi a luat-o la fugă în faţă, alergând pe sub marginea gardului.
— Hei! Vino înapoi!-l a strigat Jim.
Când Miney nu s-a întors, Jim a început să bombăne. Câinele nu o să fie de mare ajutor dacă nu ascultă.
A dat colţul şi-l a văzut pe Miney lângă uşa de la bucătărie. Câinele avea botul aplecat, adulmecând ceva ce arăta ca o grămadă de rufe. S-a încruntat. Dacă Miney a tras din nou de sfoara de rufe, vedea el de la Chris! Dar apoi şi-a amintit că este joi, iar Emmaline nu spăla niciodată joia. Atunci ce putea să fie?
Deodată, recunoscu persoana făcută ghem pe pământ. O luă la fugă, uitând chiar să mai şchiopăteze. Florile îi căzură pe pământ când se aplecă spre trupul ei nemişcat.
— Emmaline! Trezeşte-te! Emmaline, ce s-a întâmplat?
O întoarse cu faţa în sus şi îi atinse obrazul. Pielea ei aprinsă era atât de fierbinte, încât Jim se trase în spate. Era foarte bolnavă!
— Miney, şezi! Şezi odată! ordonă el, ridicându-se în picioare. Câinele stătea ghemuit şi scâncea cu nasul lipit de gâtul lui
Emmaline.
— Miney, şezi! porunci din nou Jim. Eu ... eu trebuie să mă duc la
doctor.
Se întoarse şi se grăbi să înşeueze un cal.

33

Luna dădea suficient de multă lumină pentru ca ei să se îndrepte în siguranţă înspre casă, dar Geoffrey nu dorea să zguduie prea mult căprioara din poziţia ei de pe targa pe care o trăgea calul, aşa că lăsase calul să meargă la pas. Chris călărea lângă el, moţăind în şa, luptându-se cu somnul, iar Geoffrey se gândi să înceapă o discuţie pentru a-l ţine treaz. Dar, în cele din urmă, rămase tăcut. Bolta de stele care atârna deasupra peisajului gri transmitea un sentiment de sfinţenie. Deşi nu-şi putea explica, simţea că dacă ar spune ceva cu voce tare, ar întrerupe senzaţia de sanctitate care îi înconjura. Aşa că rămase tăcut, lăsând adierea vântului şi zgomotul uşor al copitelor să cânte pentru sanctuarul acesta din natură.
în timp ce el şi Chris străbăteau câmpia, peisajul se transforma puţin câte puţin. In ciuda stării lui, Geoffrey nu se putea abţine să nu se minuneze de frumuseţea orelor de dinainte de zori. Stelele străluceau deasupra capului lui pe un cer care din gri închis devenise de un albastru de oţel. Cu cât cerul devenea mai deschis la culoare, cu atât se estompau stelele, până când toate, cu excepţia celor mai mari, dispăreau cu totul la apariţia nuanţelor de galben, roz şi mov dinspre est. Era bucuros că a hotărât să se îndrepte spre fermă după ce au pregătit căprioara, în loc să petreacă restul nopţii în preerie.
Norii adunaţi la un loc s-au umplut de străluciri când soarele a apărut alb la orizont, făcând norii din jurul lui să devină purpurii. Era un moment al zilei de care nu avea parte prea des, iar în piept îl ardea dorinţa de a aduce mulţumiri pentru această dimineaţă glorioasă şi pentru toată splendoarea ei.

în faţa lor au început să se formeze nişte umbre, iar calul lui a nechezat, dând din cap în încercarea de a mări viteza. Geoffrey a râs.
— Bine, uriaşule! Ia-o înainte!
A dat drumul la frâie şi calul a ţâşnit înainte. Chris s-a trezit şi şi-a înfundat călcâiele în burta calului. Au mers împreună în galop, intrând cu zgomot pe terenul fermei. Când au dat ocol casei, Chris a tras brusc de frâiele calului.
— Hooo!
Geoffrey a făcut şi el la fel, din instinct.
— Ce este?
— Caleaşca aia. Nu-i aparţine oare doctorului Stevens? a întrebat Chris, arătând cu degetul.
Geoffrey s-a încruntat la vederea caleştii deschise cu două locuri trasă chiar în faţa uşii de la bucătărie.
— Da, aşa este.
Il cuprinse brusc teama. De ce era doctorul acasă la el la ora aceasta atât de matinală?
Chris se uita îngrijorat înspre Geoffrey.
— Nu crezi că Jim este din nou bolnav, nu? Geoffrey se forţă să râdă.
— Nu, cred că doctorul a fost plecat toată noaptea, ajutând la naşterea unui copil sau pe la vreunul din vecini şi a văzut lumină la noi la bucătărie. Poate că a trecut să bea o ceaşcă de ceai cu Emmaline.
Chris a dat uşor din cap.
— Da. Probabil că ai dreptate. Geoffrey se lăsă să alunece de pe cal.
— Du caii în hambar şi începe să tranşezi căprioara. Mă duc să vorbesc cu Emmaline şi apoi voi veni să te ajut.
Chris a dat din nou din cap afirmativ, a apucat calul lui Geoffrey de frâie şi s-a îndreptat spre hambarul oilor.
Geoffrey şi-a luat pălăria de pe cap şi a intrat în bucătărie. Se aştepta să îl vadă pe doctor la masă cu Emmaline, bând câte o ceaşcă de ceai, dar fu surprins să găsească o fată tânără cu cozi lungi şi blonde care amesteca ceva pe maşina de gătit. O mai văzuse pe fată în oraş, dar nu putea să-şi amintească numele ei.
Când intră, ea se uită spre el şi îşi şterse mâinile de şorţul lui Emmaline pe care îl avea prins în jurul taliei.
— Domnul Garrett?
Geoffrey dădu din cap, afirmativ.
— Sunt Alice, fiica doctorului.
De ce purta şorţul lui Emmaline şi de ce gătea la maşina lui Emmaline?
— Unde este Emmaline?
Lăsă pălăria să cadă pe blat şi se îndreptă înspre partea din spate a casei fără ca fata să apuce să-i răspundă.
Camera de zi şi dormitorul lui Jim erau goale. Confuzia lui Geoffrey crescu şi mai mult când intră în salon şi—1 văzu pe Jim prăvălit în balansoarul lui Emmaline. Băiatul sări în picioare. Fără să-i adreseze nici un cuvânt lui Geoffrey, dădu buzna pe uşa dormitorului principal şi strigă:
— Doctore, s-a întors domnul Garrett!
Geoffrey se uită prin uşa deschisă şi—1 văzu pe doctor cum se ridică de pe marginea patului. Simţea că-i sare inima din piept când privirea i se opri asupra persoanei de pe pat. Trecu în viteză peste prag şi se duse spre marginea patului. Emmaline zăcea pe pat, cu părul împrăştiat tot pe pernă. Faţa ei aprinsă era dovada unei febre ridicate. Se întinse spre ea, dar se opri înainte de a o atinge. Se întoarse cu faţa spre doctor.
— Ce s-a întâmplat cu ea? Doctorul îşi scoase ochelarii de pe nas.
— După spusele tânărului Jim de aici, s-a zgâriat la picior cu o sârmă ghimpată din magazie. Am găsit rana şi este foarte infectată.

Emmaline menţionase ceva de o zgârietură mică. Geoffrey scutură din cap.
— Şi este atât de bolnavă de la o zgârietură?
— Ei, Geoffrey, zise doctorul ştergându-şi lentilele ochelarilor rotunzi cu o batistă albă, infecţia este ceva foarte ciudat. Când ajunge în sânge, cum a făcut aceasta, poate să fie dezastruoasă pentru întreg
organismul.
îşi puse ochelarii pe după urechi, apoi împinse rama mai sus pe nas.
Clipi din ochii lui apoşi.
— Infecţia asta este dezastruoasă ...
Jim izbucni de pe locul lui de lângă uşă:
— Va muri?
Geoffrey se întoarse cu faţa la el. -Jim!
Băiatul se trase în spate, iar Geoffrey trase adânc aer în piept. Se forţă să aibă un ton calm şi îi zise:
— Du-te afară şi ajută-l pe fratele tău cu căprioara.
Jim ezită o clipă, uitându-se când la Emmaline când la Geoffrey, dar, în cele din urmă, încuviinţă din cap şi a ieşi uşor din cameră. Doctorul se uită cu o privire aspră la Geoffrey.
— Poartă-te mai frumos cu băiatul. Dacă nu ar fi venit repede călare până la mine, am fi pierdut-o. Când am ajuns aici era inconştientă. Am deschis rana ...
Geoffrey simţi cum i se strânge stomacul imaginându-şi ce îi spunea doctorul.
— Am scos ce era în ea şi am cauterizat zona. Eu şi Jim ne-am petrecut toată noaptea încercând să îi domolim febra. în afară de asta, nu prea mai avem ce altceva să facem.
Se aplecă şi îşi luă geanta lui neagră de piele.
— Acum că eşti aici, o să te las pe tine să preiei îndatorirea aceasta. In timp ce doctorul se îndrepta spre bucătărie, Geoffrey îl urmă
înspăimântat.
— Plecaţi?
Doctorul Stevens îl privit hotărât pe Geoffrey.
— Tocmai ţi-am spus că nu mai avem ce altceva să facem decât să îi coborâm febra. Poţi la fel de bine ca şi mine să îi pui cârpe reci pe cap şi să încerci să îi dai lichide să bea cu linguriţa. Eu trebuie să mă întorc în oraş. Pot să o las pe Alice aici dacă ai nevoie de ajutor suplimentar.
Geoffrey rămase fără aer. Fata asta care era aproape o copilă? Ce putea oare să facă un copil? Doctorul puse mâna pe umărul lui Geoffrey.
— Dacă starea ei se înrăutăţeşte, trimite pe Chris sau pe Jim călare la mine. Să menţii rana curată. Ţi-am lăsat un sul de bandaje şi nişte alifie în dormitor. Şi să o faci să bea cât mai multe lichide.
Geoffrey înghiţi cu greu.
— Când voi putea să ştiu dacă îşi va reveni? Omul în vârstă ridică din umeri.
— Nu pot să spun acum în cât timp. Febra fie va scădea, fie se va înrăutăţi. Dacă muşchii vor începe să devină rigizi, să trimiţi imediat după mine. Dar dacă se ajunge în acel punct, ei bine...
Ridică din nou din umeri, cu o expresie îndurerată pe faţă. Nu era nevoie să mai adauge nimic.
— Vrei ca Alice să rămână să te ajute?
Geoffrey scutură din cap.
— Nu, voi avea eu însumi grijă de ea.
îl conduse pe doctor şi pe Alice la uşă, apoi vru să se îndrepte spre dormitor. îşi aduse însă aminte că doctorul îi spusese că Emmaline ar trebui să bea lichide, aşa că-i făcu o ceaşcă de ceai cu apa fierbinte din ceainic. Când intră în dormitor, văzu că Emmaline avea ochii deschişi. Lăsă ceaşca jos pe măsuţa de lângă pat şi se aplecă spre ea.

— Emmaline? Eşti trează?
— Geoffrey ... te-ai întors.
A trebuit să se forţeze pentru a auzi vocea ei slăbită. S-a sprijinit cu palmele de saltea şi a dat afirmativ din cap.
— Da, m-am întors.
Erau cuvinte fără importanţă, dar voia să vorbească cu ea, să se asigure că ea va fi bine.
— Credeam că visez ... -Nu.
Geoffrey şi-a dres glasul, luptându-se cu lacrimile.
— Sunt aici. Vrei... vrei să bei ceva?
S-a întins după ceaşcă. Ea a clătinat din cap, iar mâna ei a ieşit de sub cearşafuri şi-l a prins de încheietură.
— Geoffrey?
El s-a aşezat încetişor pe marginea patului şi i-a cuprins mâna într-a lui.
— Nu mi-ai spus dacă ... ai citit broderiile mele.
Lui i-au dat lacrimile şi-l a cuprins remuşcarea. A vrut să-i mulţumească pentru ele, dar nu şi-a găsit cuvintele.
— Fără credinţă eşti pierdut, Geoffrey. Vreau ca tu să-ţi regăseşti credinţa. Te ... te-au ajutat cu ceva versetele?
El i-a ridicat mâna până la buze şi i-a sărutat-o.
— Nu fi îngrijorată pentru mine. Gândeşte-te la tine acum. Gândeşte-te să te faci bine.
Ea a început să dea din cap puternic, părul încâlcindu-i-se pe pernă.
— Eu sunt bine, dar tu ... tu nu mai poţi să mai continui în felul ăsta, luptând împotriva lui Dumnezeu. Ai nevoie de El, Geoffrey. Spune-mi că o să-L cauţi din nou.
Degetele ei îl strângeau mai tare de mână, iar capul şi umerii i se ridicaseră puţin de pe pernă.
— Spune-mi.
— Emmaline, te rog ...
Ea se relaxa brusc şi închise din nou ochii. Geoffrey îi lăsă mâna şi o acoperi. Rămase multă vreme cu privirea aţintită către faţa ei imobilă, ascultându-i respiraţia greoaie. *„Spune-mi că o să-L cauţi din nou."* Cuvintele ei îi aduceau aminte de Anglia şi de camera de zi a bunicii, unde stătea serile şi o asculta pe bunica lui care citea din Biblie. Şi ea îi spusese odinioară ceva similar: *„Un om înţelept recunoaşte că nu are nici o putere de unul singur, dragul meu băiat; omul înţelept se bazează pe Dumnezeu."*
Toată viaţa lui se bazase pe Dumnezeu. Când mama lui plecase, se bazase pe rugăciune pentru a-şi uşura durerea respingerii. Când tatăl lui se purta aspru, el se mângâia pe sine prin faptul că ştia că are un Tată ceresc plin de grijă. In primii ani din Kansas, când ridicase ferma aceasta, se rugase constant şi din toată inima, cerând putere şi mulţumind pentru ajutor.
Se ridică de pe pat şi merse până la fereastră, uitându-se la ferma care se întindea în faţa lui. Emmaline avea dreptate. Nu mai avea credinţă. Când oare renunţase la ea? Şi, mai ales, de ce renunţase la credinţă?
Atenţia îi fu atrasă de o tuse slabă. Se grăbi spre pat şi o ajută pe Emmaline să se ridice. Când îi trecu accesul de tuse, el ţinu ceaşca aşa încât ea să poată bea. La încurajarea lui, a băut aproape o jumătate de ceaşcă, dar apoi a adormit din nou, epuizată. Geoffrey a tras balansoarul în dormitor şi a petrecut toată ziua lângă ea, fie ştergându-i faţa cu apă rece, fie dându-i să bea lichide cu lingura când era prea obosită să mai poată bea din ceaşcă.
De fiecare dată când îi schimba bandajul de la picior simţea cum îl apucă greaţa,

dar, la fel cum proceda şi în cazul oilor, făcea ce trebuia să facă. Iar acum trebuia să se ocupe de nevoile lui Emmaline.
La cină, Chris apăru în pragul uşii de la dormitor.
— Am făcut nişte friptură de căprioară şi nişte supă cu carne pentru Emmaline. Vino să mănânci.
Cu mişcări care trădau oboseala, Geoffrey aşeză mai bine cearşafurile peste Emmaline care dormea şi îi puse o pânză rece pe frunte. Intrând în bucătărie, îl întâmpinară nişte mirosuri plăcute, dar nu avea nici o poftă de mâncare. Stomacul îi era strâns de îngrijorare.
Cam pe la mijlocul cinei, Jim dădu drumul la furculiţă cu zgomot pe farfurie şi se uită înverşunat către Geoffrey.
— Nu credeţi că ... va muri, nu-i aşa?
Geoffrey a făcut o grimasă, dar i-a răspuns sincer.
— Este foarte bolnavă, Jim. Deşi eu sper că va trăi, noi... noi trebuie să fim pregătiţi şi pentru această posibilitate.
Chris a clătinat din cap.
— Am avut parte de prea multă moarte pe aici...
Geoffrey era de acord cu el. Văzu cum ochii lui Jim se umpleau de lacrimi, dar acesta a clipit şi le-a alungat. Jim s-a ridicat de la masă.
— Trebuie să ies ca să ... să ...
A ieşit în grabă pe uşă. Chris a dat să se ridice pentru a ieşi după el, dar apoi s-a prăbuşit la loc pe scaun. Privirea lui a întâlnit-o pe cea a lui Geoffrey.
— Lui Jim îi va fi foarte greu dacă va muri domnişoara Emmaline. Are o părere extraordinară despre ea. Va fi ca şi cum îşi va pierde din nou mama.
Geoffrey înţelegea acest lucru chiar prea bine, pentru că şi el rămăsese fără mamă la rândul său. Simţea că i se rupe sufletul la gândul că ar putea să o piardă pe Emmaline. Simţiea că i se întoarce stomacul pe dos şi-i venea să vomite. Se ridică în picioare.
— Poţi să o veghezi tu pe Emmaline câteva minute? Eu ... trebuie să mă plimb puţin.
Chris nu a mai apucat să zică nimic, că Geoffrey şi ieşise în curte.
Geoffrey rămase nemişcat pentru o clipă, cu mâinile pe genunchi, trăgând aer în piept pentru a-şi stăpâni greaţa. Apoi se uită în jur, neştiind ce să facă sau încotro să o apuce. Ferma aceasta, care odinioară a fost un loc în care putea să găsească siguranţă şi solitudine, acum nu îi oferea nimic care să-i liniştească minţile tulburi. în casă se afla Emmaline, care era pe moarte. începu să respire sacadat. Avea nevoie să evadeze. Dar unde să se ducă?
Porni să meargă încotro vedea cu ochii. Traversă curtea şi se îndreaptă direct spre magazie. Nimeni nu o să îl deranjeze acolo. începu să alerge, împiedicându-se.
Era aproape întuneric în interiorul magaziei, un loc tocmai potrivit pentru starea lui sufletească deznădăjduită. Se baricadă în mica încăpere, apoi se aşeză în mijlocul podelei, clipind până când ochii i se obişnuiră cu întunericul. Umbrele întunecoase începeau să capete contur—bancul de lucru, un butoiaş de cuie, unelte atârnând în cârlige de-a lungul pereteţilor, un obiect alburiu pătrat lângă uşă. Se încruntă la obiectul respectiv. Ce era acolo? .
Traversă încet încăperea până la obiectul cel ciudat şi se apleca în fată, apoi se trase înapoi de parcă l-ar fi înţepat ceva. Era una din broderiile lui Emmaline! Se aplecă înspre broderie şi se uita chiorâş
Literele, cusute cu griji cu împunsături mici de aţă neagra, ieşeau în evidenţă pe fondul ***Ab: „CeluUu*** *inima tare, Tu-i chezăţutqttpacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.*"

GeofFrey se îndepărtă de broderie, acoperindu-şi faţa cu mana Un hohot de plâns aproape îl frânse în două. Pace? Nu avea nici o pace. Nu mai avusese pace de luni de zile.
- De ce, Doamne? De ce ai lăsat să se aleagă praful de toate.
Cuvintele acestea veneau din adâncul sufletului lui. Il cuprinse durerea. Căzu în genunchi şi începu să plângă cu sughiţuri, sunete pe care nu credea că un bărbat le poate scoate. După săptămâni întregi de suferinţă, de durere din cauza atâtor pierderi, iar acum grijile pe care şi le Pacea pentru Emmaline, totul începea să iasă la lumina. Iar după ce a vărsat şi ultima lacrimă, s-a întors şi s-a aşezat pe podea, cu picioarele îndoite, cu coatele pe genunchi şi cu capul în mâini.
A mai suspinat o ultima dată, cutremurându-se, apoi s-a liniştit. L-a înconjurat liniştea din magazie, iar în minte au început sa-i răsune cuvintele de pe broderie. Şi-a ridicat încet capul şi s-a uitat nx la
pătratul de pânză albă. „ .
_ Celui cu inima tare, Tu-i chezăşuieşti pacea; da, pacea, căci se
încrede în Tine. .
Citi cuvintele în şoaptă, iar adevărul acestora **yeni** peste el ca picăturile de ploaie din ceruri. Dumnezeu nu îl părăsise. GeofFrey fusese cel care îşi lăsase mintea să se îndepărteze de Dumnezeu şi cu cât se îndepărta de El, cu atât mai greu îi era să se încreadă in bl. Udata cu încrederea, dispăruse şi pacea.
Dacă ar putea să inverseze acest proces, daca ar putea sa-şi întoarcă din nou mintea către Dumnezeu, oare îşi va recăpăta pacea? Geoftrey îşi îngropase faţa în mâini şi suspina de dorinţa de a se bucura din nou de pace dorinţa de a crede că toate sunt în mâna lui Dumnezeu şi ca acesta îl va călăuzi, îl va încuraja şi îl va proteja.
Aşezat pe podeaua magaziei, GeofFrey îşi deschise sufletul către Dumnezeu şi-L implora să se apropie de el.

34

GeofFrey ieşi din magazie, cu mâinile în buzunare, se uită înspre cerul acoperit de stele şi spuse din toată inima lui „Mulţumesc, Domnul meu!" Era încă îngrijorat pentru fermă, dar simţea că a făcut primul pas către pace. Speranţa era acolo, mică de tot, în adâncul sufletului lui, dar nădăjduia să crească din ce în ce mai mult pe măsură ce se va ruga şi II va căuta pe Dumnezeu în zilele următoare.
Când se apropia de casă, două siluete întunecate—una cu două picioare, alta cu patru—dădeau colţul casei şi veneau în calea lui. Le
făcu un semn.
— Jim ... Tu şi Miney aţi aruncat nutreţ la oi în seara asta?
Miney scânci la auzul numelui său şi se ridică, dar Jim puse o mână pe capul câinelui. Acesta se lăsă imediat pe labele din spate şi se uită spre stăpânul său, suflând din greu.
— Da, domnule. M-am ocupat de muncile care trebuie făcute seara.
— Bine.
GeofFrey vru să treacă de el, dar Jim ridicase o mână în aer.
— Voiam să vă dau asta.
GeofFrey făcu ochii mici, dar nu putea să îşi dea seama ce era obiectul din mâna lui Jim în lumina slabă a felinarului care venea prin fereastra de la bucătărie. Obiectul mic şi dreptunghiular putea să fie orice.
Jim şi-a mişcat uşor mâna şi lumina felinarului a căzut exact pe mâna acestuia. Avea o cutie mică de tablă. GeofFrey îşi dădu brusc seama ce era acea cutie şi întinse mâna spre ea.

— Am găsit-o acum ceva vreme şi am ascuns-o, spuse băiatul. Sunt bani înăuntru. Voiam să îi folosesc pentru a pleca împreună cu Emmaline în Anglia la primăvară, dar...
Ochii băiatului începură să sclipească de lacrimi.
— Dacă moare, să-i cumpăraţi un tron din acelea sculptate frumos, căptuşite peste tot în interior cu satin, cum are antreprenorul de pompe funebre în vitrina din Moreland. Să nu o puneţi pur şi simplu într-o... cutie din lemn de pin. Este prea frumoasă pentru aşa ceva. Apoi să o trimiteţi în Anglia şi să lăsaţi să fie înmormântată în satul dumneavoastră de acolo.
— Dar dacă va trăi? întrebă Geoffrey, ridicând uşor cutia în aer. Jim ridică din umeri.
— Puteţi să i-o daţi oricum. Să se întoarcă în Anglia sau să cumpere
0 grămadă de seminţe de flori. Nu îmi pasă. Să facă ce vrea cu banii
GeofFrey ţinea cutia cu ambele mâini. Suma din cutie probabil că
1 se păruse o adevărată avere lui Jim şi cu toate acestea el era dispus să se despartă de ea de dragul lui Emmaline. îşi puse mâinile pe umerii lui Jim.
— Mulţumesc, Jim. Sunt sigur că şi Emmaline ţi-ar fi recunoscătoare.
Jim îşi lăsă capul în jos şi o lacrimă îi alunecă pe obraz.
— O să îl duc pe Miney în magazie, ca să stea acolo la noapte. O să ... o să mă întorc mai târziu.
Jim plecă, târşindu-şi picioarele, cu Miney pe lângă el.
GeofFrey vru încă o dată să intre în bucătărie, dar sunetul unor copite de cai şi al roţilor unei căruţe îi atrase atenţia către drum. Spera ca vizitatorul să fie doctorul Stevens, care se întorcea să verifice starea lui Emmaline. Dar, în locul unei căleşti, în curte a tras o căruţă. Pe banchetă stăteau două persoane una lângă cealaltă.
Aşteptă la colţul casei ca să se apropie căruţa, apoi auzi o voce cunoscută care îl strigă:
— Geoffrey Garrett, ce stai acolo cu faţa toată încruntată în loc să ne saluţi? Nu ştii să te porţi mai frumos de-atât?
GeofFrey sări în faţă, în timp ce Ronald opri măgarii în faţa verandei.
-Tildy! Ronald!
Cei doi zâmbeau uitându-se în jos spre el, cu dinţii lor albi în contrast cu faţa întunecată.
— Da, noi suntem, în carne şi oase, răspunse Tildy cu vocea ei groasă. Am cercat şi noi să trăim într-un oraş pe nume Colby, da' oamenii ăia deja mergeau la fieraru' lor, aşa că Ronald n-a putut să muncească îndeajuns de mult ca s-o ducem şi noi bine. Şi i-am zis să ne întoarcem.
Ronald se aplecă în faţă.
— Presupun că tu încă mai vrei să ne laşi să stăm pe bucata aia de pământ a ta, iar noi o să ne construim o altă căsuţă ca io să mă apuc din nou de lucru. Mai bine mor de foame printre prieteni, decât să mă ospătez printre străini.
— Bineînţeles că sunteţi bineveniţi şi puteţi să rămâneţi! Mă bucur atât de mult să vă revăd!
Tildy se uita către casă, cu faţa plină de nerăbdare.
— Unde este domniţa Emmalion? Că io de-abia aştept să beau o ceaşcă de ceai cu fătuca asta.
GeofFrey îşi puse cutia de tablă sub braţ şi se îndreptă spre Tildy.
— Coboară de acolo, Tildy. Te voi duce la Emmaline. Cred că prezenţa ta va fi binevenită.
După ce a aruncat o privire la Emmaline care zăcea pe pat, Tildy a preluat controlul asupra casei. L-a trimis pe Jim să stea în locuinţa de serviciu cu GeofFrey şi cu Chris, spunându-i lui Ronald să doarmă fie unde erau baloturile de nutreţ, fie în căruţa lor, ei îi era indiferent, dar patul din dormitorul liber trebuia să fie al ei.
Bărbaţii i-au ascultat instrucţiunile şi au dus înăuntru lucrurile ei, iar în timp ce ei

aşezau cutiile lângă pat, ea a proclamat:
— O să mă ocup io de domniţa Emmalion. Voi, bărbaţii, să o luaţi care încotro şi să mă lăsaţi să pun fata aia din nou pe picioarele ei. Da, da! O să se facă bine în curând, ori să nu mai îmi ziceţi mie Tildy Senger!
în ciuda poruncii lui Tildy de a dispărea de acolo, GeofFrey nu putea suporta să stea departe. Acum că Ronald îi ajuta cu oile, avea libertatea de a sta pe marginea patului şi de a o supraveghea cu atenţie pe Emmaline. Când Tildy îl dădea afară din cameră ca să o spele pe Emmaline cu buretele sau pentru a se ocupa de rană, el se ducea şi îi îngrijea florile din ghivece. Spre încântarea lui, prin sol răzbătuseră firişoare mici şi verzi.
Tildy se răţoia adesea la el, acuzându-l că se împiedică de el şi îl
certa cu vocea ei aspră.
— Mai las-o în pace! Trămbălăiala ta nu schimbă cu nimic lucrurile
pe aici!
Dar el o ignora. O lăsase pe Emmaline în pace de prea multe luni încoace, iar distanţa lui crease o barieră între ei. Era hotărât să rupă acea barieră, acoperind-o cu atenţia lui.
— Poate că trămbălăiala mea nu o să schimbe nimic, dar cu siguranţă că rugăciunile mele pot să schimbe ceva şi o vor face! i-a spus el lui Tildy.
Geoffrey se atârna de speranţă. Privind-o pe Emmaline cum se luptă cu infecţia, se gândea la Jonathan Bradford şi la afirmaţia acestuia că ea este o fire slabă şi are nevoie de protecţie. Bradford nu îşi cunoştea fiica prea bine. Emmaline se confruntase cu multe încercări de la venirea ei în Kansas şi căpătase o putere ce depăşea persoana ei mică şi delicată.
Zi de zi, Emmaline îşi recăpăta puterile, întărită de supele cu carne ale lui Tildy şi de cataplasmele acesteia cu ceaiuri care îi trăgeai infecţia din picior. După trei zile de la sosirea lui Tildy, Emmaline s-a aşezat pe marginea patului, iar Tildy a spălat-o pe cap. Geoffrey a fost alungat din cameră în timpul acelei operaţiuni, dar Tildy i-a permis să intre în cameră după ce a aşezat-o pe Emmaline sub cuverturi.
— Te rog să iei loc, Geoffrey!-l a invitat ea atât de formal de parcă îl ruga să i se alăture la o ceaşcă de ceai în salon.
Tildy stătea şi privea din colţul camerei, cu braţele încrucişate la piept, în timp ce Geoffrey s-a aşezat pe marginea patului. Emmaline i-a întins mâna, iar el a cuprins-o între palme.
— Arăţi cu mult mai bine.
Ea începu să râdă şi clătină din cap. Părul ei lung, încă ud de la spălat, îi cădea peste umeri în valuri dezordonate.
— Şi cred că şi miros mai bine, fără doar şi poate, datorită lui Tildy. Se auzi râsul gros al lui Tildy, dar Geoffrey nu o scăpa din ochi pe
Emmaline.
— Este aşa de minunat să văd că arăţi bine. îi sunt foarte recunoscător lui Tildy şi... lui Dumnezeu.
Faţa lui Emmaline se lumină de bucurie.
— Te-ai rugat, Geoffrey?
El a dădu din cap afirmativ şi i se puse un nod în gât când văzu ochii căprui ai lui Emmaline plini de lacrimi.
— O, mă bucur atât de mult...
— Şi eu mă bucur. Nici nu mi-am dat seama cât de dor îmi era să vorbesc cu Domnul până nu am început să mă rog Lui din nou.
El îi strânse mâinile într-ale lui.
— îţi mulţumesc, Emmaline, că m-ai ajutat să îmi recapăt credinţa. Speranţa trăieşte din nou în mine.
îşi puse o mână pe piept. Simţea cum inima îi bate într-un ritm
constant.

Pe obrazul lui Emmaline se scurse o lacrimă, dar nu înceta să îi zâmbească. I-a susţinut privirea lui Geoffrey pentru mai mult timp, ochii ei exprimând bucurie, în ciuda lacrimilor. Apoi, s-a ridicat brusc pe pat, strând dreaptă cu mâinile împreunate în poală. A clătinat din cap.
— Tildy mi-a spus că Ronald şi alţi câţiva bărbaţi din oraş au
reconstruit acoperişul hambarului.
Surprins de schimbarea bruscă a subiectului, Geoffrey abia a dat
uşor din cap.
— Şi aceiaşi bărbaţi care au reparat acoperişul au promis că îl vor ajuta pe Ronald să-şi reconstruiască locuinţa.
Geoffrey a aruncat înspre Tildy o privire speriată. Zâmbetul atotştiutor al femeii-l a făcut să se întrebe la ce se gândea aceasta.
— Când locuinţa va fi reparată, Tildy şi Ronald vor putea să se mute din nou la casa lor.
— Aşa este.
Un alt chicot se auzi din colţul camerei, iar Emmaline continuă pe un ton de parcă ar fi fost o discuţie normală.
— Presupun că, din moment ce hambarul este reparat, baloturile de nutreţ care sunt acum în jumătatea locuinţei de serviciu se vor întoarce în hambar, nu?
Geoffrey clipi din ochi, confuz.
-Da.
Emmaline se bătea cu un deget peste buze, cu fruntea îngândurată.
— Cum locuinţa de serviciu nu va mai fi ocupată de baloturi, cineva
ar putea să locuiască din nou în acea jumătate ...
Geoffrey se uita când la Tildy, când la Emmaline. Obrajii lui Tildy erau umflaţi, ca şi când s-ar fi abţinut să nu râdă. S-a întors către
Emmaline şi i-a zis:
— Dacă te referi la Jim, atunci... da. Poate să se întoarcă la locuinţa
de serviciu.
Apoi s-a încruntat şi a întrebat-o:
— Prezenţa lui în casă te-a deranjat? Emmaline a făcut ochi mari.
— O, nu! Nu m-a deranjat cu nimic!
Privirea ei a devenit din inocentă plină de neastâmpăr.
— Dar plecarea lui va face ca această casă să pară foarte goală.
— Goală?
— Da. Această casă nu a fost făcută să fie locuită doar de mine, nu? Geoffrey cerceta faţa lui Emmaline. Era fermecat de privirea caldă şi
fermă a ochilor ei căprui. Vocea ei era blândă şi dulce ca susurul râului Solomon.
— Tildy mi-a spus că margaretele mele au început să dea prin pământ.
Geoffrey şi-a dres vocea.
— Da. Le-am tot udat.
— La primăvară, le voi transplanta în jurul verandei şi de-a lungul potecii care duce la râu. In timp, vor da seminţe şi vom avea un adevărat câmp de margarete. O să-mi culegi buchete când se va întâmpla acest lucru, Geoffrey?
— Da, da.
A înghiţit greu.
— îţi voi culege câte buchete vei dori.
— Mulţumesc. Şi mi-ar plăcea foarte mult dacă mi-ai construi o cămăruţă în care să îmi ţin ghivecele de flori. Aş dori ca acea cămăruţă să fie construită din piatră, la fel cum este şi casa. Şi trebuie să aibă şi o fereastră care să dea înspre râul Solomon. îmi place atât de mult să ascult susurul râului! Vei face aceste lucruri pentru mine, Geoffrey?
Ar face orice pentru ea când îl priveşte atât de adorabil.
— Bineînţeles. O să încep să adun pietre de pe acum şi cu siguranţă că până la

primăvară voi avea îndeajuns de multe.
Buzele ei s-au deschis într-un zâmbet larg.
— Pot eu să-ţi dau prima piatră.
Geoffrey şi-a lăsat capul într-o parte şi şi-a ridicat sprâncenele, întrebător. Din spatele lui s-a auzit un hohot de râs. S-a uitat peste umăr la Tildy.
— Fata asta a făcut de toate, numa ce trebuia să spună nu a spus. Nu poţi să citeşti şi tu printre rânduri? Vrea să clădească ceva aici cu piatra ei din Anglia.
Cum Geoffrey nu dădea un răspuns mai rapid, Tildy şi-a aruncat mâinile în aer şi a continuat:
— Vrea să rămână, bărbat fără minte ce eşti! Da' nu îmi pare cuviincios să o mai ţii aici fără să vă luaţi.

35

Chiar că mi se pare ciudat să văd o mână de margarete acu' în noiembrie.
Tildy a dat din cap, făcând să tremure pana de prihor prinsă la spatele pălăriei ei de fetru. Afară şuiera vântul iernii, făcând să tremure geamurile din camera mică de la etaj a casei pastorului.
Emmaline a ridicat buchetul vesel de margarete până la nas. Deşi margaretele aveau un miros mai degrabă respingător decât plăcut, mirosul i-a adus aminte de alte vremuri fericite.
- Ciudat sau nu, sunt încântată să am buchetul meu de mireasă format din margarete. Dacă m-aş fi căsătorit în Anglia, aş fi ales exact aceste flori pentru buchet, indiferent de ce flori aş fi avut la dispoziţie în grădină.
Tildy i-a înfoiat poalele rochiei lui Emmaline cu mâinile ei acoperite cu mănuşi.
- Măi, măi! Orice flori ai duce în mână, eu zic că eşti cea mai frumoasă mireasă dintre toate, Emmalion. Mama ta ar fi de-a dreptu' mândră. Păcat că nu poa' să fie acia. O fată tre' să o aibă pe mama ei lângă ea când se mărită.
Emmaline atinse mulţimea de volane de la gât, imaginându-şi mâinile mamei ei cusând şirurile de dantelă delicată la volanele rochiei.
- Este cu mine în spirit, Tildy, iar faptul că te am aici înseamnă foarte mult pentru mine. Nu ai fi putut să ai mai multă grijă de mine nici dacă ai fi fost mama mea.
Tildy a dat din mâini.
— O, copilă, acu' nu mă face să plâng! Tre' să am ochii limpezi să vă văd cum vă spuneţi juruinţele.
Emmaline a râs şi şi-a îmbrăţişat prietena.
— Foarte bine. Este timpul să mergem?
Tildy a aruncat o privire înspre micul ceas care ticăia de pe dulap.
— Mai stăm câteva minute, i-a răspuns Tildy, apoi s-a încruntat. Ţi-e bine? Că eşti tot slabă ca un băţ.
Deşi trecuse aproape o lună, Emmaline nu pusese la loc toată greutatea pe care o pierduse în timpul cât a fost bolnavă. Rochia galbenă de muselină, făcută să se potrivească pe măsura ei când plecase din Anglia, acum îi atârna largă pe corp. Tildy o certa tot timpul pentru obrajii ei traşi, dar Emmaline nu se simţise niciodată mai bine, de când se ştia.
— Mă simt minunat, Tildy. Sunt foarte fericită şi mulţumită şi destul de nerăbdătoare să devin doamna Garrett.
Atitudinea ei despre căsătorie se schimbase atât de mult faţă de ultima dată când fusese în această încăpere. Dumnezeu făcuse un miracol în inima ei. Tildy i-a mângâiat obrazul.
— Tu ai crescut cu grămada, copilă!
Da, Emmaline crescuse foarte mult. Stând pe marginea patului, a privit-o pe Tildy în ochi.

— Am învăţat multe. Greutăţile fie te distrug, fie te fac mai puternic. Ultimele luni au fost aşa de grele, dar, cu toate acestea, nu le-aş schimba pentru nimic în lume.
Tildy s-a aşezat şi ea, făcând salteaua cu arcuri să scârţâie sub greutatea ei.
— Aha, aha! Ştiu că ai avut şi tu parte de necazuri! Da' acu' să nu te apuci să crezi că s-au dus toate. Toate anotimpurile au şi durerile lor, da' tu ai învăţat cea mai importantă lecţie, că Domnu' te trece cu bine prin toate. Nu contează ce vine peste tine, când te bazezi pe El, El te trece cu bine prin toate.
Emmaline o aprobă din cap.
— Eu şi Geoffrey ne vom baza pe Dumnezeu şi unul pe celălalt.
— Aşa o să fie, copilă! zise Tildy strângând-o de mână. Te măriţi cu un bărbat bun, iar el îşi ia o nevastă frumoasă ca o floricică.
Lacrimile au început să curgă din ochii femeii, dar ea le-a şters repede cu degetele.
Promisiunea primăverii
- Şi mă gândesc să o întindem acum la capelă, că, de nu, o să pierzi propria nuntă.
Tocmai în acel moment, o voce le-a strigat.
- Tildy? Domniţă Emmalion? Pastoru' spune că e timpul să începem. Coborâţi de-acolo!
Tildy scoase un sunet gutural.
- Of, bărbatu' ăst al meu! Dă tot timpu' ordine!
Emmaline se stăpânea să nu râdă. Ronald era cel care asculta ordine de obicei, ordinele lui Tildy. Emmaline sări de pe pat şi ieşi repede pe uşă, cu Tildy pe urmele ei. Ronald stătea în capătul scărilor, îmbrăcat în noul lui costum negru. Un papion din satin legat sub bărbia proaspăt rasă scotea în evidenţă gulerul alb şi apretat al cămăşii.
- Eşti gata să mergi spre altar, domniţă Emmalion? Tildy i-a dat lui Emmaline un ghiont cu cotul.
- Nu-i aşa că Ronald arată frumos? Nu l-am văzut nicicând aşa ferchezuit, da e mândru de nu-şi mai încape în piele să te conducă la Geoffrey.
Atât Tildy, cât şi Ronald îşi cumpăraseră haine noi şi frumoase pentru această ocazie de sărbătoare.
- Arată la fel de bine pe cât eşti tu de frumoasă, îi spuse Emmaline lui Tildy.
- Ei, acu'! Revino-ţi, copilă! a pufnit Tildy.
Dar zâmbetul ei larg i-a dat lui Emmaline de înţeles că a apreciat complimentul. Emmaline i-a zâmbit, apoi şi-a ridicat puţin poalele rochiei şi a coborât scările. L-a prins pe Ronald cu mâna de braţul îndoit.
- Sunt gata.
- Atunci să mergem, că te aşteaptă mirele!
Şase luni mai târziu ...
Emmaline s-a aplecat şi a smuls o buruiană care îndrăznise să crească în răzorul ei din ce în ce mai mare de flori. A aruncat firul verde rătăcit pe acolo la o parte, apoi şi-a pus mâinile în şale, arcuindu-se de spate. A râs, apoi a vorbit către burtă.
- Dacă îmi stai în cale de pe acum, ce o să mă fac atunci când se apropie timpul să nasc?
Geoffrey o tachina pentru faptul că vorbea cu copilul lor nenăscut, dar zâmbea întotdeauna când ea făcea asta. Bucuria lui la aflarea veştii despre copil nu fusese mai mică decât de a ei. Iar mama şi tatăl ei vor fi încântaţi să afle că vor deveni bunici la sfârşitul verii. Spera numai ca scrisoarea ei să ajungă la părinţi înainte de naşterea copilului.
Când se gândea că va naşte departe de mama ei, o cuprindea un sentiment de dezamăgire. Şi-a exprimat acel regret către Geoffrey la scurt timp după ce şi-a dat seama că va deveni mamă, iar acesta o întrebase:
— Ai vrea să te trimit în Anglia pentru a naşte acolo? Ai putea să te întorci cu copilul anul următor.
Faptul că îi făcuse acea propunere a emoţionat-o profund, dar nu îşi imagina cum

ar putea să plece şi să-l lase. I-a sărutat buzele şi i-a răspuns:
— Eu şi cu tine îi vom spune împreună acestui copil bun venit în vieţile noastre, chiar aici în casa noastră. Mama şi tata pot veni în vizită anul viitor.
Acum s-a aplecat pentru a afâna pământul din jurul florilor de nu-mă-uita, apoi a trecut câţiva metri mai departe pentru a rări straturile de margarete. Când a întins mâna către partea de jos a tulpinii, a lovit ceva tare şi neclintit cu degetele. A împins într-o parte florile vesele şi s-a încruntat la vederea unei pietre mari care era postată chiar în mijlocul răzorului de margarete.
A trecut cu degetele peste piatra netedă şi a tresărit. Era aceeaşi piatră pe care o adusese din Anglia! De ce nu era în grămada de pietre care vor deveni în curând cămăruţa unde va ţine ghivecele de flori? A cuprins piatra cu ambele mâini, vrând să o pună înapoi, dar înainte de a o ridica, a auzit un glas:
— Emmaline, ce vrei să faci?
S-a uitat peste umăr. Geoffrey venea în direcţia ei, cu o expresie ciudată pe faţă. Şi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă şi i-a răspuns:
— îmi mut piatra în altă parte.
El a luat-o de umeri şi a facut-o să se ridice în picioare
— Nu ar trebui să ridici nici o greutate.
— Geoffrey Garrett!
Emmaline şi-a pus mâinile acoperite cu pământ în şolduri şi s-a încruntat la el.
— Am cărat piatra aceea prin câmp fără nici o dificultate. Cu siguranţă că pot să o mut de aici până colo.
El i-a zâmbit şi a bătut-o cu degetul pe vârful nasului.
— Draga mea soţie, s-a terminat cu drumurile pentru piatra asta. Las-o să stea unde am pus-o eu.
— Tu ai pus-o acolo?
— Da, eu.
Geoffrey s-a uitat în jos înspre piatră, cu o expresie de drag pe faţă.
— Şi acolo va şi rămâne.
— Dar de ce?
El şi-a întors încet capul pentru a o privi în ochi.
— Pentru ca de fiecare dată când intru în casă să o văd acolo. îmi aduce aminte de locul meu de naştere, dar, mai ales, îmi aduce aminte de cât de binecuvântat sunt. Tu ai ales să rămâi aici cu mine, iar acum ne clădim viaţa noastră împreună pe o temelie a credinţei.
I-a prins mâinile în ale sale şi le-a dus către buze.
— O piatră are stabilitate, Emmaline, la fel cum dragostea noastră este ancorată în permanenţă în Dumnezeu. Aşa că hai să o lăsăm acolo, ce zici?
Ea a privit în jos la piatră şi a zâmbit. Geoffrey avea dreptate—acolo trebuia să fie, cuibărită printre margarete. Şi-a ridicat privirea şi a tras în faţă de marginea bonetei pentru a-şi proteja ochii de soare.
— Să nu uiţi să-l trimiţi pe Jim în casă ca să terminăm lecţia de aritmetică, bine?
Chiar dacă băiatul nu putea să se ducă zilnic la şcoală la Stetler, Emmaline a considerat că este de datoria ei să îl educe cât de bine putea. El absorbea cunoştinţele ca un burete, iar într-un an sau doi plănuia să plece de la fermă şi să urmeze o altă profesie decât cea de oier.
— Nu o să mă lase el să uit.
Geoffrey a dat din cap, chipurile a lehamite.
— Dacă nu îl trimit eu, o să vină el de unul singur.
Emmaline i-a mângâiat faţa, trecând cu degetele pe lângă favoriţi.
— Te superi?
El a întors uşor capul şi i-a sărutat palma.
— Bineînţeles că nu. Mai are multe de recuperat, dacă vrea să se ducă la vreo universitate.

GeofFrey a început să chicotească.
- Când aşezi farfuriile pentru cină, pe el să nu-l iei în considerare. Se va duce la Stetler.
- O, din nou acasă la Alice?
- Din nou, i-a răspuns Geoffrey, încrucişându-şi braţele la piept. Par îngrozitor de tineri pentru a petrece atât de mult timp împreună.
- Geoffrey!
Emmaline a început să râdă.
- Alice are exact aceeaşi vârstă pe care o aveam eu când ai început să mă curtezi!
A râs din nou când el şi-a dres glasul şi s-a încruntat.
- In plus, fiica doctorului Stevens este foarte drăguţă. Ea şi Jim ar fi un cuplu foarte frumos.
GeofFrey a oftat, iar faţa i s-a umplut de regret.
- Ştii, dacă Chris se hotărăşte să plece şi el când Jim se duce la şcoală, asta presupune o serie de schimbări pe aici.
îngrijorat, a privit în altă parte şi a ridicat din umeri.
- Dar mă încred în Dumnezeu că ne va trimite El muncitorii potriviţi pentru a-i înlocui.
- El ne poartă de grijă cu adevărat.
Brusc, o lovitură din interior o făcu să se aplece.
-Oh!
îi luă mâna lui GeofFrey şi o puse peste burta ei rotunjită.
- Micuţa Matilda este foarte activă pe ziua de azi!
- Cred că ai vrut să spui că Chet îşi face simţită prezenţa! i-a spus Geoffey, zâmbind, în timp ce ea îi simţea pe burtă degetele ferme şi calde prin toate straturile de îmbrăcăminte.
Ea a râs uşor, încreţindu-şi nasul la soţul ei. Apoi-l a fixat cu o privire gânditoare şi-l a întrebat:
- Vei fi dezamăgit dacă este o mică Matilda în locul lui Chet?
- Bineînţeles că nu voi fi dezamăgit, pentru că ştiu că este Chet. Apoi i-a şoptit cu ochi strălucitori:
- Dar să nu îi spui lui Tildy că am zis aşa ceva! Au râs amândoi, apoi el s-a uitat înspre păşune.
- Trebuie să mă duc la lucru.
Şi-a ridicat mâna şi a mângâiat-o pe obraz.
- Să nu stai prea mult în soare, bine? Mai bine să stai la umbră pe verandă şi să termini de cusut păturica copilului. Florile vor supravieţui şi dacă nu te epuizezi tu!
Nu a aşteptat ca ea să îi răspundă, ci s-a apleacat în faţă şi i-a sărutat buzele. Apoi a plecat cu mersul lui cu paşi mari înspre păşunea unde oile păşteau liniştite sub cerul senin şi albastru. Emmaline a rămas uitându-se după el, în timp ce râul Solomon susura un cântec de leagăn, iar florile, încurajate de adierea uşoară a vântului de primăvară, îşi clătinau uşor capetele după muzica râului.
A început să se gândească la ultimul an şi la toate lucrurile prin care ea şi GeofFrey trecuseră împreună. Cu inima plină de recunoştinţă, a şoptit o rugăciune de mulţumire pentru toate binecuvântările pe care Dumnezeu le adusese în viaţa lor, chiar şi atunci când îi întorseseră spatele. Aşa cum le promitea Cuvântul lui Dumnezeu, El le dăduse tăria de a triumfa în faţa încercărilor. Vremurile dificile pe care le-au traversat au avut şi ele un scop—făcuseră astfel încât credinţa lor în Dumnezeu şi unul în celălalt să crească.
Şi-a atins pântecul roditor şi a suspinat de bucurie. Zi de zi, în anul care trecuse, Dumnezeu îi acoperise, pe ea şi pe GeofFrey, cu dragostea Lui plină de grijă, iar ei, asemenea florilor sălbatice care creşteau cu ajutorul soarelui şi ploii, vor continua să înflorească în acest ţinut numit Kansas.

MULŢUMIRI

Vreau să mulţumesc familiei mele pentru sprijinul lor neîntrerupt. Nu aş fi putut să fac faţă provocărilor acestei lucrări fără familia mea.

Doresc să mulţumesc Asociaţiei ACFW (American Christian Fiction Writers—Scriitori americani de ficţiune creştină) şi Ramonei şi lui Judy pentru sugestiile, încurajările şi pritenia lor. Sunteţi toţi foarte speciali pentru mine.

Vreau să-i fac cu ochiul şi să-i zâmbesc lui Elise Johansen, pentru că mi-a „boicotat" cărţile, până când am reuşit să scriu această poveste. Eşti o persoană cu adevărat motivatoare!

Mulţumesc echipei de rugăciune din spatele meu, deoarece cererile voastre în numele meu sunt o binecuvântare dincolo de puterea mea de descriere. Fie ca Dumnezeu să vă umple de binecuvântări, la fel cum voi m-aţi binecuvântat pe mine.

Kathy H. şi Kathy A.—prietenia voastră, dorinţa voastră de a rămâne alături de mine în vremuri frumoase sau în vremuri grele, este un dar nepreţuit. Vă mulţumesc!

Tamela, agenta mea, îţi mulţumesc că ai crezut întotdeauna în mine!

Mulţumesc personalului minunat de la Bethany House—eforturile voastre de a crea o carte de calitate sunt întotdeauna exemplare. Vă mulţumesc foarte mult pentru tot ceea ce faceţi. Mă bucur foarte mult să fac parte din „familia" voastră!

îi sunt recunoscătoare mai ales lui Dumnezeu, pentru că îşi ţine întotdeauna promisiunile şi pentru că este în permanenţă prezent în viaţa mea. Fie ca orice laudă şi glorie care mi se aduc să se reflecte înspre Tine!

Născută în Anglia, Emmaline Bradford acceptă cererea în căsătorie a lui Geoffrey Garrett, apoi îşi ia la revedere de la acesta când el se îmbarcă cu destinaţia America. Deşi Geoffrey plănuieşte să se întoarcă după ea peste câteva luni, trec cinci ani lungi până să îşi pună planul în aplicare. Iar acum Emmaline abia şi-l aminteşte pe logodnicul ei ...

Lui Geoffrey i se împlineşte visul ca logodnica lui să vină să locuiască la ferma de oi pe care a construit-o lângă râul Solomon, dar iubita lui nu mai este fata plină de vervă de altădată. De fapt, tot ce îşi doreşte ea acum este să plece din Kansas cât mai repede!

Geoffrey o roagă pe Emmaline să acorde o şansă vieţii în preerie şi îi propune un compromis: dacă promite că va rămâne până la primăvară, el îi va plăti cheltuielile de călătorie în *cazul* în care se hotărăşte să se întoarcă în ţara ei natală.

Poate oare ceva să convingă o englezoaică cultivată să devină o mireasă într-un ţinut sălbatic?